

Προβληματισμοί

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

98ον Τεύχος

HELLENIC INSTITUTE for STRATEGIC STUDIES

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ-ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ-ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2019

Πατησίων 88, 104 34 Αθήναι

Ευρώ 0,01

Άρθρα

* **Περί του Εθνικού Πλοίου**

Του Αντιναυάρχου ε.α. Β. Μαρτζούκου ΠΝ

* **Η "απέραντη" απειλή της Τουρκίας και η στρατηγική ανυπαρξία της Ελλάδας**

Του Καθηγητού κ. Παναγιώτη Ηφαίστου

* **Κάντο όπως το Ισραήλ**

Του Αντιστρατήγου ε.α. Ιωάννου Αθαν. Μπαλτζώη

* **Δεν είναι ο Ερντογάν, είναι η Τουρκία "ηλίθιε"**

- **Κοινός παρονομαστής η "τουρκοϊσλαμική σύνθεση"**

Του κ. Σταύρου Λυγερού

* **Έντεκα προτάσεις για την ανάσχεση του τουρκικού επεκτατισμού**

Του κ. Βενιαμίν Καρακωστανόγλου

* **Από την αμερικανολαγνεία στην τουρκολαγνεία οι εγχώριες ελίτ**

Του κ. Κωνσταντίνου Γρίβα

* **Μονόδρομος η αποτροπή - Ποια είναι η**

αποτελεσματική αποτροπή

Του κ. Γεωργίου Μαργαρίτη

* **Το "παράθυρο τρωτότητας"**

υπαγορεύει που θα διατεθούν οι πόροι στην Άμυνα

Του κ. Ζαχαρία Μίχα

* **Η Κύπρος στα Δίκτυα της Τουρκικής**

Αρπακτικότητας

Του Αντιστρατήγου ε.α. Φοίβου Κλόκκαρη

τ. υπουργού αμύνης Κύπρου

* **Η μεγάλη συνεννόηση, το δίδυμο Τραμπ – Ερντογάν**

και το NATO

Του Διεθνολόγου κ. Βασίλη Κοψαχείλη

* **Αποκρυπτογραφώντας τις εξελίξεις στη Συρία.**

Ποιές είναι οι πραγματικές επιδιώξεις των Μεγάλων Δυνάμεων;

Του Υποστρατήγου ε.α. Ιπποκράτους Δασκαλάκη

* **Η λαθρομετανάστευση, λύση στο δημογραφικό πρόβλημα της χώρας.**

“Θέμα χρόνου η Πολυπολιτισμική Κοινωνία της Ελλάδος”

Του Γεωργίου Κασσαβέτη

Επισμηναγού (Ι) ε.α. - τ. Κυβερνήτου Ο.Α.

* **Όσα πρέπει να γνωρίζουμε,**

να ενισχύουμε και να αξιοποιούμε

Του Ταξιάρχου ε.α. Β. Βάσιλα

* **ΑΟΖ ή Υφαλοκρηπίδα;**

Σκέψεις και Προβληματισμοί

Του κ. Λεοντίου Πορτοκαλάκη

Τοπογράφου Μηχ., M.Sc.

Δοκίμια

* **Οι ψευδαισθανόμενοι**

Του Υποστρατήγου ε.α. Κωνσταντίνου Αργυροπούλου

Επισκοπήσεις

* **Με μια Ματιά, η Ελλάδα**

και ο Κόσμος

Του Αντιστρατήγου ε.α.

Χ. Μουστάκη

Επιτίμου Διοικητού 1ης Στρατιάς

Με χρειάζεσαι;

Αν ναι, τότε κάνε κάτι γι'αυτό!

Οι Προβληματισμοί του Εκδότη

Αγαπητά μέλη και φίλοι,

Το 2019 κλείνει με τους χειρότερους αιώνους για την Ελλάδα για τα σημαντικότερα εθνικά θέματα όπως το δημογραφικό, το μεταναστευτικό και τα ελληνοτουρκικά θέματα. Η υπογεννητικότητα συνεχίζει να μαστίζει αμείωτη την ελληνική κοινωνία της οποίας ταυτόχρονα τα νεότερα μέλη εξακολουθούν να μετοικούν στο εξωτερικό για βιοποριστικούς λόγους κατά χιλιάδες. Η μαζική παράνομη μετανάστευση από 80 κράτη της Ασίας και Αφρικής συνεχίζεται απρόσκοπτα υπό την «αιγίδα» της Τουρκίας και η μόνη ουσιαστικά κυβερνητική αντίδραση είναι η υποδοχή και η προώθησή τους στο εσωτερικό της χώρας, προκειμένου να υποδεχθεί τα αμέσως επόμενα στίφη τα οποία στην συντριπτική τους πλειοψηφία ουδεμία σχέση έχουν με τις προβλέψεις της Συνθήκης της Γενεύης του 1951 περί προσφύγων. Με μέριμνα των «εταίρων» μας και ειδικότερα της FRONTEX, τα βόρεια γειτονικά κράτη εγκλωβίζουν τους μετανάστες στην ελληνική επικράτεια και μας επιστρέφουν όσους κατάφεραν να περάσουν (ελέω Δουβλίνου). Οι πληθυσμοί αυτοί είναι στην συντριπτική τους πλειοψηφία Μουσουλμάνοι και η πρακτική ευρωπαϊκή εμπειρία δεκαετιών έχει αποδείξει ότι ως μη αφομοιώσιμοι, δημιουργούν αυτόνομους πολιτισμικούς θύλακες και συν τω χρόνω αυξάνουν δυναμικά τις ιδιαίτερες, θεοκρατικής φύσεως, απαιτήσεις τους, παραβιάζοντας συχνά το Σύνταγμα, τους νόμους και την πολιτισμική αίσθηση των γηγενών δημοκρατικών πολιτών.

Η Ελλάς αποτελεί από καιρού κράτος μειωμένης εθνικής κυριαρχίας, αφού δεν τολμά να καθορίσει ή να επεκτείνει τις θαλάσσιες ζώνες του σύμφωνα με το Διεθνές Δίκαιο. Οι Κυβερνήσεις αδυνατούν να προστατεύσουν τους παρενοχλούμενους αλιείς της και απαγορεύει στους πολίτες της να επισκέπτονται «γκρίζες» ζώνες. Οι νησιώτες μας ακούν συχνά τον βόμβο των κινητήρων υπερπιπταμένων τουρκικών αεροσκαφών. Η Τουρκία διενεργεί γεωτρήσεις στην Κύπρο αλλά η εγγυήτρια Ελλάς απουσιάζει. Ο «Σουλτάνος» προσδιορίζει τα «σύνορα της καρδιάς» του, μας δείχνει την «γαλάζια πατρίδα» του και προειδοποιεί για τις επόμενες γεωτρήσεις σε Καστελόριζο και Κρήτη αλλά εμείς, τέρατα «στρατηγικής ψυχραιμίας» συνομιλούμε μαζί του για τα ΜΟΕ. Από ελληνικού εδάφους ο «προστάτης των Μουσουλμάνων» απευθύνεται στους «Τούρκους ομογενείς» της Θράκης και μας επιπλήττει διότι τα έργα ανεγέρσεως τζαμιών καθυστερούν. Ο Πρόεδρος Ερντογάν, σε αντίθεση με τις ημέτερες πολιτικές ηγεσίες, είναι σοβαρός. Διαθέτει όραμα, στρατηγική, σχέδιο, προγραμματισμό και οι απειλές του δεν είναι κενές περιεχομένου αφού συνδυάζονται με το εξελισσόμενο τεράστιο εξοπλιστικό πρόγραμμα των τουρκικών ΕΔ, το οποίο στηρίζεται σε ποσοστό 70% σε μία ακμάζουσα εγχώρια αμυντική βιομηχανία.

Η εθνική μας αποτροπή έχει εκ του αποτελέσματος καταρρεύσει. Οι κυβερνητικοί παράγοντες (πρώην και τρέχοντες), με σειρά τοποθετήσεων και δηλώσεων, κάνουν ότι μπορούν για να πείσουν την τουρκική πλευρά ότι η Ελλάς δεν διαθέτει πολιτική βούληση χρήσεως στρατιωτικής ισχύος για την προάσπιση των εθνικών της συμφερόντων. Για τους τελευταίους διστακτικούς από πλευράς Τουρκίας η Κυβέρνηση φροντίζει να τους καθησυχάζει με την διατήρηση των αμυντικών δαπανών στα ίδια περίπου απαράδεκτα επίπεδα και τον υπερτονισμό του κοινωνικού

έργου των ΕΔ (π.χ. το κτίσιμο υποδομών και την σίτιση χιλιάδων παρανόμων μεταναστών). Δεν αναδύεται από κάπου κάποια αίσθηση του επείγοντος και συνεπώς δεν τίθεται θέμα ανησυχίας... Εξ' άλλου οι πρόσφατες καταδικαστικές αποφάσεις των Ευρωπαίων για την Συμφωνία Τουρκίας – Λιβύης και η φραστική στήριξη της Ελλάδος αναμένεται ότι θα ματαιώσουν τα τουρκικά σχέδια και θα εκδιώξουν άμεσα τα τουρκικά γεωτρώπανα.....

Έχει άραγε αντιληφθεί η πολιτική ηγεσία την φύση και το μέγεθος της τουρκικής απειλής, καθ' όσον το επίπεδο των επιλογών, των προτεραιοτήτων και ενεργειών της ουδόλως συνάδει με το εθνικό διακύβευμα. Οδηγούμεθα προς τον μονόδρομο των διαπραγματεύσεων τύπου «καζάν – καζάν» από θέσεως αδυναμίας και αναζητούνται επιχειρήματα εφησυχασμού και εξοικειώσεως της ελληνικής κοινής γνώμης με την εν λόγω εκδοχή; Υπάρχει κάποιος από «μηχανής Θεός» που δεν γνωρίζουμε; Υπάρχει εν τέλει η βούληση και το σθένος της ζώσας απόλεμης και «βολεμένης» γενεάς Ελλήνων να μην στερήσει, με ντροπιαστικό τρόπο, από τους αγέννητους Έλληνες την εθνική κυριαρχία και τα κυριαρχικά δικαιώματα που αποκτήθηκαν με απελευθερωτικούς αγώνες και αίμα προηγούμενων γενεών Ελλήνων;

Πέραν των απαραίτητων διπλωματικών ενεργειών στο πλαίσιο των συμμαχιών και των Διεθνών Οργανισμών, το πειστικότερο και απτό πολιτικό μήνυμα προς την Τουρκία, ενδεικτικό της προθέσεως αντιστάσεως στην πίεση, θα ήταν η άμεση ενίσχυση των ΕΔ. Στο πλαίσιο αυτό απαιτείται παράκαμψη των χρονοβόρων διαδικασιών προμηθειών, για λόγους εθνικής ασφαλείας (με διασφάλιση της διαφάνειας) και η άμεση διάθεση κονδυλίων 3.5 δις €, για την πλήρη διαθεσιμότητα και περαιτέρω αναβάθμιση του υφισταμένου υλικού και μέσων των ΕΔ, καθώς και για την απόκτηση δυνατοτήτων ασυμμέτρου καταστρεπτικού αποτελέσματος. Χρειάζεται ακόμη άμεση αναθεώρηση των θεσμών θητείας και εφεδρείας των ΕΔ και των ΣΑ με αμιγώς επιχειρησιακά κριτήρια. Επιπλέον απαιτείται διακομματική συμφωνία αναβαθμίσεως των ΕΔ εντός 15 ετών καθώς και σειρά αμέσων επενδύσεων στην υψηλή αμυντική τεχνολογία. Ιδιαίτερα πειστική θα ήταν η ανάληψη σειράς αναλόγων ενεργειών στην Κύπρο μετά από σχετική συνεννόηση των πολιτικών ηγεσιών. Τέλος απαιτείται η κινητοποίηση του ελληνισμού σε όλη την Γη και η ανύψωση του φρονήματος της ελληνικής κοινής γνώμης, δίχως κινδυνολογίες αλλά και δίχως εξωραϊσμούς. Η Τουρκία θα πρέπει να μετατοπίσει την εκτίμησή της για την Ελλάδα από «απόλυτα προβλέψιμη» σε «απρόβλεπτη». Είναι γνωστό ότι τα ανωτέρω προτεινόμενα μέτρα θα συναντήσουν πολιτικό σκεπτικισμό και αναστολές διεθνιστικής, νεοφιλελεύθερης, δήθεν πασιφιστικής, πολυπολιτισμικής και κοσμοπολιτικής προελεύσεως. Η γενική παραίτηση εν τούτοις προς υπέρβαση των πάσης μορφής εμποδίων και ιδεοληψιών συνοψίζεται στα «Κυβερνάν εστί προβλέπειν» και «Εις οiwόνός άριστος, αμύνεσθαι περί πάτρης».

12 – Δεκεμβρίου – 2019

Αντιναύαρχος Β. Μαρτζούκος ΠΝ

Επίτιμος Διοικητής ΣΝΔ

Πρόεδρος ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ.

Ιδιοκτήτης: ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ. ΚΩΔΙΚΟΣ 016037

Εκδότης-Διευθυντής: Β. Μαρτζούκος

Υπεύθυνος Συντάξεως: Κ. Αργυρόπουλος

Υπεύθυνος Τεχνικής Υποστηρίξεως: Α. Τόσιος

Συντ/κή Ομάδα: Ε. Τέμπος, Α. Μπασαράς, Π. Κατσαρός, Ι. Μπαλτζώης

DTP-Καλλιτεχνικά: Κ. Αργυρόπουλος

Εκτύπωση: NEMESIS A.E.

Γραφεία: Πατησίων 88
TK 104 34 Αθήναι

Τηλέφωνο: 210 8211025

Fax: 210 8211056

E-mail: elesme@otenet.gr

Διαδίκτυο: www.elisme.gr

Περί του Εθνικού Πλοίου

Του Αντιναυάρχου ε.α. Β. Μαρτζούκου ΠΝ

Επιτίμου Διοικητού Σχολής Ναυτικών Δοκίμων

Προέδρου Ελληνικού Ινστιτούτου Στρατηγικών Μελετών

Η απόκτηση εθνικών πολεμικών πλοίων αποτελεί όραμα με το οποίο ουδείς εχέφρων θα είχε αντίρρηση. Είναι άλλωστε γνωστό ότι καταξιωμένοι φορείς όπως η Σχολή Ναυτικών Δοκίμων, το Εθνικό Μετσόβειο Πολυτεχνείο αλλά και μεμονωμένα εξειδικευμένα στελέχη του ΠΝ, καθώς και άλλοι οίκοι του εσωτερικού και του εξωτερικού έχουν συνδράμει στην σχεδίαση οικογένειας συγχρόνων πολεμικών πλοίων προσαρμοσμένων στις εθνικές μας ανάγκες. Αυτή την περίοδο, με τις γνωστές επιτακτικές ανάγκες για το ΠΝ, πρώην ανώτατα στελέχη των Ενόπλων Δυνάμεων υποστηρίζουν ότι θα πρέπει η χώρα μας να προχωρήσει άμεσα στην υλοποίηση των ανωτέρω σχεδίων και την απόκτηση εθνικών Φρεγατών και Κορβετών. Οι κύριοι λόγοι που επικαλούνται είναι η αυτάρκεια, η μείωση του κόστους, η αύξηση της απασχολήσεως σε κλάδους υψηλής τεχνολογίας, η τεχνογνωσία, η ικανοποίηση των ειδικών αναγκών του ΠΝ, η αξιοποίηση όπλων και αισθητήρων από παλαιότερα σκάφη και η δημιουργία προϋποθέσεων εξαγωγής πλοίων σε τρίτα κράτη.

Πράγματι το επιστημονικό και τεχνικό προσωπικό της χώρας έχει αποδείξει κατά καιρούς ότι δεν υστερεί έναντι του αντιστοίχου προσωπικού προηγμένων κρατών. Υπενθυμίζεται ενδεικτικά η επιτυχής κατασκευή Πυραυλακάτων, Φρεγατών και Αρματαγωγών σε εγχώρια ναυπηγεία. Το κύριο πρόβλημα με όλες τις προηγούμενες ναυπηγήσεις ήταν ο μικρός αριθμός μονάδων που απαιτείτο για την κάλυψη των αναγκών ενός Πολεμικού Ναυτικού όπως το ελληνικό. Μετά το πέρας των προγραμμάτων αυτών ακολουθούσε η παύση της γραμμής παραγωγής και η σταδιακή απώλεια της τεχνογνωσίας, της εμπειρίας και του εξειδικευμένου προσωπικού το οποίο είχε εμπλακεί. Επιπλέον προβληματισμό προκαλεί και το γεγονός ότι πέραν της εγχώριας ναυπηγείας πολεμικών μονάδων, η συντριπτική πλειοψηφία του εξοπλισμού των προήρχετο από το εξωτερικό.

Το κόστος ενός πλοίου επιπέδου Φρεγάτας ή Κορβέτας (ναυπήγηση, συστήματα, αισθητήρες, όπλα, μηχανήματα, ανταλλακτικά, υποδομές ξηράς κ.λπ.) συνδέεται άμεσα με τον αριθμό των υπό παραγγελία μονάδων. Ακόμη και χώρες όπως η Γερμανία συνέπραξαν με άλλα κράτη κατά την ναυπήγηση των Φρεγατών τ. 124 ή των Υποβρυχίων τ. 212, τόσο για να μοιραστούν τους τομείς και το κόστος παραγωγής όσο και για να μεγιστοποιήσουν τον αριθμό των υπό παραγγελία μονάδων.

Εάν η εθνική Φρεγάτα ή Κορβέτα περιορισθεί στις ανάγκες του ΠΝ και δεν εξασφαλίσει εκ των προτέρων συνεργασία ή σύμπραξη με έτερα κράτη, καθώς και ένα ελάχιστο αριθμό διεθνών παραγγελιών, τότε εκτιμάται ότι το κόστος της (ναυπηγείας αλλά και κύκλου ζωής της), θα εκτοξευθεί σε επίπεδα πολύ υψηλότερα από αυτά της παραγγελίας ξένου πλοίου. Η διεθνής αγορά πολεμικών πλοίων είναι ιδιαίτερα ανταγωνιστική και το εθνικό πλοίο θα έλθει αργά ή γρήγορα αντιμέτωπο με την αγορά αυτή για λόγους επιβιώσεως. Επιπλέον θα πρέπει προηγουμένως να διασφαλισθεί η απρόσκοπτη και αποτελεσματική λειτουργία των ναυπηγείων μας δίχως τις αγκυλώσεις του παρελθόντος (αναξιόπιστοι ιδιοκτήτες, κακώς εννοούμενος συνδικαλισμός κ.λπ.).

Πολύ αναφέρονται στο παράδειγμα της Τουρκίας. Σε αυτούς θα πρέπει να υπενθυμίζεται ότι η Τουρκία ακολουθεί ένα συστηματικό πρόγραμμα στρατηγικής αναπτύξεως και ενισχύσεως της αμυντικής της βιομηχανίας εδώ και πολλές δεκαετίες, δίχως ασυνέχειες, παλινωδίες και ιδιοτελείς κρατικές παρεμβάσεις. Ένα πρόγραμμα τουρκικού πολεμικού πλοίου στηρίζεται σήμερα σε πλειάδα συναφών μεγάλων και έμπειρων τουρκικών αμυντικών βιομηχανιών οι οποίες καλύπτουν ολόκληρο σχεδόν το φάσμα των σχετικών απαιτήσεων (ναυπήγηση, συστήματα, όπλα, αισθητήρες, επικοινωνίες, μηχανές, υλικά, υποδομές κ.λπ.).

Συνοψίζοντας θα πρέπει να πούμε ναι στο όραμα του εθνικού πλοίου επιπέδου Φρεγάτας ή Κορβέτας και στην σταδιακή του υλοποίηση, με πυλώνα μία ισχυρή αμυντική βιομηχανία. Έως τότε η χώρα μας δύναται να δοκιμάσει την κάλυψη των εθνικών απαιτήσεων και του διεθνούς ανταγωνισμού σε μικρότερες μονάδες (π.χ. περιπολικά, UAV's κ.λπ.). Επιπλέον θα πρέπει να κεφαλαιοποιήσει το γεγονός της συμμετοχής της στο NATO και την ΕΕ, προκειμένου να συμμετάσχει στις περισσότερες δυνατές συμπράξεις υψηλής τεχνολογίας (π.χ. υποκατασκευαστής προηγμένων υλικών, αισθητήρων, εξαρτημάτων, όπλων κ.λπ.) με διασφαλισμένη μόνιμη διεθνή γραμμή παραγωγής. Τα εθνικά οράματα δεν πρέπει να είναι συγκυριακά και αλληλοαναιρούμενα αλλά αποτέλεσμα εθνικής στρατηγικής υλοποιούμενης διακομματικά, με συνέχεια, συνέπεια, πολιτική ωριμότητα και ανεξαρτήτως εναλλαγής των εκάστοτε κυβερνήσεων.

Η "απέραντη" απειλή της Τουρκίας και η στρατηγική ανυπαρξία της Ελλάδας

Του Καθηγητού κ. Παναγιώτη Ηφαίστου

Στην στρατηγική ανάλυση έχουμε "απέραντη" απειλή όταν όπως για παράδειγμα οι δηλώσεις της Τσιλέρ το 1995, οι δηλώσεις του κ. Ερντογάν πριν την τελευταία επίσκεψή του, οι διακηρύξεις για την "Γαλάζια Πατρίδα" και οι επιδιώξεις στην Κύπρο, δεν ορίζουν τον ακριβή σκοπό και δεν οριοθετούν επακριβώς την αναθεωρητική αξίωση. Τα σύνορα των διεκδικήσεων είναι θολά και ασαφή.

Η διακρατική εμπειρία καταμαρτυρεί διαχρονικά ότι όταν οι αναθεωρητικές αξιώσεις είναι θολές και ασαφείς εάν και όταν αρχίσει μια μεγάλη πολεμική σύρραξη ή εάν μετά από μια εμπλοκή "χαμηλής έντασης" αρχίσει κλιμάκωση της σύρραξης, τα νέα σύνορα θα είναι εκεί που θα σταματήσουν τα στρατεύματα όταν θα τερματιστεί ο πόλεμος. Η επικύρωση με Συνθήκη –αυτό πάει να γίνει στην Κύπρο και εμμέσως στο Αιγαίο με την μη εφαρμογή των προνοιών της Συνθήκης του 1982– είναι η νέα διεθνής τάξη εις βάρος του αδυνάμου.

Η "απέραντη" τουρκική απειλή δεν εκδηλώθηκε σήμερα. Εκδηλώνεται και κλιμακώνεται επί δεκαετίες. Γι' αυτό, εισερχόμενοι στο 2020 και με αφορμή την πρόκληση του Ερντογάν με το μνημόνιο Λιβύης-Τουρκίας για τις θαλάσσιες οριοθετήσεις και παρά το γεγονός γνωρίζουμε ότι προς τα εκεί προσανατολιζόταν, πληθώρα άρθρων και δηλώσεων θυμήθηκαν αργοπορημένα ότι δεν έχουμε εθνική στρατηγική. Είναι εξόφθαλμα φανερό ότι τρέχουμε πίσω από τα γεγονότα. Χαρακτηριστικά, ο υπουργός εξωτερικών "πυροσβεστικά" σπεύδει την επομένη να συζητήσει με Αιγύπτιους για οριοθετήσεις που έπρεπε είχαν γίνει εδώ και δεκαετίες.

Περιέργως, όμως, καμιά κίνηση δεν διαφαίνεται στον ορίζοντα για αποφάσεις που θα καταστήσουν το ελληνικό κράτος αποτελεσματικό και αξιόπιστο με την χάραξη και εφαρμογή εθνικής στρατηγικής σε όλο το φάσμα και προς όλες τις κατευθύνσεις. Αντίθετα, άτομα και ιδιωτικές ομάδες με μακρόχρονες διασυνδέσεις με τον απέραντο και ανεξέλεγκτο διεθνικό κόσμο καλοκάθονται σε θέσεις ευθύνης και με ανευθυνότητα ροκανίζουν τις προϋποθέσεις δημιουργίας μιας σοβαρής εθνικής στρατηγικής. Είναι μάλιστα οι ίδιοι άνθρωποι που, έχοντας βεβαρημένο ιστορικό θέσεων με τις οποίες αντέκρουαν οτιδήποτε θα μπο-

ρούσε να θεωρηθεί αξιόπιστη εθνική στρατηγική, δεν έχουν μάλιστα περάσει τη δοκιμασία κοινωνικοπολιτικών ελέγχων και εκλογής τους από το κοινωνικό σώμα.

Έλληνες πρωθυπουργοί με άγνοια

Έτσι, λίγες μόνο μέρες πριν ενταθούν οι τουρκικές προκλήσεις, πριν υπογραφεί το μνημόνιο Τουρκίας-Λιβύης και πριν ο Έλληνας υπουργός Εξωτερικών αναζητήσει απελπισμένα βοήθεια από την Αίγυπτο, οι Έλληνες πολίτες και ο δημόσιος διάλογος πλημμυρίστηκε με το τουρκικό αναθεωρητικό γλωσσάρι περί "καζάν-καζάν", συνδιαχείρισης, συνεκμετάλλευσης και άλλα παρόμοια του τουρκικού αναθεωρητικού λεξιλογίου.

Άσε που δεν μπορούμε να αναλύσουμε την τουρκική απειλή και εφησυχάζουμε με τις διαβεβαιώσεις του Τούρκου πρέσβη πως η Τουρκία δεν είναι αναθεωρητική. Έλεος, θα έλεγε κάποιος. Ας το καταλάβουμε: Αυτά είναι φαιδρά, ανεύθυνα, επιπόλαια, εθνικά ζημιογόνα και ακραία επικίνδυνα για την εθνική μας ασφάλεια. Από την άγνοια πρωθυπουργού για την ύπαρξη θαλασσίων συνόρων διολισθαίνουμε στην υιοθέτηση του τουρκικού αναθεωρητικού γλωσσαρίου όπως καζάν-καζάν και συνδιαχείριση;

Ακόμη και πολιτικά και νομικά νήπια γνωρίζουν πως είναι ένα πράγμα η εφαρμογή του δικαίου των 12 μιλίων και των συμπαρομαρτούντων και η συνεργασία π.χ. σε κοιτάσματα πάνω σε αυτά τα νόμιμα σύνορα και άλλο το καζάν-καζάν, συνεκμετάλλευση, συνδιαχείριση και άλλα πολλά με τους όρους που αυθαίρετα η Τουρκία ερμηνεύει το διεθνές δίκαιο. Με τέτοια μυαλά, εν μέσω κοσμογονίας στρατηγικών εξελίξεων και ανακατατάξεων κυριολεκτικά χανόμαστε.

Εν μέσω στρατηγικής ανυπαρξίας αντί ορθολογιστικής πολιτικής και θεσμικής ανασύνταξης γινόμαστε ξανά μάρτυρες των ίδιων φαινομένων που υποδηλώνουν έλλειμμα γνώσης, έλλειμμα στρατηγικής κουλτούρας, έλλειμμα γνώσης της διεθνούς πολιτικής και έλλειμμα κατανόησης της σημασίας του κράτους και της ακεραιότητας της Επικράτειάς του για μια κοινωνία.

Έπρεπε να είχε γίνει ήδη από το 1995

Αυτά δε, καταμαρτυρούνται όταν η Ελλάδα επί δεκαετίες δεσμεύει σπάνιους πόρους και αξιόμαχες –ακόμη και σήμερα εν μέσω κρίσης– Ένοπλες Δυνάμεις για να αποτρέψουμε τον πόλεμο, να αμυνθούμε εάν χρειαστεί και να εφαρμόσουμε τις πρόνοιες του διεθνούς δικαίου για την επικράτειά μας, εδώ των 12 μιλίων, απόφαση που έπρεπε να πάρουμε ήδη από το 1995 όταν επικύρωσε την Συνθήκη η Ελληνική Βουλή.

Αντί τουλάχιστον να αποφασίσουμε αυτό που έκαναν όλα τα άλλα κράτη και που θα αποφάσιζε κάθε βιώσιμο κράτος γινόμεστε μάρτυρες ξανά, στρατηγικά μιλώντας, μπροστά σε νηπιακού χαρακτήρα κατευναστικές δηλώσεις και συμπεριφορές οι οποίες εάν δεν ελεγχθούν άμεσα οδηγούν σε στρατηγικό ανορθολογισμό δίνοντας λανθασμένες παραστάσεις στον αντίπαλο και πιθανότατα οδηγώντας σε ένα καταστροφικό πόλεμο. Η εθνική στρατηγική δεν προσφέρεται για παιχνιδάκια άσχετων, βεβαρυμένων με προγενέστερες λανθασμένες θέσεις και ολοφάνερα από άποψη ανάλυσης της διεθνούς πολιτικής ανεπαρκών.

Η εθνική στρατηγική, εξάλλου, είναι υπόθεση του κράτους, των κρατικών επιτελείων –και αν δεν υπάρχουν πρέπει να στηθούν άμεσα– και κανενός άλλου. Πανίσχυρα κρατικά επιτελεία των κρατικών λειτουργιών που θα ενισχύονται όταν χρειάζεται με μη κομματικά επιλεγμένους άριστους για κάθε τομέα της εθνικής στρατηγικής. Πόσο, για να ακριβολογούμε, θα μπορούσε να κοστίσει η ενίσχυση των κρατικών επιτελείων, ας πούμε, με χίλιους άριστους των αρίστων! Ψίχουλα, μπροστά στις συχνά πελατειακές σπατάλες.

Τα στελέχη άρτιων κρατικών επιτελείων που διαθέτουν όλα τα βιώσιμα κράτη συλλέγουν πληροφορίες, κάνουν αναλύσεις για την διεθνή πολιτική όπως είναι και όπως εξελίσσεται (και όχι όπως φαντάζονται οι εθνομηδενιστές κάθε είδους). Χαράσσουν επίσης εναλλακτικά σχέδια και ανά πάσα στιγμή βάζουν πάνω στο τραπέζι του κάθε κάτοχου υψηλής θέσης ευθύνης εναλλακτικές αποφάσεις.

Δεν χρειάζεται να είσαι "Αϊνστάιν"

Ακόμη και πολιτικά πρόσωπα που τυγχάνει να μην είναι ηγετικά "Αϊνστάιν", εάν πληροφορηθούν σωστά

για το πώς είναι και πώς εξελίσσονται τα πράγματα τοπικά, περιφερειακά και πλανητικά, δεν θα δυσκολευτούν να επιλέξουν την βέλτιστη απόφαση από τις πολλές που θα τους προταθούν ανάλογα με την περίπτωση και την συγκυρία.

Η αξιοθρήνητη κατάσταση της Ελλάδας στα πεδία της χάραξης και εφαρμογής στρατηγικής προσφέρεται για σύγκριση με την Τουρκία η οποία ολοφάνερα διαθέτει στρατηγική και κρατικά επιτελεία που την σχεδιάζουν και εφαρμόζουν. Μεταξύ άλλων, τα σύνορα της "Γαλάζιας Πατρίδας" τα είχε χαράξει ήδη από την δεκαετία του 1970, ήδη πριν η Βρετανία αποχωρήσει από την Κύπρο.

Από τότε η Τουρκία είχε αρχίσει να κτίζει ερείσματα με το να συμπλέκει τα στρατηγικά της συμφέροντα με άλλων. Στο Αιγαίο λειτούργησε ανάλογα και αντίστοιχα όσον αφορά το Δίκαιο της Θάλασσας. Στην Κύπρο, εισέβαλε και δημιούργησε παράνομα τετελεσμένα τα οποία αποφάσεις του Συμβουλίου Ασφαλείας καλούν να τερματιστούν, κτίζει «νομικές» σχέσεις με την παράνομη διοίκηση των κατεχομένων στην Κύπρο και επιδιώκει στην Θράκη –όπως ρητά αναφέρει ο Νταβούτογλου στο «Στρατηγικό βάθος»– «νομικά» ερείσματα για παρόμοιες πολιτικές.

Εξάλλου, όπως σωστά έγραψε ο Σταύρος Λυγερός, στο παρελθόν αλλά και τώρα η Τουρκία «αντί να αμφισβητεί τις συνθήκες, άρχισε να τις ερμηνεύει κατά τρόπο που εξυπηρετούσε τα επεκτατικά σχέδιά της, έστω κι αν η ερμηνεία της ήταν καταφανώς αυθαίρετη». Για να προωθήσει τα συμφέροντά της δεν εκκινεί από ανυπόστατους νομικισμούς που κυριαρχούν στην Ελλάδα καθότι οι Τούρκοι πολιτικοί και διανοητές κατανοούν πλήρως τις πολιτικές όψεις των διεθνών θεσμών και του διεθνούς δικαίου και το γεγονός ότι με ελιγμούς, συναλλαγές και κυρίως ισχύ προωθεί τις θέσεις της.

Αντίθετα, στο Αιγαίο και στην Κύπρο η Ελλάδα η οποία διαθέτει πανίσχυρα νομικά όπλα –πχ τις ρητές διατάξεις του δικαίου της θάλασσας για τα 12 μίλια και τις αποφάσεις του Συμβουλίου Ασφαλείας για την παράνομη εισβολή και τα παράνομα τετελεσμένα στην Κύπρο– αντί να τα ερμηνεύει σωστά σέρνεται σε κατευνασμούς και επιπόλαιους επικίνδυνους ανορθολογισμούς κάθε είδους, για παράδειγμα το καζαν-καζάν. Ανεύθυνοι που καμιά σχέση δεν έχουν ή δεν θα έπρεπε να έχουν με το κράτος και τα επιτελεία του θέτουν πλέον σε άμεσο κίνδυνο την ελληνική επικράτεια όπως αυτή ορίζεται και οριοθετείται από τις πρόνοιες του διεθνούς δικαίου για την διεθνή τάξη.

The darkest places in hell are reserved for those who maintain their neutrality in times of moral crisis.

Dante Alighieri

Κάντο όπως το Ισραήλ

Του Αντιστρατήγου ε.α. Ιωάννου Αθαν. Μπαλτζώη

Δεν ήταν απρόβλεπτο, δεν ήταν κεραυνός εν αιθρία. Ήταν το προβλεπόμενο, ήταν το αναμενόμενο και έπρεπε να το είχαμε αποτρέψει, ή τουλάχιστον να είμασταν προετοιμασμένοι και έτοιμοι να το αντιμετωπίσουμε αποτελεσματικά. Και όμως συνέβη. Φυσικά αναφερόμαστε στην συμφωνία μεταξύ Τουρκίας και της αναγνωρισμένης διεθνώς (δυστυχώς) κυβέρνησης της τριχοτομημένης Λιβύης, η οποία πυροδότησε την ένταση στην περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου. Αποτέλεσμα είναι η Ελλάδα να προσπαθεί τώρα να αποδείξει τα αυτονόητα, τα νόμιμα, τα δίκαια και από την άλλη μια Τουρκία να αποδεικνύει αυτό που ήταν, είναι και θα είναι, μια επιθετική, αναθεωρητική και πειρατική κρατική οντότητα, που καταπατά σκοπίμως και συνειδητά το διεθνές δίκαιο, για την επίτευξη των αυτοκρατορικών της εθνικών επιδιώξεων.

Τουρκία και Εξελίξεις

Δεν θα αναλύσουμε στο παρόν την συμφωνία, που άλλωστε έχει ήδη δημοσιευτεί, αφού ψηφίστηκε στην Τουρκική Βουλή και η Τουρκία το καταθέτει στον ΟΗΕ. Το μόνο που θα πρέπει να επισημάνουμε εδώ είναι ότι η Τουρκία έχει υπογράψει με την κυβέρνηση του 10% της Λιβύης, που έχει το προνόμιο να είναι αναγνωρισμένη ατυχώς από τον ΟΗΕ και την Ε.Ε. και μια ακόμη συμφωνία στρατιωτικής συνεργασίας, που δεν γνωρίζουμε λεπτομέρειες και θα πρέπει να μας προβληματίσει, γιατί φέρνει την Τουρκία Νοτίως της Κρήτης, επικαλούμενη το νόμιμο δικαίωμά της παρουσίας της, που απορρέει από την στρατιωτική συμφωνία μεταξύ των δύο πλευρών.

Οι εξελίξεις αυτές έχουν αίτια και αιτιατά. Δηλαδή, η συνολική εθνική στρατηγική μιας κρατικής οντότητας είναι ο παράγοντας, που επιτρέπει ή αποτρέπει τις γεωπολιτικές εξελίξεις. Σε ότι αφορά την Ελλάδα, θα μπορούσαμε να αναλύουμε επί μακρόν, χωρίς να τελειώνουμε την λανθασμένη εθνική στρατηγική, αν υπάρχει, που επιτρέπει σε ένα άλλο γειτονικό κράτος, να σε αμφισβητήσει, να διεκδικήσει, να σε απειλήσει, να σε αγνοήσει και να προβεί σε μεμονωμένες έκνομες ενέργειες. Το αποτέλεσμα, αν δεν υπάρχει σοβαρή και σωστή εθνική στρατηγική αποτροπής να κινδυνεύει μια κρατική οντότητα

να απωλέσει εθνικά κυριαρχικά δικαιώματα. Και να τονίσουμε emphaticά, ώστε να γίνει αντιληπτό, ότι αποτροπή δεν σημαίνει πόλεμος, αλλά είναι η στρατηγική που αποτρέπει τον πόλεμο, καθόσον βάζει το θεμελιώδες ερώτημα στον αντίπαλο του κόστους και του οφέλους. Η αποτελεσματική αποτροπή εξαρτάται από το να πεισθεί ο αντίπαλος ότι έχουμε τόσο τα μέσα όσο και το κίνητρο για να αντιμετωπίσουμε την απειλή και αν την αγνοήσει τα αποτελέσματα θα είναι καταστρεπτικά για αυτόν. Αυτό που έχει διαπιστωθεί από την συνεχιζόμενη εθνική μας στρατηγική, είναι ότι παρουσιάζει όλα τα χαρακτηριστικά της ιστορικά αποτυχημένης πολιτικής κατευνασμού, η οποία έχει αποδειχθεί ότι σε οδηγεί σε «Φιλανδοποίηση», με απώλεια εθνικής κυριαρχίας αρχικά χωρίς πόλεμο και τελικά με γενικευμένη πολεμική σύρραξη.

Ισραηλινή Αμυντική Πολιτική

Για να αντιληφθούμε πως σχεδιάζει και εκτελεί την αποτρεπτική του εθνική στρατηγική, μια κρατική οντότητα, η πιο σοβαρή σε ολόκληρη την περιοχή μας, το Ισραήλ. Το Ισραήλ, φίλη και σύμμαχος χώρα σήμερα, μας διδάσκει και θα έλεγα ότι μας κατευθύνει στην εφαρμογή της νέας αποτρεπτικής μας εθνικής στρατηγικής. Στο Ισραήλ, αυτό που ονομάζουν Defense Policy (Αμυντική Πολιτική), είναι στην ουσία η αποτρεπτική τους στρατηγική και ο τρόπος που θα αντιμετωπίσουν μια εθνική απειλή, η οποία ενδεχομένως να καταλήξει σε πόλεμο. Έτσι έχουν κωδικοποιήσει και εφαρμόζουν απαρεγκλίτως, ανεξαρτήτως κυβέρνησης, τις παρακάτω αρχές της Εθνικής των Αμυντικής Πολιτικής, οι οποίες είναι:

Α. Στήριξη μόνο στις δικές τους Ένοπλες Δυνάμεις (Israel Defense Forces), δηλαδή σε περίπτωση πολέμου θα είναι μόνοι τους στα πεδία των επιχειρήσεων. Στις μέχρι τώρα πολεμικές αναμετρήσεις των, οι Ισραηλινοί πολέμησαν μόνοι τους, χωρίς ξένη εμπλοκή. Η αρχή αυτή θα πρέπει να μας διδάξει ότι σε περίπτωση πολέμου θα πρέπει να είμαστε μόνοι μας και να στηρίζουμε την άμυνα και την ασφάλεια της Ελλάδος, στις Ελληνικές Ένοπλες Δυνάμεις και μόνο. Οι συμμαχίες είναι επιβε-

βλημένες, αλλά η υπεράσπιση της πατρίδας επαφίεται και μόνο στον πατριωτισμό και το καθήκον των Ελλήνων. Καθόσον «Ούτε υπάρχει πιο σίγουρος θάνατος για ένα Έθνος, πλην να παραδώσει την πολιτική στους συμμάχους του» (Αλ. Κοτζιάς, Πολιορκία, 1953).

Β. Εξασφάλιση και διατήρηση διεθνούς υποστήριξης, τόσο σε θέματα Διοικητικής Μέριμνας, όσο και σε διπλωματικό-πολιτικό επίπεδο. Και δεν αρνούνται ότι οι ΗΠΑ είναι η κύρια κρατική οντότητα, που θα τους στηρίζει, καθώς και μερικές άλλες χώρες, που σταθερά, μέσω των συμμαχιών που επέτυχαν, τους στηρίζουν διαχρονικά. Διατηρούν κρίσιμα αποθέματα και εξασφαλίζουν την συνεχή ροή των, τουλάχιστον από τις ΗΠΑ.

Γ. Διατήρηση του δικαιώματος προληπτικών επιχειρήσεων, εναντίον μιας σαφούς απειλής. Το Ισραήλ εκτιμά ότι οιαδήποτε απειλή, όπου και αν ευρίσκεται, ακόμη και εκτός συνόρων είναι επικίνδυνη και θα πρέπει να εξαλειφθεί. Έτσι θεωρούν ότι έχουν αναφαίρετο δικαίωμα, την εξάλειψή της, ή την εξασθένησή της εκεί που ευρίσκεται, ή όπου είναι πιο επικίνδυνη. Τέτοιες επιχειρήσεις είδαμε στο παρελθόν όπως η επιχείρηση με την κωδική ονομασία «Επιχείρηση Όπερα» και την αεροπορική επιδρομή του Ισραήλ κατά του πυρηνικού αντιδραστήρα του Ιράκ στα περίχωρα της Βαγδάτης, το 1997. Ακόμη το 2007, με μια αστραπιαία αεροπορική επίθεση κατέστρεψε μια εγκατάσταση όπου υποπτευόταν πως κατασκευαζόταν μυστικά ένας πυρηνικός αντιδραστήρας στη γειτονική Συρία. Και φυσικά σήμερα με τον πόλεμο στην Συρία και τις πολλαπλές αεροπορικές επιδρομές, κατά στόχων, που θεωρούν ότι κατέχονται από Ιρανικές στρατιωτικές δυνάμεις.

Δ. Επιχειρήσεις πολλαπλών μορφών. Πιστεύουν ότι δεν είναι απαραίτητο οι επιχειρήσεις των να είναι μόνο συμβατικές, αλλά όλων των μορφών, ανορθόδοξες, υβριδικές, ασύμμετρες, κυβερνοεπιθέσεις κλπ. Και έχουμε δει τέτοιας μορφής επιχειρήσεις, που τις περισσότερες φορές, το Ισραήλ δεν τις παραδέχεται, καθόσον είναι μυστικές, αλλά όλοι αντιλαμβάνονται ότι πίσω από αυτές βρί-

σκεται το Ισραήλ. Να αναφέρουμε την χαρακτηριστική περίπτωση, που αφορά τον ιό Stuxnet, ένας ιδιαίτερα εξελιγμένος, κακόβουλος ιός υπολογιστή που δημιουργήθηκε το 2008 με την συνεργασία των ΗΠΑ-Ισραήλ. Στόχος του Stuxnet, με κωδικό όνομα “Olympic Games”, ήταν να «σπάσει» τον ιρανικό πυρηνικό εξοπλισμό φυγοκέντρισης, μέσω συγκεκριμένων εντολών που θα επηρέαζαν τα όργανα ελέγχου για να καταστρέψουν το πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν. Το αποτέλεσμα ήταν αρκούντως καταστρεπτικό, καθώς φέρεται να κατέστρεψε 2.000 συσκευές φυγοκέντρισης, στις πυρηνικές εγκαταστάσεις του Νατάνζ, καθυστερώντας -σύμφωνα με εκτιμήσεις αναλυτών- τα σχέδια εμπλουτισμού ουρανίου για μερικά τουλάχιστον χρόνια.

Επίμετρον.

Οι αρχές αυτές του Ισραήλ, θα πρέπει να αποτελέσουν το δίδαγμα για ένα κράτος που θέλει να επιβιώσει, σε ένα διαρκώς τοξικό γεωπολιτικό περιβάλλον, που επιβάλλει η γειτονική επιθετική, αναθεωρητική Τουρκία, για την ολοκλήρωση των νέο-οθωμανικών της γεωστρατηγικών επιδιώξεων. Ιδιαίτερα ο πρώτος κανόνας, ότι στηριζόμαστε μόνο στις δικές μας δυνάμεις και όχι σε ξένες θα πρέπει να γίνει ο κεντρικός πυρήνας της εθνικής μας στρατηγικής αποτροπής. Και ας αφήσουμε τις επαναλαμβανόμενες «εθνικές πομοφόλυγες» περί διεθνούς δικαίου, καθώς και περί ευρωπαϊκών συνόρων, γιατί προκαλούμε θυμηδία στον Σουλτάνο και «ερεθίζεται» ακόμη περισσότερο με διεκδικήσεις. Με εθνική συνεννόηση και ομοψυχία να επιδείξουμε νέα και σύγχρονη εθνική στρατηγική και να αναλάβουμε δράση, στους τομείς που απαιτούνται. Καθόσον «η επίκληση του Δικαίου, μόνιμη επωδός όλων των κυβερνήσεων στις συνεχείς τουρκικές προκλήσεις είναι ευθέως ανάλογη της εθνικής ισχύος και της διπλωματικής επιπολαιότητας», (Κονδύλης). Και ακόμη ότι «Βιώσιμο κράτος είναι αυτό που μπορεί να εφαρμόσει τις πρόνοιες του διεθνούς δικαίου, στην επικράτειά του» (Μοργκεντάου). Και αυτό επιτυγχάνεται, με νέα εθνική αποτρεπτική στρατηγική, με κυρίαρχο στοιχείο την στρατιωτική ισχύ, είτε μας αρέσει, είτε όχι. Αλλιώς, ας αναζητήσουμε την ιστορική μας ευθανασία.

***It is better to be violent, if there is violence in our hearts,
than to put on the cloak of nonviolence to cover impotence.***
Mahatma Gandhi

Δεν είναι ο Ερντογάν, είναι η Τουρκία "ηλίθιε"

- Κοινός παρονομαστής η "τουρκοϊσλαμική σύνθεση"

Του κ. Σταύρου Λυγερού

Στο άρθρο «Μαζική υστερία ο στρατιωτικός χαιρετισμός - Μιλάει το "γονίδιο"» ανίχνευσα τις ιστορικές ρίζες του εθνικισμού-επεκτατισμού που σαρώνει την Τουρκία. Αυτός επανήλθε στο προσκήνιο όταν το 2012 ο Ερντογάν κέρδισε τον εσωτερικό πόλεμο στην Τουρκία κι απελευθερώθηκε από τις σκοπιμότητες που του επέβαλε η δεκαετής σύγκρουση με το μετακεμαλικό κατεστημένο. Από το 2012, λοιπόν, όταν ολοκληρώθηκε η πρώτη μεταπολίτευση και οι νεοοθωμανοί επικράτησαν, ο αρχηγός τους άρχισε να ξεδιπλώνει την ατζέντα του, η ιδεολογική βάση της οποίας είναι η "τουρκοϊσλαμική σύνθεση".

Η ατζέντα Ερντογάν δεν περιλάμβανε μόνο τη σταδιακή ισλαμοποίηση της καθημερινής ζωής στην Τουρκία. Περιλάμβανε και την μετατροπή της Τουρκίας σε περιφερειακή δύναμη με ηγεμονικές βλέψεις εις βάρος γειτονικών χωρών από αυτές των κεμαλικών προκατόχων του. Αυτό δεν ενοχλούσε τη Δύση, δεδομένου ότι η οποία ασκεί πολιτική στην περιοχή για τον εαυτό της κι όχι για τη Δύση.

Αυτός ήταν ο λόγος που σταδιακά προκάλεσε το ρήγμα στις αμερικανοτουρκικές και στις ευρωτουρκικές σχέσεις. Ακολούθησε η απόπειρα πραξικοπήματος, την οποία ο Ερντογάν απέδωσε δημοσίως στο δίκτυο Γκιουλέν και εμμέσως πλην σαφώς στους Αμερικανούς. Από τότε το ρήγμα στις διμερείς σχέσεις βαθαίνει συνεχώς, παρά τις προσπάθειες της Ουάσιγκτον να επαναφέρει την Τουρκία στο δυτικό "μαντρί".

Οι μαζικές εκκαθαρίσεις που ακολούθησαν την απόπειρα πραξικοπήματος ξήλωσαν όλα τα δυτικά δίκτυα επιρροής κι όχι μόνο στους κρατικούς μηχανισμούς. Η αναγόρευση του Ερντογάν σε πρόεδρο-"σουλτάνο" και η επανεκλογή του, τον έχουν καταστήσει κυρίαρχο στην τουρκική πολιτική σκηνή, παρά τη φθορά που κατεγράφη στις τελευταίες δημοτικές εκλογές.

Το αυτοκρατορικό όραμα

Για να μετατρέψει τη θεσμική κυριαρχία του και σε πολιτική ηγεμονία, ο Τούρκος πρόεδρος αυτοπροβάλλεται ως ο ηγέτης που μέσω του νεοοθωμανισμού επανέφερε στο προσκήνιο το άτυπο

αυτοκρατορικό όραμα των Τούρκων. Δικό του σημείο αναφοράς είναι ο Μωάμεθ ο Πορθητής κι όχι ο Κεμάλ. Για να αναδειχθεί, λοιπόν, έστω και εν μέρει, σε εθνικό ηγέτη (λόγω διχασμού της τουρκικής κοινωνίας) δεν αρκούν η εκτεταμένη καταστολή και οι μαζικές εκκαθαρίσεις του κράτους από κάθε είδους αντιφρονούντες. Χρειάζεται και ένα ιδεολογικό όχημα.

Για να συσπειρώσει γύρω του την κρατική γραφειοκρατία και κυρίως τους στρατιωτικούς, οι οποίοι δέχθηκαν ισχυρό πλήγμα, λόγω της απόπειρας πραξικοπήματος, ο Τούρκος πρόεδρος, παραλλήλως με το ισλαμικό χαρτί, παίζει δυνατά και το χαρτί του παραδοσιακού εθνικισμού-επεκτατισμού. Αυτός, άλλωστε, είναι ο πυρήνας της τουρκικής κρατικής ιδεολογίας και ως εκ τούτου ο κοινός παρονομαστής του πολιτικού συστήματος, αλλά και της κοινωνίας.

Δεν πρόκειται για αντίφαση. Η "τουρκοϊσλαμική σύνθεση" είναι ιδεολογικό σχήμα που έχει προϊστορία και λειτουργήσει ως κοινός παρονομαστής. Βόλεψε και το κεμαλικό καθεστώς και το πολιτικό Ισλάμ. Για να επιβιώσει στις συνθήκες ασφυκτικής πίεσης που του επέβαλε η κεμαλική στρατογραφειοκρατία στις μεταπολεμικές δεκαετίες, το τουρκικό πολιτικό Ισλάμ ήρθε σταδιακά σε μερική όσμωση μαζί της.

Αποδέχθηκε ορισμένες ιδρυτικές αρχές της Τουρκικής Δημοκρατίας, με αποτέλεσμα η δράση του να προσλάβει μεταρρυθμιστικό και όχι επαναστατικό-ανατρεπτικό χαρακτήρα, όπως π.χ. στην Αίγυπτο με τους Αδελφούς Μουσουλμάνους. Στην πραγματικότητα, το τουρκικό πολιτικό Ισλάμ ενσωμάτωσε τις επιταγές του τουρκικού εθνικισμού και του τουρκικού κράτους.

Η "τουρκοϊσλαμική σύνθεση"

Στη δεκαετία του 1950 το πολιτικό Ισλάμ είχε βρει στέγη στο Δημοκρατικό Κόμμα του πρωθυπουργού Μεντερές, ο οποίος εκτελέστηκε μετά το πραξικόπημα του 1960. Στη συνέχεια, στη δεκαετία του 1960 το Κόμμα Δικαιοσύνης του Σουλεϊμάν Ντεμιρέλ προσέφερε προστασία και πολιτική στέγη στο πολιτικό Ισλάμ, εισπράττοντας ψήφους. Εκείνη την εποχή εμφανίστηκε το Κίνημα

Εθνικής Άποψης, με κεντρικό πρόσωπο τον Νε-τζμεντίν Ερμπακάν, το οποίο προετοίμασε το έδα-φος για την αυτόνομη και συγκροτημένη οργανωτική έκφραση του πολιτικού Ισλάμ. Στις δεκαετίες 1970, 1980 και 1990, το τουρκικό πολι-τικό Ισλάμ εκφράζεται αυτόνομα μέσα από διάφο-ρες κομματικές ονομασίες, λόγω των αλληπάλ-ληλων απαγορεύσεων.

Από την παράταξη του Ερμπακάν προ-έκυψε ως απόσχιση (τέλος της δεκαετίας του 1990) το Κόμμα Δικαιοσύνης και Ανάπτυξης. Ο Ερντογάν, λοιπόν, είναι ιδεολογικό τέκνο της "τουρκοϊσλαμικής σύνθεσης". Όσο προτεραιότητά του ήταν να επικρατήσει στον εσωτερικό πόλεμο εναντίον του μετακεμαλικού κατεστημένου (2002-2012) ο εγγενής εθνικισμός-επεκτατισμός του κρατιόταν στο συρτάρι.

Όπως προανέφερα, η πραγματική ατζέντα του ξε-διπλώθηκε όταν κέρδισε τον εσωτερικό πόλεμο με το μετακεμαλικό κατεστημένο. Τότε ο παραδοσια-κός τουρκικός εθνικισμός-επεκτατισμός εκδηλώ-θηκε κατά τρόπο που δεν είχαν τολμήσει ποτέ να τον εκδηλώσουν οι κεμαλικοί. Τότε, ακούσαμε από τον Ερντογάν για «τα σύνορα της καρδιάς μου» και στη συνέχεια για την ανάγκη αναθεώρησης της συνθήκης της Λωζάννης.

Αναθεώρηση της Λωζάννης

Στη συνέχεια, ο εμφύλιος πόλεμος με το δί-κτυο του Γκιουλέν, που αντανakλά το αμερικανο-τουρκικό ρήγμα, υποχρέωσαν τον Ερντογάν να αναζητήσει αλλού ερείσματα. Πολύ περισσότερο που το νεοοθωμανικό ρεύμα έχει διασπασθεί, κυ-ρίως λόγω του ρήγματος που ο Ερντογάν έχει προ-καλέσει στις σχέσεις με τις ΗΠΑ. Υπενθυμίζω ότι πρώην κορυφαία στελέχη του Κόμματος Δικαιοσύ-νης και Ανάπτυξης είναι ή στο περιθώριο ή και απέναντί του (Γκιούλ, Μπαμπατζάν, Νταβούτο-γλου κ.α.).

Έτσι προέκυψε η συμμαχία με τους Γκρί-ζους Λύκους του Μπαχτσελί στο πολιτικό επίπεδο και στο επίπεδο των κρατικών μηχανισμών με τα στοιχεία του άλλοτε κεμαλικού βαθύος κράτους, τα οποία έχουν αντιδυτικό ιδεολογικό πρόσημο. Δεν πρόκειται για αντίφαση. Στην Τουρκία, εκτός από την πρώτη μεταπολίτευση (από το μετακεμα-λικό καθεστώς στους νεοοθωμανούς) έχει λάβει χώρα και μία δεύτερη μεταπολίτευση, από το αρ-χικό νεοοθωμανικό στο αμιγώς ερντογανικό καθε-

στώς.

Οι νέοι σύμμαχοι του Τούρκου προέδρου, μάλιστα, παρόξυναν τον εγγενή εθνικισμό-επεκτα-τισμό του. Η ευθεία αμφισβήτηση της συνθήκης της Λωζάννης, λοιπόν, δεν ήταν πυροτέχνημα. Ει-πώθηκε για να μπει με κάποιον τρόπο στο τραπέζι. Η ιστορία μας διδάσκει, άλλωστε, πως όταν η Άγ-κυρα προσθέτει μία νέα μονομερή διεκδίκηση δεν την ξεχνάει. Την καλλιεργεί με επιμονή και συστη-ματικότητα, ώστε να την εγγράψει στη συνείδηση του διεθνούς συστήματος ως υπαρκτή διαφορά-πρόβλημα, το οποίο χρειάζεται επίλυση ή μέσω συμβιβασμού ή με την άσκηση στρατιωτικής βίας.

Ο κοινός παρονομαστής

Αυτό συνέβαινε επί κεμαλικών και συνεχί-ζεται επί εποχής Ερντογάν. Και βεβαίως δεν αφορά μόνο τα ελληνοτουρκικά. Το είδαμε να εφαρμόζε-ται και στην κυπριακή ΑΟΖ με τις παράνομες σει-σμικές έρευνες και στη συνέχεια γεωτρήσεις. Το βλέπουμε να εφαρμόζεται, βεβαίως, εναντίον των Κούρδων στη Συρία, με τις δύο προηγούμενες και με την τωρινή τρίτη εισβολή.

Στην πραγματικότητα, ο εθνικισμός-επε-κτατισμός είναι εθνική ιδεολογία στην Τουρκία, είναι ο κοινός παρονομαστής των διαδοχικών κα-θεστώτων από την Οθωμανική Αυτοκρατορία. Η κατάκτηση ήταν για τους Οθωμανούς μέσο παρα-γωγής και γι' αυτό όταν η αυτοκρατορία τους έπαψε να επεκτείνεται εισήλθε σε τροχιά παρακ-μής. Παρά την αντίθετη επίσημη ρητορική, η επι-θετικότητα πέρασε στο γονίδιο της Τουρκικής Δημοκρατίας με τη μορφή του εθνικισμού πλέον.

Το 1938-39 η Άγκυρα εκμεταλλεύθηκε μια ευκαιρία για να αποσπάσει την περιοχή της Αλε-ξανδρέττας από τη Συρία, η οποία βρισκόταν τότε υπό γαλλική εντολή. Από τη δεκαετία του 1950 εκ-δήλωσε τις επεκτατικές προθέσεις της στην Κύπρο στο όνομα της προστασίας των Τουρκοκυπρίων, με κορύφωση την εισβολή το 1974 και την από τότε κατοχή. Και βεβαίως από το 1973 ξεδιπλώνει την γκάμα των επεκτατικών διεκδικήσεων της στο Αιγαίο, υπονομεύοντας παραλλήλως την ελληνική κυριαρχία στη Θράκη, μέσω της μουσουλμανικής μειονότητας. Δεν είναι, λοιπόν, ο "παρανοϊκός" --ή όπως αλλιώς τον χαρακτηρίζουν-- Ερντογάν. Είναι η Τουρκία "ηλίθιε", για να παραφράσουμε τη γνω-στή ρήση.

Έντεκα προτάσεις για την ανάσχεση του τουρκικού επεκτατισμού

Του κ. Βενιαμίν Καρακωστανόγλου

Τον Σεπτέμβριο του 2018 είχα δημοσιεύσει στο έγκριτο και φιλόξενο slpress.gr, άρθρο με τίτλο «Αντίμετρα στην κλιμακούμενη τουρκική απειλή». Σήμερα επανέρχομαι στο θέμα, με μέτρα για την ανάσχεση του τουρκικού επεκτατισμού. Διότι, συνεκτιμώντας και τις εξελίξεις των τελευταίων 14 μηνών, η κατάσταση επιδεινώθηκε σαφώς σε όλα τα επίπεδα:

Στο Αιγαίο πολλαπλασιάστηκαν οι παραβιάσεις και παραβάσεις του ελληνικού εναερίου χώρου και FIR και στη Θράκη μας ενισχύθηκαν οι τουρκικές καταγγελίες για δήθεν παραβιάσεις δικαιωμάτων της "τουρκικής" (μουσουλμανικής) μειονότητας. Επίσης, μετά από μία μικρή ύφεση, μετά την ευρωτουρκική συμφωνία του Μαρτίου 2016, επανήλθε απειλητικό το κύμα των παράνομων μεταναστών και (ελαχίστων) προσφύγων στα νησιά του ανατολικού Αιγαίου, αλλά και στα χερσαία σύνορα του Έβρου.

Μόνο τους τελευταίους 4 μήνες εισήλθαν στην Ελλάδα περί τους 40.000 παράνομοι μετανάστες. Επίσης, η τουρκική ρητορεία περί (δήθεν) παραβίασης θαλασσίων και υποθαλάσσιων δικαιωμάτων της Τουρκίας από την Κυπριακή Δημοκρατία και η διεκδίκηση τεράστιων περιοχών της Κυπριακής ΑΟΖ και της ελληνικής Υφαλοκρηπίδας κλιμακώθηκε και έφτασε στο επίπεδο παράνομων ερευνών και επιχειρούμενων γεωτρήσεων.

Σταδιακά ο Ερντογάν προέβαλε και ένα θεωρητικό – ιδεολογικό υπόβαθρο για αυτήν την επεκτατική πολιτική της χώρας του. Το ιδεολογικό υπόβαθρο της ερντογανικής Τουρκίας αξιοποίησε, πρώτον, τον "Εθνικό Όρκο" της νέας Τουρκίας του Μουσταφά Κεμάλ. Δηλαδή την σταδιακή ανάκτηση γειτονικών εδαφών της πρώην Οθωμανικής Τουρκίας, αφού βέβαια μέσω των γενοκτονιών, εξοντώθηκαν οι χριστιανικοί πληθυσμοί της Μικράς Ασίας – Θράκης, δηλαδή οι Έλληνες, οι Αρμένιοι και οι Ασσυροχαλδαίοι. Επίσης καταπιέστηκαν ή εξοντώθηκαν Κουρδικοί και Αλεβιτικοί πληθυσμοί (μέχρι και σήμερα).

Τουρκία και ζωτικός χώρος

Ο νέο-σουλτάνος έχει αναφέρει μανιχαϊστικά «η Τουρκία ή θα κερδίσει, ή θα χάσει εδάφη»! Μια απαράδεκτη κατά το διεθνές δίκαιο δήλωση. Υπονοεί βέβαια τον έλεγχο ή και την κατάληψη και ενσωμάτωση στην Τουρκία περιοχών όπως της Βόρειας Συ-

ρίας, του Βορείου Ιράκ και εν συνεχεία ο εποίκισμός τους, όπως και της κατεχόμενης Βόρειας Κύπρου και των νησιών του Ανατολικού Αιγαίου και της Δυτικής Θράκης.

Ταυτόχρονα, προέβαλε και την θεωρία της "Γαλάζιας Πατρίδας", δηλαδή τις μαξιμαλιστικές θαλάσσιες και υποθαλάσσιες διεκδικήσεις της Τουρκίας κυρίως στην Ανατολική Μεσόγειο, το Αιγαίο, αλλά και μέχρι νοτίως της Κρήτης! Αυτές αντίκεινται κραυγαλέα στο Διεθνές Δίκαιο της θάλασσας, καθώς παραβιάζουν δικαιώματα αιγιαλίτιδων ζωνών, Υφαλοκρηπίδων, όπως και των ΑΟΖ Ελλάδος και Κύπρου. Πρόκειται λοιπόν αναμφίβολα για μια πολιτική ζωτικού χώρου (lebensraum), παρόμοια με την ομώνυμη πολιτική του Χίτλερ που οδήγησε στο Β' ΠΠ!

Σ' αυτήν την πολιτική η Ελλάδα, η Κύπρος και όλες οι απειλούμενες χώρες, πρέπει να αντιδράσουν και να ενισχύσουν την άμυνά τους. Αυτό ήδη γίνεται στο πολιτικό κυρίως επίπεδο με τις τριμερείς πρωτοβουλίες Ελλάδος – Κύπρου – Ισραήλ, Ελλάδος – Κύπρου – Αιγύπτου. Ταυτόχρονα η Τουρκία προβαίνει σε γιγάντιες προμήθειες εξοπλιστικών συστημάτων, που βεβαίως δεν είναι αναγκαία για την άμυνά της, αλλά για την επιβολή των επεκτατικών και παράνομων επιδιώξεών της στην περίμετρο των συνόρων της.

Η τουρκική στρατηγική έμεινε αναπάντητη από την Ελλάδα, η οποία παρέμεινε χωρίς στρατηγικό όραμα και δόγμα και με "άνευρη" εξωτερική πολιτική. Μία εξωτερική πολιτική, χωρίς ανάληψη σοβαρών πρωτοβουλιών, μόνο με ανεπαρκείς και αναποτελεσματικές αντανakλαστικές κινήσεις απέναντι στην διευρυνόμενη και έμπρακτη πλέον τουρκική απειλή σε όλα τα επίπεδα.

Στρατηγική έναντι του τουρκικού επεκτατισμού

Χρειαζόμαστε λοιπόν ένα επεξεργασμένο στρατηγικό δόγμα του οποίου τα κύρια στοιχεία να είναι τα εξής:

Πρώτον, το Αιγαίο ως αρχιπέλαγος και μέχρι το Καστελόριζο αλλά και η Κύπρος, είναι τμήματα του εδάφους και της θάλασσας του ελληνισμού που πρέπει να διασυνδέονται με κάθε τρόπο. Είναι ο ζωτικός χώρος μας! Πάντοτε βέβαια με σεβασμό των νόμιμων δικαιωμάτων των γειτονικών χωρών, καθώς και

των διεθνών ελευθεριών στις ζώνες της ανοικτής θάλασσας και το υπέδαφος τους.

Η παραβίαση αυτού του ζωτικού χώρου εφόσον γίνεται επαναληπτικά και με χρήση στρατιωτικών ή άλλων εξαναγκαστικών μέσων αποτελεί casus belli για την Ελλάδα με επίκληση του Άρθρου 51 του Καταστατικού Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών, δηλαδή της νόμιμης άμυνας που δικαιούται η Ελλάδα. Δεύτερον, θα πρέπει να προχωρήσει άμεσα η ολοκλήρωση των θαλάσσιων δικαιωμάτων της χώρας μας με την θέσπιση και αξιοποίηση όλων των θαλάσσιων ζωνών.

Δηλαδή να κηρύξει αιγιαλίτιδα ζώνη 12 ναυτικών μιλίων, συνορεύουσα ζώνη 24 ναυτικών μιλίων και αποκλειστική οικονομική ζώνη (ΑΟΖ) 200 ναυτικών μιλίων).

Επίσης να ζητηθεί από τα γειτονικά μας κράτη, είτε η αποδοχή της μέσης γραμμής ως θαλασσίου συνόρου, είτε άμεση δικαστική διευθέτηση εφόσον διαφωνούν με τα όρια τα οποία υποστηρίζει η Ελλάδα.

Τρίτον, επανένωση της Κυπριακής Δημοκρατίας με δίκαιο και αποδεκτό τρόπο για μια χώρα μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Τέταρτον, δραστική αμυντική και εξοπλιστική αναβάθμιση της χώρας μας και αξιοποίηση του στρατιωτικού δυναμικού μας, όπου απαιτείται, με πειστική προβολή δύναμης, για ανάσχεση της κλιμακούμενης στρατιωτικής απειλής κατά των κυριαρχικών δικαιωμάτων μας.

Πέμπτον, άμεση ανάσχεση του μεταναστευτικού και προσφυγικού κύματος.

Έκτον, αποτελεσματική πολιτική δημογραφικής ανάπτυξης με ουσιαστικά κίνητρα από το Κράτος και καλλιέργεια αναλόγου φρονήματος στον λαό μας.

Έβδομον, ετοιμότητα και πολυσχιδής προετοιμασία του λαού μας για αντίδραση στην τουρκική απειλή. Όχι πλέον κατευνασμός της Τουρκίας και γενικότερος εφησυχασμός! Στο ζήτημα αυτό θα πρέπει να μιμηθούμε την πολιτική ετοιμότητας του Ισραήλ.

Όγδοον, άμεση αποκέντρωση εξουσιών και πόρων από την Αττική και σχεδιασμένη περιφερειακή ανάπτυξη ιδίως στο Βόρειο μεθοριακό τόξο της χώρας (Ήπειρος, Μακεδονία, Θράκη) και στα νησιά του Ανατολικού Αιγαίου.

Ένατον, συντονισμένη προσπάθεια με πολλά οικονομικά και άλλα μέσα για την αφύπνιση της Ευρώπης και της διεθνούς κοινότητας σε σχέση με τα δίκαια της Ελλάδας στα μεγάλα εθνικά της ζητήματα.

Δέκατον, ευέλικτη και ποιοτική αποτροπή του τουρκικού κινδύνου. Όχι άλλοι "διάλογοι" "αυτοσυγκράτηση" και "ψυχραιμία" που υποδηλώνουν ακινησία και ηττοπάθεια. Όταν αφήνουμε τις προκλήσεις αναπάντητες, ή χρησιμοποιούμε στερεότυπες απαντήσεις, δεν πείθουμε την διεθνή κοινότητα για τα δίκαιά μας και αργότερα δεν γινόμαστε πιστευτοί όταν έρχονται περίοδοι κρίσης.

Τέλος, είναι απαραίτητη η αξιοποίηση του παγκόσμιου ομογενειακού Ελληνισμού για την ενίσχυση και ενδυνάμωση των θέσεών μας και του μέλλοντος του οικουμενικού Ελληνισμού.

Slpress.gr

Δημογραφικό και ομογένεια

Εθνική και Στρατιωτική Στρατηγική

Η η στρατηγική σχετίζεται με την ακολουθούμενη από τη Χώρα (Κράτος) πολιτική, ιδιαίτερα την εξωτερική πολιτική, με έμφαση στα εθνικά θέματα και στην εθνική ασφάλεια και καλείται «Εθνική Στρατηγική» ή «Υψηλή Στρατηγική».

Ως προς το δεύτερο πεδίο, αυτή έχει καθαρά στρατιωτικό χαρακτήρα και καλείται «Στρατιωτική Στρατηγική». Η δεύτερη, όπως είναι φυσικό, υπηρετεί την πρώτη, χρησιμοποιώντας όλα τα διαθέσιμα στρατιωτικά μέσα και εναρμονίζοντας τη στρατιωτική δραστηριότητα με τους πολιτικούς (κατά κανόνα) στόχους της πρώτης.

Στατηγός ε.α Δημήτριος Σκαρβέλης
Ακαδημαϊκός

Από την αμερικανολαγνεία στην τουρκολαγνεία οι εγχώριες ελίτ

Του κ. Κωνσταντίνου Γρίβα

Τα τελευταία χρόνια, ολόκληρη η ελληνική στρατηγική, αν μπορεί να ονομαστεί έτσι αυτή η καρικατούρα που υπάρχει στην Ελλάδα, θεωρούσε ότι το σύστημα στην περιοχή μας ελέγχεται από τις ΗΠΑ. Άρα, αν μη τι άλλο, έχουμε εξασφαλισμένο τον πυροσβεστικό ρόλο των ΗΠΑ σε περίπτωση που συμβεί μία στρατιωτική εμπλοκή με την Τουρκία. Συνεπώς, λένε, καθώς η Τουρκία γίνεται το "κακό παιδί" της περιοχής, οι ΗΠΑ ή κάποιος άλλος παίκτης θα την τιμωρήσουν.

Φτάσαμε, λοιπόν, με βάση αυτή τη λογική, επειδή και το ελληνικό σύστημα εξουσίας δεν δέχεται την πολυπολική φύση του διεθνούς συστήματος (έχει μείνει σε έναν παρελθόντα χρόνο, όπου τα πάντα ελέγχονταν από τις ΗΠΑ) να εγκλωβιστούμε. Έχουμε εγκλωβιστεί σε μία εθνική στρατηγική η οποία προέβλεπε και ακόμα προβλέπει την αυτοεξάλειψη της Ελλάδας. Έχουμε φτάσει σε τέτοιο σημείο ταύτισης με τον αμερικανικό παράγοντα, που αν το έβλεπε ακόμα και ο Παναγιώτης Πιπινέλης, (υπουργός Εξωτερικών επί Χούντας 1967-1970) θα συνιστούσε στις εγχώριες ελίτ να συγκρατηθούν, να μην ταυτίζονται τόσο με τους Αμερικανούς.

Δεν είναι μόνο η ταύτιση. Είναι ότι δεν έχει δημιουργηθεί ένα πλέγμα συνεργασιών με τις ΗΠΑ, που θα ήταν κάτι το συζητήσιμο. Είναι η λογική ότι εξαφανιζόμαστε ως γεωπολιτικός δρών στην περιοχή και περιμένουμε ότι δια της αυτοεξάλειψής μας θα εμφανιστεί κάποιος μεγάλος παράγοντας για να αναχαιτίσει την επεκτατική Τουρκία. Αυτό είναι χειρότερο από φαντασίωση. Είναι σαν να περιμένουμε ότι θα έρθουν οι εξωγήινοι να μας βοηθήσουν. Είναι τέτοιου επιπέδου στρατηγική ανάλυση.

Έχουμε ενώπιόν μας μία νέα Τουρκία, που έχει αποδείξει ότι είναι πολύ πιο φιλόδοξη και επιθετική από ό,τι πιστεύαμε, ότι λειτουργεί μέσα σε ένα διεθνές σύστημα που αυτή τη στιγμή είναι πολύ πιο αργό από ό,τι πιστεύαμε. Επειδή λοιπόν δεν μπορούμε να δραπέτεύσουμε από τη γεωγραφία, η Ελλάδα και η Τουρκία βρίσκονται σε ένα γεωγραφικό σημείο του πλανήτη, η κυριαρχία του οποίου είναι κρισιμότητας σημασίας για την παγκόσμια κυριαρχία στο μέλλον. Ταυτοχρόνως, η Τουρκία δι' αυτής της ενέργειας δείχνει ότι ομογενοποιεί την εξωτερική της πολιτική με πυρήνα τη στρατιωτική προβολή ισχύος. Δηλαδή, λέει και δείχνει ότι τα προβλήματα της με τους γείτονες θα τα λύνει δια των όπλων.

Μαζικής κλίμακας εθνοκάθαρση

Σε αυτό το σημείο, πρέπει να αναφερθώ στο

γεγονός ότι επικαλούμαστε συνεχώς το Διεθνές Δίκαιο. Στόχος της Τουρκίας δεν είναι απλά μία στρατιωτική δράση στη Συρία. Στόχος είναι να κάνει μία μαζικής κλίμακας εθνοκάθαρση. Αυτό που αναμένεται να συμβεί είναι το μεγαλύτερο έγκλημα στην ιστορία της ανθρωπότητας από τη σφαγή των Τούτσι από τους Χούτου στη δεκαετία του 1990.

Η ανύπαρκτη διεθνής κοινότητα, οι υποτιθέμενοι μεγάλοι παίκτες του διεθνούς συστήματος ή περιορίζονται σε ρητορικές καταδίκες ή δεν μιλούν καθόλου. Αν λοιπόν μία κατάφωρη παραβίαση του διεθνούς δικαίου ουσιαστικά μένει ατιμώρητη, υπάρχει κανείς που πιστεύει ακόμα ότι θα εκφέρει ο οποιοσδήποτε ακόμα και έναν λόγο συμπάθειας για την ΑΟΖ του Καστελλόριζου;

Αυτά είναι εκτός πραγματικότητας. Άρα, είναι δεδομένο ότι βρίσκόμαστε εντελώς μόνοι μας σε έναν πολύ εχθρικό κόσμο με έναν πολύ φιλόδοξο και εχθρικό γείτονα. Αν θέλουμε, λοιπόν, να αντιμετωπίσουμε την Τουρκία πρέπει να ξεκινήσουμε από αυτήν τη ρεαλιστική ανάλυση. Φοβάμαι, όμως, ότι οι ελληνικές ελίτ παθαίνουν αναφυλαξία, όταν τους λες ότι πρέπει να λειτουργήσουν εθνικά και ανεξάρτητα.

Από την αμερικανολαγνεία στην τουρκολαγνεία

Το μόνο που συζητούν είναι το ποιος θα είναι ο αφέντης πάνω από το κεφάλι τους. Θα μπορούσαν να συζητήσουν να είναι οι Ρώσοι ή οι Κινέζοι, αλλά δεν διανοούνται να κάνουν πράξη την εθνική ανεξαρτησία, ότι θα λειτουργούμε με βάση τα εθνικά μας συμφέροντα. Αυτό είναι επικίνδυνη ουτοπία, αν όχι έγκλημα καθοσίωσης στα μάτια των ελληνικών ελίτ, πολιτικών και όχι μόνο.

Το επόμενο στάδιο μετά την αμερικανολαγνεία είναι η τουρκολαγνεία. Θα φτάσουν στο σημείο να μας πουν ότι αφού η Τουρκία είναι ο φυσικός ηγεμόνας της περιοχής, να προσαρμοστούμε, δίνοντάς της κυριαρχικά δικαιώματα και ίσως ακόμα και έδαφος, προκειμένου να εξασφαλίσουμε την ειρήνη! Το "Ελευθερία ή Θάνατος" των προγόνων μας ακούγεται στα αυτιά τους σαν επικίνδυνος τυχοδιωκτισμός.

Προς το παρόν τουλάχιστον, το δίλημμα δεν είναι για τους Έλληνες το "Ελευθερία ή Θάνατος". Το δίλημμα είναι εάν θα προσπαθήσουμε η Ελλάδα να επαναδιεκδικήσει τον εαυτό της ως ανεξάρτητο μέγεθος μέσα στο διεθνές σύστημα, ή εάν θα παραδοθούμε με αποτέλεσμα η Ελλάδα να υποστεί μεγάλο και βίαιο γεωπολιτικό ακρωτηριασμό.

Slpress.gr

Μονόδρομος η αποτροπή - Ποια είναι η αποτελεσματική αποτροπή

Του κ. Γεωργίου Μαργαρίτη

Θα ξεκινήσω το παρόν σημείωμα ανορθόδοξα, θέτοντας δηλαδή μερικές ερωτήσεις. Οι πρώτες δύο αφορούν τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Ποια κλάση πλοίων του ιταλικού πολεμικού ναυτικού προκάλεσε τις μεγαλύτερες απώλειες και τους πλέον επώδυνους πονοκεφάλους στους Βρετανούς; Η κλάση των πλοίων μάχης Littorio των 42.000 τόνων και του αβυσσαλέου κόστους ή η κλάση των κορβेटών τύπου Gabbiano των 600 τόνων και του αμελητέου κόστους;

Ποια κλάση γερμανικών υποβρυχίων προκάλεσε στα συμμαχικά πλοία τις μεγαλύτερες απώλειες συνολικά ή ανά σκάφος; Η κλάση των T. IIA/B των 300 τόνων με κόστος όσο ένα μεγάλο σαρδελοκούτι ή η κλάση T. XXI των 1800 τόνων, των καταπληκτικών επιδόσεων και του πολλαπλάσιου κόστους; Ψάχτε το, θα σας εκπλήξει!

Και, για να μην αδικήσουμε τον άλλο Παγκόσμιο Πόλεμο ας προσθέσουμε και μία ερώτηση από αυτόν. Ποιο οπλικό σύστημα χρησιμοποιήθηκε από ελάχιστα ως καθόλου στα τέσσερα και κάτι χρόνια αυτού του πολέμου; Ας το απαντήσουμε αυτό: μα το πιο ακριβό! Από τα 1905 ως τα 1918 οι εμπόλεμες χώρες ξόδεψαν αμύθητα ποσά για να εξοπλίσουν τους στόλους τους με τα θηριώδη πλοία μάχης τύπου "Δρεδνώτ" (Dreadnought).

Όπως είναι γνωστό, αυτά τα τέρατα γνώρισαν τον πόλεμο σε μία και μόνη (παρόλ'ιγον) ναυμαχία. Αυτή της Γιουτλάνδης. Το παρ' ολίγον αναφέρεται στο ότι μόλις τα πλοία αυτά βρέθηκαν πραγματικά αντιμέτωπα, ο ένας στόλος μάχης απέναντι στον άλλο, προτίμησαν να κάνουν μεταβολή και να επιστρέψουν στις βάσεις τους. Ήταν υπερβολικά ακριβά ώστε να είναι αναλώσιμα. Του λοιπού παρακολούθησαν τον πόλεμο από τα αγκυροβόλια τους.

Και κάτι τελευταίο από τα κουίζ της ημέρας. Ποια στρατιωτική μηχανή δεν μπόρεσε να συντρίψει (ή απλά να νικήσει) το Ισραήλ στους πολέμους του; Αυτή της Αιγύπτου, εκείνη της Συρίας, η αντίστοιχη της Ιορδανίας, του Ιράκ, του Ιράν; Ή μήπως η ανορθόδοξη που δεν είχε πίσω της κράτος, η Χεσμπολάχ;

Μεγέθη Ελλάδος-Τουρκίας

Τα παραπάνω ερωτήματα και αμέτρητα άλλα παρεμφερή μου έρχονται στο νου, καθώς παρακολουθώ τους ατελείωτους διαλόγους ή μονολόγους πάνω στην στρατιωτική προετοιμασία της χώρας μας και τους συνακόλουθους εξοπλισμούς. Κάθε ειδικός ή μη έχει τη γνώμη του, η οποία, στην συντριπτική πλειονότητα των περιπτώσεων, βασίζεται στα διαφημιστικά φυλλάδια των διά-

φορων παραγωγών και πωλητών όπλων.

Οι τελευταίοι, υποψιάζομαι εύλογα, δημιουργούν μάλιστα και τις ομάδες οπαδών τους (fan club) με άξονα συνήθως κάποια ειδικευμένα περιοδικά, ή κάποιους μειωμένης αντίληψης πολεμοχάρους. Σε αυτό το σύνθετο σκηνικό ας προσπαθήσουμε να κάνουμε μια παρέμβαση στηριγμένη στον κοινό νου, στην απλή λογική. Ας παρουσιάσουμε συνοπτικά το πρόβλημα. Η πρώτη του διάσταση είναι τα μεγέθη.

Η Τουρκία είναι μια χώρα 83.000.000 κατοίκων, η Ελλάδα 10.700.000 κατοίκων, αναλογία 1 προς 7,75. Η πληθυσμός της Τουρκίας έχει μέση ηλικία (median age) τα 30,2 έτη και δείκτη γονιμότητας 2,11. Ο πληθυσμός της Ελλάδας έχει μέση ηλικία 43,8 έτη (!) και δείκτη γονιμότητας 1,34. Το Ακαθάριστο Εθνικό Προϊόν της Ελλάδας είναι (στρογγυλεύω) 270 δισ. δολάρια (PPP), της Τουρκίας 2.100 δισ, αναλογία 1 προς 7,78. Η παραγωγή χάλυβα της Ελλάδας δεν πλησιάζει πλέον το ένα εκατομμύριο τόνους, της Τουρκίας είναι 37,2 εκατομμύρια (8η παγκοσμίως). Η παραγωγή αυτοκινήτων στην Τουρκία είναι 1.600.000 οχήματα (Ιταλία 1.060.000) στην Ελλάδα είναι μηδενική. Και ο αναγνώστης ας βάλει όποιον άλλο δείκτη ή μέτρο σύγκρισης επιθυμεί.

Ο παράγοντας γεωγραφία

Η δεύτερη διάσταση είναι η γεωγραφία. Τα πολυάριθμα μεγάλα νησιά της Ελλάδας στο Αιγαίο απέχουν από δύο ως 20 χλμ από τις τουρκικές ακτές. Απέχουν 100 ως και 400 χλμ από τις ελληνικές αντίστοιχες. Η Τουρκία έχει το απόλυτο πλεονέκτημα των "εσωτερικών γραμμών", μπορεί δηλαδή να συγκεντρώνει δυνάμεις-εφεδρείες με ασφαλείς χερσαίες μετακινήσεις.

Αντίθετα η Ελλάδα μπορεί να μεταφέρει εφεδρείες μόνο με μέσα υψηλού κόστους και υψηλού κινδύνου, από τον αέρα ή την θάλασσα, στο οποίο απειλούμενο σημείο. Επιπλέον στην προέκταση της γραμμής αντιπαράθεσης υπάρχουν δύο στοιχεία που περιπλέκουν το ελληνικό αμυντικό πρόβλημα. Η σχετικά ανοικτή θάλασσα της ανατολικής Μεσογείου και η Κύπρος, η οποία ήδη βρίσκεται κατά ένα μέρος της κάτω από τουρκική κατοχή.

Τα παραπάνω είναι δεδομένα, είναι η πραγματικότητα. Τι σημαίνει αυτή η πραγματικότητα; Σε καμία περίπτωση –όπως θα σπεύσουν να πουν μερικοί "ρεαλιστές"- δεν σημαίνει ότι είναι μονόδρομος η προσαρμογή στο όποιο "κισμέτ", ο συμβιβασμός, η υποταγή, η παραίτηση, η συνεκμετάλλευση, ή όπως αλλιώς τα λένε αυτά.

Πολύ απλά σημαίνει ότι αρχίζουμε να μελετούμε το ζήτημα και να αναζητούμε λύσεις, δηλαδή να διαμορφώνουμε πολιτική με βάση αυτά τα πραγματικά δεδομένα. Στον τομέα της άμυνας αναζητούμε ένα αμυντικό δόγμα ικανό να απαντήσει στα δεδομένα του προβλήματος.

Με οδηγό την κοινή λογική θα έλεγε κανείς ότι αφού τα δεδομένα δεν ευνοούν την χώρα μας στην περίπτωση μιας στρατιωτικής εμπλοκής, το δόγμα που θα υιοθετηθεί οφείλει μάλλον να στοχεύει στην αποφυγή της στρατιωτικής εμπλοκής με παράλληλη διασφάλιση των ελληνικών κυριαρχικών δικαιωμάτων. Αυτό ίσως φαίνεται αντιφατικό αλλά στην πολιτική, όπως και στον πόλεμο, όλα είναι αντιφατικά και για όλα υπάρχει η ανάλογη απάντηση. Το κλειδί αυτής της απάντησης είναι καθαρά πολιτικό: η σχέση μεταξύ κόστους και αποτελέσματος.

Γαλλικό πυρηνικό δόγμα και αποτροπή

Με απλά λόγια για να αποφύγει η Ελλάδα την πολεμική εμπλοκή και ταυτόχρονα να διασφαλίσει κυριαρχικά δικαιώματα θα πρέπει να ανεβάσει το κόστος των εχθρικών διεκδικήσεων και της τυχόν έμπρακτης πραγμάτωσής τους, σε τέτοια ύψη ώστε το όφελος που θα προκύψει για τον διεκδικητή και επιτιθέμενο να είναι πολλαπλάσιο των τυχόν ωφελημάτων που θα αποκτήσει. Αυτό λέγεται αποτροπή.

Όταν η δυσαναλογία σε μεγέθη και γεωγραφικά δεδομένα είναι τόσο μεγάλη τότε η αποτροπή οφείλει να τείνει προς το απόλυτο, το ολοκληρωτικό. Το γαλλικό πυρηνικό δόγμα της γκωλικής εποχής είναι ένα καλό παράδειγμα για το τι εννοούμε. Η Γαλλία δεν μπορούσε να διαθέσει ένα πυρηνικό οπλοστάσιο αντίστοιχο με τις λοιπές δυνάμεις, διατήρησε όμως, σε μικρή κλίμακα, τη δυνατότητα πυρηνικής απάντησης που να καθιστά ασύμφορη την όποια εναντίον της επιβουλή.

Στο δικό μας αμυντικό πρόβλημα αυτό σημαίνει ότι η Ελλάδα πρέπει να είναι σε θέση να προκαλέσει τέτοια ζημιά στον επιτιθέμενο, ώστε το τυχόν όφελος του τελευταίου να ακυρωθεί από τις συνέπειες της πράξης του. Ετούτη η αρχή, η αναζήτηση του αποτρεπτικού πλήγματος οφείλει να καθοδηγεί και την διαμόρφωση του οπλοστασίου, των εξοπλισμών δηλαδή που θα εξυπηρετήσουν τον στόχο της αποτροπής.

Για να μην γίνουμε όμως περισσότερο κουραστικοί σε ένα υπερβολικά μακροσκελές άρθρο, τέτοιο που να αποτρέπει τον αναγνώστη από την προσεκτική ανάγνωσή του ας αφήσουμε το ζήτημα των κατάλληλων για την αποτροπή εξοπλισμών, αλλά και το συγγενές ζήτημα των παραγόντων που εμποδίζουν την εφαρμογή μιας τέτοιας στρατηγικής, για επόμενο σημείωμά μας. Slpress.gr

Ανακήρυξη ΑΟΖ εδώ και τώρα

Οι Τούρκοι μας έκλεψαν ένα μεγάλο κομμάτι της ΑΟΖ μας και εμείς φωνάζουμε ότι μας κλέβουν την υφαλοκρηπίδα μας! Σε όλο τον κόσμο υπάρχουν 139 παράκτια κράτη που έχουν ανακηρύξει ΑΟΖ και δεν βρέθηκε ούτε ένα άλλο κράτος να τους κηρύξει τον πόλεμο.

Η Συνθήκη του ΟΗΕ για το Δίκαιο της Θάλασσας (UNCLOS) αναφέρει:

ΤΜΗΜΑ V ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΖΩΝΗ
Άρθρο 55 Ειδικό νομικό καθεστώς της αποκλειστικής οικονομικής ζώνης

Ως αποκλειστική οικονομική ζώνη ορίζεται η πέραν και παρακείμενη της χωρικής θάλασσας περιοχή, η υπαγόμενη στο ειδικό νομικό καθεστώς που καθιερώνεται στο παρόν μέρος, δυνάμει του οποίου τα δικαιώματα και οι δικαιοδοσίες του παράκτιου κράτους και τα δικαιώματα και οι ελευθερίες των άλλων κρατών διέπονται από τις σχετικές διατάξεις της παρούσας σύμβασης.

Άρθρο 56 Δικαιώματα, δικαιοδοσίες και υποχρεώσεις του παράκτιου κράτους στην αποκλειστική οικονομική ζώνη

1. Στην αποκλειστική οικονομική ζώνη το παράκτιο κράτος έχει:

α) κυριαρχικά δικαιώματα που αποσκοπούν στην εξερεύνηση, εκμετάλλευση, διατήρηση και διαχείριση των φυσικών πόρων, ζωντανών ή μη, των υπερκειμένων του βυθού της θάλασσας υδάτων, του βυθού της θάλασσας και του υπεδάφους αυτού, ως επίσης και με άλλες δραστηριότητες για την οικονομική εκμετάλλευση και εξερεύνηση της ζώνης, όπως η παραγωγή ενέργειας από τα ύδατα, τα ρεύματα και τους ανέμους.

β) δικαιοδοσία, όπως προβλέπεται στα σχετικά άρθρα της παρούσας σύμβασης, σχετικά με:

1. i) την εγκατάσταση και χρησιμοποίηση τεχνητών νήσων, εγκαταστάσεων και κατασκευών,
2. ii) τη θαλάσσια επιστημονική έρευνα,
iii) την προστασία και διατήρηση του θαλάσσιου περιβάλλοντος

γ) άλλα δικαιώματα και υποχρεώσεις που προβλέπονται από την παρούσα σύμβαση.

Το Άρθρο 121 της UNCLOS είναι το άρθρο που μίσησε η Τουρκία:

Άρθρο 121 Καθεστώς των νήσων

1. Νήσος είναι μια φυσικά διαμορφωμένη περιοχή ξηράς που περιβρέχεται από ύδατα και βρίσκεται πάνω από την επιφάνεια των υδάτων κατά τη μέγιστη πλημμυρίδα.

2. Εκτός όπως προβλέπεται στην παράγραφο 3, η χωρική θάλασσα, η συνορεύουσα ζώνη, η αποκλειστική οικονομική ζώνη και η υφαλοκρηπίδα μιας νήσου καθορί-

ρα Κύριε Πρωθυπουργέ: Να γίνει αμέσως με Προεδρικό Διάταγμα

Του κ. Θεοδώρου Καρυώτη

ζονται σύμφωνα με τις διατάξεις της παρούσας σύμβασης που εφαρμόζονται στις άλλες ηπειρωτικές περιοχές.

3. Οι βράχοι οι οποίοι δεν μπορούν να συντηρηθούν ανθρώπινη διαβίωση ή δική τους οικονομική ζωή, δεν θα έχουν αποκλειστική οικονομική ζώνη ή υφαλοκρηπίδα.

Κύριε πρωθυπουργέ, πολλοί δεν αντιλαμβάνονται τι ακριβώς σημαίνει ανακήρυξη και την συγχέουν με την οριοθέτηση. Η ανακήρυξη ΑΟΖ, είναι μια μονομερής πράξη και δεν σημαίνει ότι κάνεις, ταυτόχρονα, και οριοθετήσεις. Δεν σημαίνει ότι στέλνεις γεωγραφικές συντεταγμένες. Δεν σημαίνει ότι δημοσιεύεις χάρτες. Οι Κύπριοι αποτελούν ένα παράδειγμα προς μίμηση όταν ανακήρυξαν την δική τους ΑΟΖ το 2004.

Είναι επιτακτική ανάγκη να γίνει άμεσα η ανακήρυξη ΑΟΖ με προεδρικό διάταγμα, όπως έκαναν οι Αμερικανοί το 1983, χωρίς να περιμένουμε την έγκριση του Αμερικανού πρέσβη.

Η Τουρκία έχει ανακηρύξει και οριοθετήσει ΑΟΖ στη Μαύρη Θάλασσα και τώρα στην Ανατολική Μεσόγειο και για να δείξει πόσο μεγάλη είναι η ΑΟΖ της καταβροχθίζει ελληνικά νησιά. Όπως κινείται, σύντομα, θα ισχυριστεί ότι και η Πελοπόννησος είναι νησί και διαθέτει μόνο 6 ν.μ. χωρικά ύδατα. Έτσι, μη παραξενευτείτε όταν ο Ερντογάν υποστηρίξει ότι η Τουρκία έχει θαλάσσια σύνορα με την Ιταλία. Η απάντησή σας δεν πρέπει να είναι ότι δεν διαθέτει θαλάσσια σύνορα με την Ιταλία. Η απάντησή σας πρέπει να είναι οριοθέτηση ΑΟΖ ανάμεσα στην Ελλάδα και την Ιταλία.

Οι ελληνικές κυβερνήσεις, για δεκαετίες τώρα, με εξαίρεση την πρώτη κυβέρνηση του Ανδρέα Παπανδρέου, ακολουθούν μια παθητική στάση απέναντι στην Τουρκία. Ακόμα και χθες η κυβέρνηση του Κυριάκου Μητσοτάκη δεν κινήθηκε σωστά. Έπρεπε να απελάσει και τον Τούρκο πρέσβη μαζί με τον Λίβυο πρέσβη. Επειδή η Ελλάδα, εκ των πραγμάτων, δεν μπορούσε να απελάσει τον Τούρκο δεν έπρεπε να απελάσει μόνο τον Λίβυο. Προσπαθήσαμε να πάρουμε την πρωτοβουλία των κινήσεων αλλά δεν τα καταφέραμε.

Αυτό που γίνεται αυτή την στιγμή δεν είναι τίποτε άλλο από μια μάχη για τους υδρογονάνθρακες νότια της Κρήτης. Όπως έγραψε, πρόσφατα, ο Ηλίας Κονοφάρος:

- Είναι γνωστό ότι παγκόσμιοι πετρελαϊκοί κολλοσοί όπως ExxonMobil, Total, ENI και BP, οι οποίες

προσήλθαν πρόσφατα στην περιοχή μας και βρίσκονται πλέον όλοι μαζί ταυτόχρονα νοτιοδυτικά της Κρήτης, φρόντισαν να δηλώσουν πρόσφατα σε διεθνές συνέδριο: “Δεν προσερχόμεθα εδώ στην περιοχή (Λιβύη) για να ανακαλύψουμε κάτι μικρό σε μέγεθος... δεν μας ενδιαφέρει κάτι μικρό σε μέγεθος... είμαστε εδώ διότι διαθέτουμε την απαραίτητη τεχνολογία και τα αναγκαία κεφάλαια, ώστε να ανακαλύψουμε κάτι πολύ σημαντικό σε μέγεθος”.

Με την αυθαίρετη οριοθέτηση ΑΟΖ Τουρκίας-Λιβύης, η Τουρκία θέλει να σφετεριστεί και να οικειοποιηθεί το νότιο τμήμα ΑΟΖ/υφαλοκρηπίδας της Κρήτης στο Λιβυκό Πέλαγος.

Εδώ όμως, για πρώτη φορά, διαφαίνεται μια αλλαγή στάσης των Ηνωμένων Πολιτειών που είναι αντίθετες στην οριοθέτηση Τουρκία-Λιβύης διότι έχουν αποδεχτεί την μονομερή οριοθέτηση που πραγματοποίησε ο τότε υπουργός Γιάννης Μανιάτης το 2011. Με βάση τον χάρτη Μανιάτη, στην ExxonMobil μαζί με την TOTAL και τα ΕΛΠΕ παραχωρήθηκαν για έρευνα δυο ελληνικά οικόπεδα στα σύνορα με την Λιβύη.

Βέβαια, πρέπει να αντιληφθούμε ότι εδώ στην Ουάσιγκτον, τα τελευταία τρία χρόνια, υπάρχει μια ιδιαιτερότητα γιατί άλλα λέει ο Πρόεδρος Τραμπ για τον φίλο του Ερντογάν και άλλα δηλώνουν το State Department και το Υπουργείο Άμυνας.

Και ξαφνικά ήλθε και μια μεγάλη ευχάριστη έκπληξη από την Ευρωπαϊκή Ένωση που έκανε την ακόλουθη δήλωση:

- “Η Ευρωπαϊκή Ένωση βρίσκεται σε πλήρη αλληλεγγύη με την Ελλάδα και την Κύπρο όσον αφορά τις πρόσφατες ενέργειες της Τουρκίας στην Ανατολική Μεσόγειο, συμπεριλαμβανομένου του Αιγαίου. Η Τουρκία πρέπει να σέβεται την κυριαρχία και τα κυριαρχικά δικαιώματα όλων των κρατών μελών της ΕΕ “

Κύριε Μητσοτάκη επαναλάβετε, προχθές, ότι πυξίδα της κυβέρνησής σας είναι το Διεθνές Δίκαιο και οι διεθνείς συνθήκες, αλλά και η απόλυτη προσήλωση στα κυριαρχικά μας δικαιώματα.

Κύριε πρωθυπουργέ, η Τουρκία δεν έχει εξασφαλίσει ούτε έναν σύμμαχο σε αυτή την παράνομη οριοθέτηση με την Λιβύη. Πιάστε τους στον ύπνο ανακηρύσσοντας ΑΟΖ τώρα, και παραχωρώντας οικόπεδα σε ξένες εταιρείες νοτιοανατολικά της Κρήτης. Η πατρίδα θα σας ευγνωμονεί.

Το "παράθυρο τρωτότητας" υπαγορεύει που θα διατεθούν οι πόροι στην Άμυνα

Του κ. Ζαχαρία Μίχα

Αυτό που δύσκολα γίνεται κατανοητό στη σημερινή συγκυρία, είναι πως οι κυβερνήσεις δεν αντιλαμβάνονται ότι τα προβλήματα των Ενόπλων Δυνάμεων είναι εντελώς ακαιολόγητο να αντιμετωπίζονται με τρόπο, που δεν απέχει πολύ από την αδιαφορία, ειδικά όταν υπάρχει "παράθυρο τρωτότητας". Προς το παρόν, η κυβέρνηση Μητσοτάκη δείχνει να ακολουθεί πανομοιότυπη συνταγή με αυτή της κυβέρνησης Τσίπρα. Με τα πλεονάσματα φρόντιζε να μοιράσει "φιλοδωρήματα" σε πληθυσμιακές ομάδες, τις οποίες θεωρούσε δυνάμει ψηφοφόρους του ΣΥΡΙΖΑ.

Η κυβερνητική φθορά σε εποχή Μνημονίων είχε πλήξει σοβαρά τον Τσίπρα, άρα από πολιτικής απόψεως, η απόφαση να δίνει "φιλοδωρήματα" εν όψει εκλογών μπορεί να γίνει κατανοητή. Εξάλλου, η πολιτική λογική ήταν ανέκαθεν λίγο περίεργη... Μπορεί να αντιβαίνει κραυγαλέα με το οφθαλμοφανές συμφέρον της χώρας, το οποίο αναγνωρίζουν σχεδόν οι πάντες σε ιδιωτικές συζητήσεις, αλλά παραμένει τουλάχιστον εξηγήσιμη.

Ω του θαύματος, όταν έρθει η κρίσιμη στιγμή, οι ιδιοτελείς πολιτικά υπολογισμοί τελικά πάντα επικρατούν. Ίσως, οι εκάστοτε κρατούντες να σκέφτονται, ότι για να σώσουν την Ελλάδα, πρέπει πρώτα να διατηρηθούν με όσο το δυνατόν καλύτερους όρους στην εξουσία! Τι άλλο να πει κανείς;

Σήμερα, η κυβέρνηση Μητσοτάκη είναι έτοιμη να ανακοινώσει ένα καλό οικονομικό αποτέλεσμα, με ένα σεβαστό ποσό που έχει περισσέψει συγκριτικά με τον στόχο. Οπότε υπάρχει ποσό προς αξιοποίηση. Προφανώς, η κατανομή του θα γίνει με κριτήριο τον τρόπο που αντιλαμβάνεται η κυβέρνηση τις προτεραιότητες.

Η ελληνική κοινωνία έχει συνηθίσει να περιμένει να πληροφορηθεί ποιοι θα ωφεληθούν από αυτά τα χρήματα. Επί ημερών Τσίπρα επωφελήθηκαν ορισμένοι, σε μια πολιτική που απαξίωσε η τότε αντιπολίτευση, προκρίνοντας επί της ουσίας ως πολιτική το κινέζικο ρητό "από το να σε ταΐσω μια φορά ψάρι, προτιμώ να σε μάθω να ψαρεύεις".

Οπότε, αναμενόταν η σημερινή κυβέρνηση να χρησιμοποιήσει τους περισσευούμενους πόρους για να απελευθερώσει τις δυνάμεις της οικονομίας από τις δυσβάστακτες επιβαρύνσεις, με σκοπό την ανάπτυξη και τη δημιουργία θέσεων εργασίας.

Είναι προτεραιότητα η άμυνα

Έλα όμως που η συγκυρία με την αυξημένη περιφερειακή αστάθεια και μια Τουρκία που επιδεικνύει πρωτοφανή επιθετικότητα, αλλάζει τις εθνικές προτεραιό-

τητες. Από τη μία είναι η υβριδική επίθεση διά του Μεταναστευτικού κι από την άλλη η διαρκής απειλή στρατιωτικής εμπλοκής, καθώς η πολιτική του στρατιωτικού καταναγκασμού μπορεί ανά πάσα στιγμή να οδηγήσει σε θερμό επεισόδιο.

Ένα τέτοιο επεισόδιο, εάν δεν επιθυμούμε να οδηγήσει σε αρνητικά τετελεσμένα (π.χ. γεωτρήσεις στην ελληνική υφαλοκρηπίδα), δεν πρέπει να έχει την έκβαση της κρίσης των Ιμίων. Η Ελλάδα δεν πρέπει να συρθεί σε διαπραγμάτευση υπό το βάρος τετελεσμένου. Εάν συμβεί αυτό θα βραχυκυκλωθεί και η προσπάθεια οικονομικής ανάταξης, η οποία είναι αναγκαία για να δρομολογήσει την αποκατάσταση σε όλους τους παράγοντες ισχύος της χώρας, συμπεριλαμβανομένης της στρατιωτικής ισχύος.

Καλό θα είναι βέβαια να μην προτρέχουμε, διότι μπορεί να γίνει η έκπληξη και μακάρι να γίνει. Η κυβέρνηση διαθέτει στελέχη με γνώση της "μεγάλης εικόνας", που δεν πάσχουν από μονοδιάστατο οικονομισμό. Είναι η "μεγάλη εικόνα" που ανεβάζει τις ανάγκες των Ενόπλων Δυνάμεων στη λίστα των προτεραιοτήτων.

Κατά συνέπεια το ερώτημα είναι, εάν σκοπεύει η κυβέρνηση να αφιερώσει ένα μέρος του υπερπλεονάσματος για την κάλυψη κατεπειγουσών αναγκών των Ενόπλων Δυνάμεων. Ας πάρουμε το παράδειγμα του Πολεμικού Ναυτικού. Τα 350-400 εκατ. ευρώ που θα διατεθούν μπορούν να καλύψουν πολλές "τρύπες".

Διασφαλίζεις να δουλεύουν όσα διαθέτεις

"Τρύπες", οι οποίες στην απευκταία περίπτωση που προκύψει κατάσταση στρατιωτικής ανάγκης, θα μπορούσαν να αλλάξουν την εικόνα, ακόμα και να κρίνουν το αποτέλεσμα. Το πιθανότερο είναι πως εάν έχουν κλείσει θα έχουν επηρεάσει τους υπολογισμούς της Άγκυρας, με την έννοια ότι μπορεί να την αποτρέψουν από τυχοδιωκτισμούς. Να σκεφτεί πολύ πριν αποφασίσει να "διαβεί τον Ρουβίκωνα" (όχι τον άλλον που το έχει ρίξει στον ιδιότυπο εσωτερικό ανταρτοπόλεμο).

Από τη στιγμή που ο κίνδυνος που διατρέχει η χώρα είναι άμεσος και πέραν της οικονομικής στενότητας, το επιχειρησιακό όφελος από την απόφαση ναυπήγησης οποιουδήποτε καινούργιου τύπου πολεμικού πλοίου επιλεγεί, θα είναι μικρότερο από την κάλυψη άμεσων επιχειρησιακών αναγκών.

Αυτό δεν σημαίνει κατά καμία έννοια ότι το Πολεμικό Ναυτικό δεν έχει τεράστια ανάγκη από τη σταδιακή αντικατάσταση των κύριων μονάδων επιφανείας που δια-

θέτει. Όταν, όμως, η χώρα διαθέτει περιορισμένους πόρους και μια κατάσταση ασφαλείας που δεν θα σε περιμένει, τότε η ιεράρχηση των προτεραιοτήτων δεν μπορεί να γίνεται με βάση το ευκταίο, αλλά το εφικτό, σε συνάφεια με την ταχύτητα παραγωγής μέρους έστω του επιθυμητού αποτελέσματος.

Όλα είναι απολύτως μετρήσιμα. Οι επιτελείς του Πολεμικού Ναυτικού με παρότρυνση από την πολιτική ηγεσία θα πρέπει να μετρήσουν κάτι πολύ απλό: Εάν επενδυθεί x ποσό άμεσα στη μερική έστω αποκατάσταση της επιχειρησιακής αποτελεσματικότητας του Κλάδου, άρα και των Ενόπλων Δυνάμεων συνολικά, πόσα χρόνια κερδίζει η χώρα, ώστε η εκταμίευση της δαπάνης για νέες ναυπηγήσεις να μετατεθεί χρονικά, έχοντας καλύψει πολύ πιο γρήγορα τις ανάγκες με “χειρουργικές” παρεμβάσεις;

Οι πλέον έμπειροι αναλυτές συμφωνούν ότι βασική προτεραιότητα για την Ελλάδα στον τομέα της άμυνας είναι να λειτουργούν όσο το δυνατόν αρτιότερα όσα οπλικά συστήματα η χώρα ήδη διαθέτει. Η τουρκική απειλή δεν πρόκειται να αναμένει το 2027 ή το 2028 να εντάξουμε επιχειρησιακά νέα οπλικά συστήματα για να την αντιμετωπίσουμε, ασχέτως πόσο αποτελεσματικά αναμένεται να είναι αυτά.

Δικό μας “Παράθυρο Τρωτότητας”

Εάν κινηθούμε σε μια τέτοια κατεύθυνση χωρίς να έχουμε καλύψει τις άμεσες ανάγκες, υπάρχει άλλος ένας κίνδυνος: Το μήνυμα που θα στείλουμε στην επιτιθέμενη τουρκική πλευρά, είναι ότι αν θέλει να πετύχει ευκολότερα τον στόχο της θα πρέπει να κάνει την κίνησή της πριν ενταχθούν οι νέες μονάδες. Ποιος θα αναλάβει ένα τέτοιο ρίσκο;

Πρόκειται για το περίφημο “παράθυρο τρωτότητας” (window of vulnerability) που μαθαίνουν στα “στρα-

τηγικά” οι όχι λίγοι εξαιρετικά καταρτισμένοι αξιωματικοί που βρίσκονται σε θέσεις ευθύνης σήμερα. Το συμπέρασμα, λοιπόν, είναι ότι η κατανομή των κονδυλίων του υπερπλεονάσματος δεν μπορεί να μην συμπεριλαμβάνει τον τομέα της άμυνας.

Εκτός κι αν μια σύμβαση για την προμήθεια φρεγατών από τη Γαλλία συνοδεύεται από αμυντικό σύμφωνο, το οποίο θα προβλέπει ότι σε περίπτωση ελληνοτουρκικής κρίσης θα σπεύσει να συνδράμει την Ελλάδα ακόμα και το αεροπλανοφόρο Ντε Γκολ! Εάν αυτό υπήρχε στο τραπέζι, τότε θα μπορούσε κανείς να συζητήσει η επένδυση να γίνει στη ναυπήγηση νέων μονάδων επιφανείας, χωρίς να έχει διασφαλιστεί ότι στο ενδιαμέσο χρονικό διάστημα, ότι η Ελλάδα θα μπορεί να αντεπεξέλθει αμυντικά, αν προκύψει ανάγκη.

Ας επιστρέψουμε όμως στη σφαίρα του εφικτού. Δεν είναι δυνατό να συζητάμε εάν θα διατεθεί ένα εκατ. ευρώ περίπου ανά φρεγάτα για την αντικατάσταση του προωστηρίου σκεύους της, ώστε να διασφαλιστεί ότι στη δύσκολη στιγμή τουλάχιστον θα φθάσει εκεί που πρέπει το ταχύτερο. Πρέπει να φθάσει για να μπορέσει να αμυνθεί του πατρίου εδάφους, αν χρειαστεί.

Δεν είναι δυνατόν να συζητάμε σοβαρά για το αν αποτελεί προτεραιότητα ή όχι, το να διαθέτει το Πολεμικό Ναυτικό πολεμοφόδια γενικώς (πυρομαχικά, βλήματα, торпилес κ.λπ.). Η παραπομπή στη Βουλή του θέματος άμεσης απόκτησης торпилών βαρέως τύπου είναι ένα ενθαρρυντικό σημάδι. Θα αναμένουμε τις τελικές ανακοινώσεις.

Πρέπει να τονιστεί ότι και μόνο μια πρωθυπουργική αναφορά στην ανάγκη κάλυψης άμεσων αναγκών των Ενόπλων Δυνάμεων θα στείλει το σωστό μήνυμα σε φίλους και αντιπάλους, ότι η Ελλάδα επιστρέφοντας στην “κανονικότητα”, δεν εξαιρεί την άμυνά της. Αυτό από μόνο του δημιουργεί προϋποθέσεις συμμαχιών...

Slpress.gr

Προσεγγίζοντας την λέξη “Νίκη”

Το ρήμα “νικώ” στην ελληνική γλώσσα μπορεί να αποδοθεί με αρκετά ρήματα όπως: κρατώ, υπερτερώ, περιγίγνομαι, αποκαίνυμαι, ερέπτω, θώ, καταβάλλω, καταπολεμώ, αιρώ, περίημι κλπ, το κάθε ένα με την ειδοποιό σημασιολογική διαφορά. παραδείγματα της διαφοράς, ως ακολούθως.

κρατῶ= νικῶ δια της σωματικῆς δυνάμεως

υπερτερῶ=νικῶ λόγω αριθμοῦ δυνάμεως

ἐρέπτω=καταβάλλω ρίπτοντας τον ἀντίπαλο στο ἔδαφος (γέγονε δε οὕτως· ἔστιν ἔρα ἢ γῆ, ἐκ τούτου γίνεται ἐρέπτω, ὃ σημαίνει το εἰς γῆν καταβάλλω- Etymologicum Genuinum).

ἀποκαίνυμαι= νικῶ με φόνο [Ἀποκαίνυμαι (θ 127)· νικῶ· Ὅμηρος (1.σ.)· ἀποκαίνυτο πάντας ἀρί-

στους· ἀπό τοῦ καίνω, το φονεύω... μεταφορική δε ἡ λέξις, κυρίως γὰρ ἐπὶ τῶν φονευόντων και νικόντων λαμβάνεται-Etymologicum Simeonis].

θῶ= νικῶ προκαλώντας ζημίᾱ. (παρά το θῶ ρῆμα, ὃ σημαίνει το ζημιῶ και καταβάλλω, γίνεται θωή· και ὡς φῶ φωή και ζῶ ζωή, οὕτως και παρά τό θῶ, το καταβάλλω και ζημιῶ, γίνεται θωή, ἢ ζημίᾱ· Etymologicum Gudianum).

αιρῶ= το καταβάλλω και πορθῶ.

Από το βιβλίο με τίτλο “Μολών Λαβέ” του Φιλολόγου-Ιστορικού Αντωνίου Α. Αντωνάκου σελ.75, Εκδ. “Πελασγός”

Η Κύπρος στα Δίκτυα της Τουρκικής Αρπακτικότητας

Αντιστρατήγου ε.α. Φοίβου Κλόκκαρη
τ. υπουργού αμύνης Κύπρου

Με βάση την ανάλυση των ιστορικών γεγονότων, προκύπτουν οι παρακάτω κύριες επισημάνσεις που αφορούν την Τουρκική στρατηγική για την Κύπρο:

1. Τελικός στόχος της Τουρκίας είναι ο έλεγχος ολόκληρης της Κύπρου. Σε οποιαδήποτε μορφή λύσης θέλει να καταλυθεί η ΚΔ, αλλά η Τουρκία να διατηρήσει τα δικαιώματά της σε όλη την Κύπρο που απέκτησε το 1960. Καταπολεμά κάθε λύση που εγκαθιδρύει ανεξάρτητο κράτος, έναντι των νοτίων ακτών της, για να μην έχουν οι Έλληνες αυτονομία και επιλογές στα θέματα ασφάλειας.

Στην τριμερή διάσκεψη του Λονδίνου για την Κύπρο το 1955, ο υπουργός εξωτερικών (ΥΠΕΞ) της Τουρκίας Φατίν Ζορλού αναφέρθηκε στην Κύπρο ως δική τους γη <<Notre terre>>. Δήλωσε ότι η αλυσίδα των Ελληνικών νησιών, που <<περικυκλώνουν την Τουρκία από Δυσμάς και Νότου>> δεν πρέπει να κλείσει και ότι η Κύπρος λόγω της εγγύτητας της προς την Μικρά Ασία, δεν πρέπει να ελέγχεται από την Ελλάδα για «στρατηγικούς λόγους ασφαλείας» της Τουρκίας, (Αναφορές Νιχάτ Ερίμ για την Κύπρο του Γεώργιου Αγγελετόπουλου 2008 – βιβλίο Διζωνική vs Δημοκρατία της Φανούλας Αργυρού 2019.)

Χαρακτηριστική είναι η δήλωση του ΥΠΕΞ Τουρκίας Τουράν Γκιουνές το 1976, ότι η διχοτόμηση είναι καθαρή παραφροσύνη, γιατί θέτει σε κίνδυνο την ασφάλεια της Κεντρικής και Ανατολικής Μικράς Ασίας (συνέντευξη στην «Ελευθεροτυπία» Αθηνών 11 Σεπ 1976). Όλες οι Τουρκικές κυβερνήσεις από το 1974, περιλαμβάνουν στις προγραμματικές δηλώσεις τους, την απαίτηση της λύσης ΔΔΟ για την Κύπρο (Γεώργιος Αγγελετόπουλος 2008) που διατυπώθηκε από τον Γκιουνές και στην πενταμερή διάσκεψη της Γενεύης για την Κύπρο στις 13 Αυγούστου 1974 πριν την έναρξη της δεύτερης Τουρκικής εισβολής (Άρθρο Κλέαρχου Κυριακίδη στη Σημερινή 20 Αυγούστου 2019)

Ο αείμνηστος Νεοκλής Σαρρής στο βιβλίο του «Η άλλη πλευρά» σημειώνει:

«... η στοχοθεσία της Τουρκίας, προχωρεί πολύ πέραν της διχοτόμησης: Περιλαμβάνει το σύνολο της Κύπρου...».

2. Η Τουρκία εισέβαλε στην Κύπρο για να μείνει. Να διασφαλίσει τα δικά της στρατηγικά συμφέροντα, που σχετίζονται με την ασφάλεια της Μικρασιατικής Χερσονήσου (εκθέσεις Νιχάτ Ερίμ 1956) και την επέκταση της επιρροής της στην Ανατολική Μεσόγειο και πέραν αυτής. Με αφορμή το εγκληματικό πραξικόπημα της 15 Ιουλίου 1974 και πρόφαση την προστασία των Τουρκοκυπρίων και την αποκατάσταση της συνταγματικής τάξης, εισέβαλε στη Κύπρο για να εκριζώσει τον Χριστιανικό Ελληνισμό και να εμφυτεύσει τον Τούρκικο Ισλαμισμό. Να κτυπηθεί ο Ελληνισμός στις ρίζες του, να εξαρθρωθούν όλα τα ερείσματα της εθνικής και κρατικής του υπόστασης, να συρρικνωθεί δημογραφικά και να καταλυθεί το κράτος της ΚΔ, το οποίο να αντικατασταθεί με καθεστώς υποτελές στη Τουρκία. Άλλαξε βίαια όλα τα Ελληνικά τοπωνύμια, περίπου 400000 και τα αντικατέστησε με τουρκικά που σχετίζονται με την εισβολή και εθνοκάθαρση, όχι μόνο στις κατεχόμενες αλλά και στις ελεύθερες περιοχές, για να εξαλειφθεί κάθε ίχνος Ελληνικής παρουσίας στο νησί (βιβλίο Ο Εκτουρκισμός των Ελληνικών Τοπωνυμίων στην Κύπρο του Ανδρέα Μακρίδη 2010)

Η Τουρκία με την εισβολή στην Κύπρο, διέπραξε εγκλήματα που παραβιάζουν άρθρα του Καταστατικού του Διεθνούς Ποινικού Δικαστηρίου, όπως επίθεση, κατοχή, βίαιη εκδίωξη του Ελληνικού πληθυσμού, εθνοκάθαρση, βίαιη εξαφάνιση προσώπων, εποικισμός, ανθρωποκτονίες, βασανιστήρια, βιασμοί, καταστροφή των θρησκευτικών και πολιτισμικών μνημείων. Είναι εγκλήματα πολέμου και κατά της ανθρωπότητας, που δεν παραγράφονται και για τα οποία παραμένει ατιμώρητη (βιβλίο Γεωπολιτική Πραγματικότητα στο Δίπολο Ελλάδα-Κύπρος, του Ιωάννη Μάζη και της Βιργινίας Μπαλαφούτα 2014 – άρθρο στη Σημερινή του Κλέαρχου Κυριακίδη 11 Αυγούστου 2019).

Η εφιαλτική εικόνα της ισλαμοποίησης των κατεχομένων περιγράφεται στο εκδοθέν το 2019 βιβλίο Η Ισλαμοποίηση της Κατεχόμενης Κύπρου του Πέτρου Σαββίδη. Από το 1974 μέχρι το 2019 ισλαμοποιήθηκαν 74 εκκλησίες, κτίστηκαν 85 νέα ισλαμικά τεμένη και προστέθηκαν οθωμανικού-τουρκικού τύπου μιναρέδες σε 51 μικρά Τουρκοκυπρικά τζαμιά. Αλλά και στις ελεύθερες περιοχές,

η Τουρκία διοχετεύει παράνομα μουσουλμάνους μετανάστες, για να αλλοιώσει την δημογραφική φυσιογνωμία τους.

3.Το Τρίπτυχο της Τουρκικής στρατηγικής για την Κύπρο, περιλαμβάνει την επεκτατικότητα – την παραβίαση συνθηκών και του διεθνούς δικαίου – την απάνθρωπη συμπεριφορά και εκρίζωση πληθυσμών:

- **Επεκτατικότητα:** Βασίζεται στο όραμα ανασύστασης της Οθωμανικής αυτοκρατορίας, όπως αναπτύσσεται στο βιβλίο Στρατηγικό Βάθος του Αχμέτ Νταβούτογλου 2001. Η Τουρκία από την δεκαετία του 1950 έθεσε ως στρατηγικό στόχο τον έλεγχο ολόκληρης της Κύπρου και τον υλοποίησε σε μεγάλο βαθμό με την βίαιη διχοτόμηση του νησιού και την αρπαγή του 37% του εδάφους, του 57% των ακτών του και του μεγαλύτερου μέρους της ΑΟΖ του. Με την λύση ΔΔΟ που συζητείται στο κυπριακό, επιδιώκει την ολοκλήρωση της στοχοθεσίας της. Την νομιμοποίηση της διχοτόμησης, την κατάλυση της ΚΔ και την επέκταση της κυριαρχίας της σε όλη την Κύπρο, με πρόσβαση και στις αποφάσεις της ΕΕ.

- **Παραβίαση Συνθηκών/Διεθνούς Δικαίου:** Η Τουρκία δεν σέβεται τις Συνθήκες και Συμφωνίες που υπογράφει (Λοζάνης 1923, Ζυρίχης / Λονδίνου 1960, Γ' Βιέννης 1975 κ.α.). Τις θεωρεί ενδιάμεσους σταθμούς, μέχρι να δημιουργήσει τις συνθήκες να τις παραβιάσει, προς εκπλήρωση των τελικών στόχων της. Προσφιλής μέθοδος της είναι οι πράξεις προβοκάτσιας και κατατρομοκράτησης πληθυσμών, όπως οι περιπτώσεις του Πογκρόμ Κωνσταντινουπόλεως 1955 (βιβλίο ο Μηχανισμός της Καταστροφής του Σπύρου Βρυώνη 2007) της Τουρκανταρσίας 1963 / 1964 (βιβλίο Αιματηρή Αλήθεια 2009 Κίνησης για Ελευθερία και Δικαιοσύνης στην Κύπρο) και του αφανισμού των Ελλήνων της Ίμβρου και Τενέδου καθώς και των εγκλωβισμένων της Καρπασίας. Δεν σέβεται ούτε το διεθνές δίκαιο. Προβαίνει σε συστηματικές παραβιάσεις των διεθνών συμβάσεων για τα ανθρώπινα δικαιώματα, το δίκαιο της θάλασσας και τον εποικισμό. Αρνείται να εκτελέσει τις αποφάσεις

του ΣΑ/ΗΕ, για απομάκρυνση των ξένων στρατευμάτων από την Κύπρο, για την Αμμόχωστο, την <<ΤΔΒΚ>>κ.α.

- **Απάνθρωπη Συμπεριφορά/εκρίζωση πληθυσμών :** Η κατατρομοκράτηση πληθυσμών, η εκρίζωση από τις εστίες τους, οι βιαιότητες κατά των μειονοτήτων, εντάσσονται στις μεθόδους για την προώθηση των σχεδίων αποχριστιανοποίησης της Τουρκίας, που είχε συντάξει το τουρκικό κράτος (βιβλίο Εθνικισμός, Κοινωνικές Μεταβολές Μειονότητες της Ντιλέκ Γκιουβέν 2006). Παρόμοιες μεθόδους βίας και τρομοκρατίας, εφαρμόζει η Τουρκία και στους πληθυσμούς των εδαφών που καταλαμβάνει, όπως στις περιπτώσεις των αμάχων, αιχμαλώτων, αγνοουμένων και εγκλωβισμένων της εισβολής στην Κύπρο το 1974.

Θύματα του μηχανισμού εξόντωσης, που ακολουθεί η Τουρκία, είναι οι Αρμένιοι, οι Ασσύριοι, οι Κούρδοι και οι Έλληνες της Μικράς Ασίας και της Κύπρου, αλλά και οι Κούρδοι της Συρίας. Η πρόσφατη εισβολή της Τουρκίας στην Συρία, έχει ως στόχο την δημιουργία ζώνης στρατιωτικής κατοχής, στην οποία να αντικατασταθεί ο κουρδικός πληθυσμός με εθνοκάθαρση και να δημιουργηθούν διοικητικές, εκπαιδευτικές και θρησκευτικές δομές (ότι έπραξε στο βόρειο τμήμα της Κύπρου) προκειμένου να ακολουθήσουν τα στάδια της αυτονομίας και ενσωμάτωσης στην Τουρκία (Άρθρο Σάββα Καλεντερίδη στην Κυριακάτικη Δημοκρατία της 4 Νοεμβρίου 2019).

Συμπερασματικά η Τουρκία ακολουθεί αναθεωρητική επεκτατική πολιτική κατά του Ελληνισμού. Έχει ως στρατηγικό στόχο τον έλεγχο ολόκληρης της Κύπρου και τον περιορισμό των κυριαρχικών δικαιωμάτων της Ελλάδας στο Αιγαίο, την Ανατολική Μεσόγειο και τη Θράκη. Παραβιάζει κατάφορα το διεθνές δίκαιο και χρησιμοποιεί ως κύρια μέσα προώθησης του στόχου της, την στρατιωτική ισχύ της και την δημογραφική αλλοίωση πληθυσμών. Όλες οι δράσεις της στον πολιτικό, στρατιωτικό, διπλωματικό, οικονομικό, δημογραφικό και ενεργειακό τομέα, είναι συντονισμένες και εξυπηρετούν τον στρατηγικό στόχο της.

"In the cities of the European Franks, women roam about exposing not only their faces, but also their brightly shining hair (after their necks, their most attractive feature), their arms, their beautiful throats, and even, if what I've heard is true, a portion of their gorgeous legs; as a result, the men of those cities walk about with great difficulty, embarrassed and in extreme pain, because, you see, their front sides are always erect and this fact naturally leads to the paralysis of their society. Undoubtedly, this is why each day the Frank infidel surrenders another fortress to us Ottomans."

Orhan Pamuk, My Name Is Red

Σημείωση Συντάξεως: Ακόμη μία προκαλούσα θλίψη "μεταφορά".

Η μεγάλη συνεννόηση, το δίδυμο Τραμπ – Ερντογάν και το NATO

Του Διεθνολόγου κ. Βασίλη Κουφακίλη

Η στάση του Αμερικανού Προέδρου Τραμπ απέναντι στον «φίλο» του Ερντογάν παραξενεύει πολλούς! Ενδεχομένως σωστά τους παραξενεύει, ιδιαίτερα αν κάποιος δώσει βάση στα όσα κατά καιρούς λέει ο Αμερικανός πρόεδρος σχετικά με τους συμμάχους των ΗΠΑ και τις Αρχές που εμπνέουν το Αμερικανικό έθνος!

Για όσους ωστόσο συγκεντρώνουμε κομμάτι – κομμάτι το παζλ της νέας αρχιτεκτονικής στο διεθνές σύστημα και συνθέτουμε τη δυναμική εικόνα των παγκόσμιων πραγμάτων, η στάση Τραμπ απέναντι στην Τουρκία και τον πρόεδρό της δεν μας παραξενεύει καθόλου.

Υπήρξε προσπάθεια υποβάθμισης της σχέσης Τραμπ-Ερντογάν σε «ταπεινά» κίνητρα! Ότι δηλαδή ο πρόεδρος Τραμπ έχει οικογενειακά και επιχειρηματικά συμφέροντα στην Τουρκία. Φυσικά και έχει! Δεν το έκρυψε ποτέ! Και ενδεχομένως αυτά να παίζουν κάποιο ρόλο.

Όμως εδώ δεν μιλάμε μόνο για έναν πρόεδρο. Μιλάμε για ένα ολόκληρο σύστημα που οδηγεί τα πράγματα προς μια συγκεκριμένη κατεύθυνση. Δεν είναι σενάρια συνωμοσίας, αλλά μάλλον τελικά η Ιστορία γράφεται πάνω σε χαρτοπετσέτες, πάνω σε ένα καφέ στο περιθώριο Συνόδων κορυφής, σε στενές φιλίες ή μέσα σε κρεβατοκάμαρες και υποσχέσεις για χίλιες και μία νύχτες (φυσικά καταγεγραμμένες για μελλοντική χρήση)...

Το κομβικό έτος 2013

Όπως και η αρχή της πρώτης θητείας Ομπάμα, έτσι και η αρχή της δεύτερης θητείας του πρώην Αμερικανού προέδρου σημαδεύτηκε από ιστορικές αποφάσεις. Οι συμφωνίες του 2013 υπήρξαν καθοριστικές για ότι έχει ακολουθήσει.

Αρχικά οι ΗΠΑ έπρεπε να αποχωρήσουν ως φυσική παρουσία, αλλά ποτέ ως συμφέροντα, από διάφορα θέατρα ανά τον πλανήτη. Το κενό σε κομβικά σημεία θα κάλυπτε η Ρωσία του Πούτιν. Περιφερειακές χώρες και ηγέτες θα χρησίμευαν ως ελβετικοί σουγιάδες στη νέα μοιρασιά! Και εδώ είναι που η Τουρκία βαφτίζεται και αφήνεται να αναδειχθεί (παρά τις τραγικές της αδυναμίες γι αυτό το ρόλο) σε περιφερειακή δύναμη.

Οι ΗΠΑ ζητούν από την Ρωσία να τις αφήσει ήσυχες να ελέγξουν την Λατινική Αμερική και τον Ειρηνικό. Η Ρωσία ζητά μεγαλύτερο έλεγχο σε Ευρώπη, Βόρεια Αφρική, Κεντρική Ασία και Μέση Ανατολή. Έκτοτε, όποτε υπάρχει θέμα στη νέα σφαίρα επιρροής των ΗΠΑ, βλέπουμε Ρωσική αφωνία, και το αντίστοιχο συμβαίνει όταν προκύπτει κάποιο ζήτημα στη νέα διευρυμένη περιοχή συμφερόντων της Ρωσίας. Κοινός στόχος και των δύο μεγάλων η Κίνα, η οποία προσπαθεί να χωθεί στο παιχνίδι, άλλοτε με ιδιαίτερα έξυπνους χειρισμούς και άλλοτε με διεθνοπολιτικά αδέξιες ενέργειες...

Η αρχιτεκτονική του 2013 συμφωνείται, αφού έχουν προηγηθεί και τα γεγονότα στην Κριμαία – με χλιαρή Αμερικανική αντίδραση που περιορίστηκε σε οικονομικές κυρώσεις που τελικά περιόρισαν την κίνηση κεφαλαίων των Ρώσων ολιγαρχών στο εξωτερικό και έδωσαν ώθηση στην εσωτερική ανάπτυξη της ρωσικής οικονομίας – πάνω σε ένα καφέ μεταξύ Ομπάμα και Πούτιν στο περιθώριο των εργασιών της Συνόδου των G20 στην Αττάλεια της Τουρκίας το 2015.

Μετά τον Ομπάμα, η Αμερική (στην πραγματικότητα το σύστημα που επικράτησε και κινεί τα νήματα) χρειαζόταν έναν πρόεδρο να μπορεί να παίζει καλύτερα τον ρόλο. Καλύτερο από τον πρόεδρο Τραμπ δεν θα μπορούσαν να βρουν! Η φυσική αποχώρηση των ΗΠΑ από διάφορα θέατρα ανά τον κόσμο και πολυσυμμετοχικές δεσμεύσεις με κόστος για τις ΗΠΑ ήθελαν και έναν καλό εκπρόσωπο να τις εκφράσει! Ο πρόεδρος Τραμπ πιστεύει στον Αμερικανικό απομονωτισμό και στις διμερείς επιλεκτικές σχέσεις των ΗΠΑ, αντίθετα απο-

στρέφεται κάθε ενέργεια που παραπέμπει στον ιδεαλισμό του Ουίλσον και των συνοδοιπόρων του.

Η Τουρκία και το NATO

Στον παραπάνω σχεδιασμό η Τουρκία αποτελεί πολύ χρήσιμο εργαλείο.

Την έχουν αφήσει να αναδειχθεί σε περιφερειακή δύναμη, να διεκδικεί περιφερειακούς ρόλους, γνωρίζοντας τις τραγικές της αδυναμίες και γνωρίζοντας ότι η ηγεσία της γνωρίζει ότι τον ρόλο δεν τον πήρε δικαιωματικά αλλά ετερόφωτα.

Το NATO, στο οποίο η Τουρκία συμμετέχει, αποτελεί έναν πολύ σημαντικό θεσμό συλλογικής ασφάλειας, αλλά ανήκει στην παλαιά τάξη πραγμάτων. Κανονικά αυτός ο θεσμός θα έπρεπε να προστατευθεί και να διατηρηθεί βιώσιμος από αυτούς που τον έχουν άμεση ανάγκη, δηλαδή τους Ευρωπαίους. Οι Ευρωπαίοι όμως είναι αδιάφοροι.

Στην νέα αρχιτεκτονική, το NATO ξεβολουεί τόσο τους Αμερικανούς που χρυσοπληρώνουν τουλάχιστο το στρατιωτικό του σκέλος, ξεβολουεί φυσικά και τους Ρώσους που ακόμη το βλέπουν ως τον εχθρό που τους νίκησε. Άρα, ΗΠΑ και Ρωσία έχουν κάθε λόγο να θέλουν την απαξίωση του NATO και τον υποβιβασμό του σε ένα φόρουμ ανταλλαγής ανησυχιών...

Ο καλύτερος τρόπος να απαξιωθεί το NATO είναι να γίνει η ζημιά από μέσα. Για παράδειγμα, τι το καλύτερο από το να εμπλακεί η Τουρκία σε μια θερμή αντιπαράθεση που θα μπορεί να επικαλεστεί το Άρθρο 5 του NATO (αποτελεί την ουσία του Βορειοατλαντικού Συμφώνου) και να πρέπει να την συνδράμουν όλα τα υπόλοιπα μέλη! Να εμπλακεί στρατιωτικά όλη η υπόλοιπη Ευρώπη σε ένα κυκεώνα χωρίς τέλος που θα διαλύσει τόσο το NATO, όσο και την ίδια την ρημαγμένη από τα οικονομικά παιχνίδια και το μεταναστευτικό ΕΕ! Με ένα σμπάρο, δύο τρυγόνια που λέει και ο θυμόσοφος λαός...

Το NATO πληρώνει τα λάθη του...

Η υπόθεση γύρω από την χρησιμότητα της Τουρκίας ως καταλύτη διάλυσης του NATO, φέρνει στο φως δυο πολύ ενδιαφέροντα στοιχεία.

Πρώτο στοιχείο είναι ότι δεν χρειάζεται να κάνουν πολλά οι εχθροί του NATO για την διάλυσή του. Οι Ευρωπαίοι, που κανονικά θα έπρεπε να καίγονται για την βιωσιμότητα του θεσμού, είναι αδιάφοροι. Αδιάφοροι γενικά για την ασφάλεια! Περισσότερο έξοδο λένε, στις κατ' ιδίαν συζητήσεις... Επίσης, Τις δεκαετίες του '70 και του '80 το ίδιο το NATO έβαλε τα χεράκια του και έβγαλε τα ματάκια του με το περίφημο Δόγμα Λουνς! Τώρα, ενδεχομένως έρχεται το πλήρωμα του χρόνου να πληρώσει το NATO τα λάθη του, αν και υπάρχει ακόμη χρόνος να προβεί σε διορθώσεις. Έστω και αργά, αλλά δεν το κάνει...

Δεύτερο στοιχείο είναι η χαρά με την οποία υποδέχεται το ελληνικό κοινό πιθανή διάλυση του NATO. Μα αν σήμερα υπάρχει ένας θεσμός που μπορεί, υπό συνθήκες, να τραβήξει το αυτί στην Τουρκία ή να ανακόψει την Ρωσική διείσδυση στην χώρα μας είναι το NATO. Και εμείς χαιρόμαστε με την προοπτική διάλυσής του;

Αντί επιλόγου...

Γίνεται πλέον φανερό πως ΗΠΑ, Ρωσία και Τουρκία έχουν ένα κοινό έργο να επιτελέσουν στην περιοχή και ευρύτερα. Οι μεγάλοι παίκτες χρησιμοποιούν την Τουρκία για τα δικά τους συμφέροντα. Στο στόχαστρο έχει μπει και το NATO. Και δεν θα διστάσουν να χρησιμοποιήσουν κάθε ευκαιρία ώστε να βάλουν την Τουρκία να κάνει την βρώμικη δουλειά. Πόσο μάλλον όταν ο αντιαμερικανισμός και τα αντι-νατοικά αισθήματα στη χώρα ξεπερνούν το 70%. Χρήσιμοι αφελείς στην Ιστορία...

Liberal.gr

Αποκρυπτογραφώντας τις εξελίξεις στη Συρία. Ποιές είναι οι πραγματικές επιδιώξεις των Μεγάλων Δυνάμεων;

Του Υποστρατήγου ε.α. Ιπποκράτους Δασκαλάκη
Διευθυντού Μελετών ΕΛΙΣΜΕ

Η απόφαση να προχωρήσεις σήμερα σε μια ανάλυση για τις εξελίξεις στη Συρία ενέχει τον κίνδυνο να έχει απολύτως ξεπεραστεί από τα γεγονότα πριν καν αυτή να έχει ολοκληρωθεί την επόμενη ημέρα. Με αυτό το δεδομένο δεν μπορεί παρά να νοσταλγείς την εποχή της σταθερότητας του ψυχρού πολέμου, των ευδιάκριτων ιδεολογικών στρατοπέδων και των δύο αντιμαχόμενων ιδεολογιών. Βέβαια και στον ψυχρό πόλεμο υπήρχαν μετατοπίσεις, συγκρούσεις μέσω «αντιπροσώπων» (proxywars) και αδυσώπητοι αγώνες για προσέλκυση τρίτων χωρών σε ένα από τα δύο στρατόπεδα.

Ποιες είναι οι πραγματικές επιδιώξεις των Μεγάλων Δυνάμεων;

Πριν όμως προχωρήσουμε στην προσπάθεια κατανόησης των εξελίξεων στη Συρία σκόπιμο είναι να δούμε την μεγάλη εικόνα. Ποιες είναι οι πραγματικές επιδιώξεις των Μεγάλων Δυνάμεων; Μήπως πλέον η έννοια της παγκόσμιας επικράτησης ή ελέγχου -για τις Μεγάλες Δυνάμεις (ΗΠΑ-Ρωσία-Κίνα) -έχει απολέσει τη στρατιωτική ή ακόμη και πολιτική ή ιδεολογική φυσιογνωμία και μιλάμε πλέον για καθαρές οικονομικές συναλλαγές και συγκρούσεις; Αυτή η ανελέητη οικονομική αντιπαράθεση των Μεγάλων τροφοδοτεί πλήθος συγκρούσεων και ανταγωνισμών σε όλη την υφήλιο. Δεν προέρχομαι από το μαρξιστικό χώρο, αλλά φοβάμαι ότι η ιστορία αφενός δεν «πέθανε» και αφετέρου εκδικείται, τρεις δεκαετίες μετά τη κατάρρευση των σοσιαλιστικών χωρών, καθώς τα οικονομικά κέρδη καταλαμβάνουν την πρωτοκαθεδρία στις αποφάσεις των Μεγάλων, αρκετά κοντά στις μαρξιστικές θεωρήσεις. Απαραίτητη φυσικά για αυτό το περιβάλλον και η ύπαρξη λαών, φυλών, ομάδων και ατόμων έτοιμων για την υπέρτατη θυσία για τους ιερούς στόχους που προεβλέπουν.

ΗΠΑ

Για να γίνω πιο συγκεκριμένος: Οι ΗΠΑ τείνουν να προσμετράνε πλέον τις κινήσεις τους με γνώμονα το κέρδος των ενεργειών τους σε ψυχρή αντιπαράθεση με το κόστος αγνοώντας σε σημαντικό βαθμό δεσμεύσεις και ιδεολογίες. Οι τάσεις απομονωτισμού της Ουάσιγκτον αποτελούν ένα επαναλαμβανόμενο φαινόμενο στην ιστορία της Αμερικής που εκφράζεται σήμερα με έναν πολύ λαϊκίστικο και άκομπο τρόπο από τον Πρόεδρο Τραμπ.

Κατά συνέπεια πίσω από την «ακατανόητη» για εμάς προσπάθεια συγκράτησης της Τουρκίας βρίσκεται η τεραστίων δυνατοτήτων αγορά των 80 εκατομμυρίων. Θα ήταν όμως σοβαρό ατόπημα αν δεν καταγράφαμε και τη ψύχωση που έχει κυριεύσει την γραφειοκρατία της Ουά-

σιγκτον έναντι της Ρωσίας και του Ιράν (άραγε γιατί η Βόρεια Κορέα έχει βγει από το «κάδρο»:).

Ρωσία

Στην άλλη πλευρά η Μόσχα, προχωρά με προσεκτικά και τολμηρά βήματα στην επαναφορά της στην παγκόσμια σκηνή προβάλλοντας μια επιλογή διαφορετική από αυτή των φιλελεύθερων δυτικών δημοκρατιών αλλά επί της ουσίας αποβλέπει και αυτή στην αποκόμιση οικονομικών κερδών με την εισδοχή-επιρροή της σε νέες αγορές. Κατά συνέπεια το δέλεαρ της ρωσικής πρόσβασης στην τουρκική αγορά είναι βαθύτατα ελκυστικό καθώς μάλιστα συνδέεται και με τη δημιουργία προβλημάτων στην Ατλαντική Συμμαχία. Ακόμη και η «κομμουνιστική» Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας εφαρμόζει άκρως επιθετικά καπιταλιστικά μοντέλα διείσδυσης σε όλη την υδρόγειο.

Δυστυχώς ουδεμία αναφορά δεν μπορεί να γίνει για τους στόχους της Ευρωπαϊκής Ένωσης, στην οποία η καχυποψία και ανταγωνισμός μεταξύ των μελών της υπονομεύουν οποιαδήποτε σοβαρή προσπάθεια διεθνούς παρουσίας. Ενδιάμεσα υπάρχουν φυσικά πλήθος κρατών που επιδιώκουν, με περισσότερη ή λιγότερη επιτυχία, να επιβιώσουν και να προωθήσουν τις επιδιώξεις τους. Η επιτυχία των κρατών αυτών -μιμούμενος τον Νταβούτογλου ως προς την προσπάθεια του ποσοτικοποίησης της έννοιας της ισχύος- είναι αποτέλεσμα του γινομένου ισχύος (κάθε φύσεως), αποφασιστικότητας και γεωπολιτικής αξίας που διαθέτουν.

Οι στρατιωτικές επιχειρήσεις στη Συρία

Με αυτά τα δεδομένα ας προσπαθήσουμε να προσεγγίσουμε τις εξελίξεις στη Συρία. Σχεδόν 9 ημέρες από την έναρξη της επιχείρησης «Πηγή Ειρήνης» και οι υπερφίαλες δημόσιες και προς κάθε κατεύθυνση δηλώσεις του Ερντογάν φαίνεται ότι δεν υλοποιούνται. Οι πολυδιαφημιζόμενες στρατιωτικές επιχειρήσεις δεν εξελίσσονται με τον ρυθμό που θα επιθυμούσε και μάλλον υπολείπονται σε ένταση και αποφασιστικότητα από τις επιβαλλόμενες για την πραγμάτωση τόσο φιλόδοξων στόχων. Ενδεχομένως και ένεκα της αναγκαστικής αυτοσυγκράτησης για αποφυγή διεθνών αντιδράσεων. Βέβαια σύνηθης τακτική σε ανάλογες περιπτώσεις, είναι η εκτόξευση συντριπτικών κτυπημάτων τις πρώτες 48 ώρες και εν συνεχεία σταδιακή και περιορισμένη συμμόρφωση με τις συστάσεις του Συμβουλίου Ασφαλείας και αντιδράσεις της διεθνούς κοινότητας (βλέπε περίπτωση Κύπρου, 1974). Κάτι ανάλογο δεν έχω δει επί του παρόντος στη Συρία ούτε και οι ανταποκρίσεις από τις εμπόλεμες ζώνες με έπεισαν για μια έντονη και αποφασιστική συμπλοκή μεταξύ ενός τακτικού στρατού

(έστω και με την ευρεία χρήση παραστρατιωτικών ομάδων-FreeSyria-Army) και ενός καλά εξοπλισμένου και εμπειροπόλεμου στο αντάρτικο σώματος (Κούρδοι). Και αν έχετε αμφιβολίες δεν έχετε παρά να εξετάσετε τη σφοδρότητα των συγκρούσεων μεταξύ Ισραηλινού στρατού και της Hezbollah στο 2ο πόλεμο του Λιβάνου (2006) σε μια κατάσταση με αρκετές ομοιότητες.

Ασκήσεις ισορροπίας

Πολύ δύσκολο μου φαίνεται το ενδεχόμενο να μη γνώριζε εκ των προτέρων ο Ερντογάν τα χρονικά περιθώρια και τα γενικότερα όρια για την εισβολή που είχε προαποδεχθεί η Μόσχα. Φυσικά με τίποτα δεν έχω πειστεί ότι η εισβολή έγινε χωρίς τη σιωπηλή, τουλάχιστον έγκριση της Μόσχας, αλλά και την έγκαιρη κοινοποίηση των παραπάνω ορίων της προς την Άγκυρα. Ούτε είναι λογικοφανής η εκδοχή ότι η Άγκυρα δεν είχε εκ των προτέρων υπολογίσει τη ρωσική επέμβαση, προώθηση και κυρίως τη διαμεσολάβηση της Μόσχας για τη συμφωνία Ασάντ-Κούρδων.

Σίγουρα ο Ερντογάν αισθάνεται άβολα μεταξύ Ουάσιγκτον και Μόσχας και γνωρίζει ότι εκτελεί ασκήσεις ισορροπίας, αυτό όμως είναι το αναγκαστικό τίμημα που πρέπει να πληρώσει οποιοδήποτε κράτος αποφασίσει να αυτονομηθεί και να εισέλθει στην ομάδα των Μεσαίων Δυνάμεων με ακόμη μεγαλύτερες φιλοδοξίες (παρεμπιπτόντως η απόκτηση πυρηνικών όπλων είναι αναπόφευκτο βήμα). Όμως η τουρκική αυτοσυγκράτηση μάλλον καταδεικνύει μια προϋπάρχουσα συμφωνία τήρησης ορισμένων ορίων μεταξύ Μόσχας και Άγκυρας, ενδεχομένως και Ουάσιγκτον. Ας μη βιαστούμε όμως να κρίνουμε την τουρκική επιχείρηση ανεπιτυχή για τους στρατηγικούς στόχους της Άγκυρας. Ας θυμηθούμε και πάλι τον πόλεμο στο Λίβανο όπου οι Ισραηλινές ένοπλες δυνάμεις απέτυχαν -σε σημαντικό βαθμό- να εξουδετερώσουν την Hezbollah. Εν τούτοις το τέλος της «ημέρας» (πολέμου διάρκειας 34 ημερών) βρήκε το Ισραήλ να καταγράφει δυσανάλογες διπλωματική επιτυχία και επί της ουσίας να εξασφαλίζει έκτοτε την ειρήνευση στα βόρεια σύνορα του.

Ρωσία και Ασάντ οι κερδισμένοι;

Φαίνεται ότι η χρήση στρατιωτικών μέσων στα τουρκοσυριακά σύνορα εξήντησε τη δυναμική της ως μια «καθαρόαιμη» στρατιωτική εισβολή. Φυσικά και οι συγκρούσεις θα συνεχιστούν αφενός για να δικαιολογηθεί

η ανάληψη της επιχείρησης εκ μέρους της Τουρκίας αλλά και να καταδειχθεί η αποφασιστικότητα και επιστροφή του συριακού καθεστώτος και η διαμεσολαβητική, διπλωματική και στρατιωτική ισχύς της Ρωσίας. Ειλικρινά δεν βλέπω κάποιο κέρδος για τη φίλη και στρατηγική εταιρμας, Αμερική. Το κέρδος της απόσυρσης μικρού αριθμού στρατευμάτων -μη ευρισκόμενων επί της ουσίας σε ζώνη υψηλού κινδύνου- φαίνεται ασήμαντο για μια υπερδύναμη, όχι όμως και το πολιτικό κέρδος για έναν Πρόεδρο που επιθυμεί την επανεκλογή του σε έναν σχεδόν χρόνο. Κατά τη γνώμη μου, τα ενδεχόμενα αμερικανικά κέρδη είναι ασήμαντα μπροστά στη ζημιά της απώλειας της αξιοπιστίας που κατέγραψε η Ουάσιγκτον με την αδόκιμη αναδίπλωση και εγκατάλειψη των Κούρδων. Σπασμωδικές κινήσεις, ξεσπάσματα στο twitter, παλινδρομικές αποφάσεις μάλλον δεν επουλώνουν τη ζημιά και φανερώνουν, για άλλη μια φορά, τη χρήση μιας «αναδυόμενης στρατηγικής» (emergingstrategy) –«ευκαιριακής» κατά άλλους- που έχει υποκαταστήσει την άλλοτε σταθερή «υψηλή στρατηγική» (grandstrategy) της υπερδυνάμεως. Το Ιράν σίγουρα συμπεριλαμβάνεται στους κερδισμένους της ημέρας βλέποντας το ενδεχόμενο της πάντα ανησυχητικής κουρδικής αυτοδιάθεσης να απομακρύνεται και το φίλιο καθεστώς του Ασάντ να ενδυναμώνεται.

Και οι Κούρδοι;

Ο ίδιος ο Ασάντ (αγαπημένη του ταινία «toohard-todie») βρίσκεται στο πλευρό των κερδισμένων, σίγουρα έχει αποδεχθεί τους ρωσικούς περιορισμένους και προϋποθέσεις για την σύμπραξη με το κουρδικό στοιχείο. Ως εκ τούτου καλό είναι να μην περιμένουμε να δούμε αιματηρές συγκρούσεις μεταξύ τουρκικών και συριακών στρατευμάτων, τα τελευταία μάλιστα είναι και ιδιαίτερα αποδυναμωμένα μετά από 8 χρόνια σκληρού εμφυλίου πολέμου. Το Ισραήλ φαίνεται ότι παρακολουθεί αμήχανο τις εξελίξεις. Να μη ξεχνάμε ότι είχε αναδειχθεί ως η κινητήρια αφανής δύναμη πίσω από την αμερικανική υποστήριξη προς το κουρδικό στοιχείο. Η αμηχανία αυτή είναι αποτέλεσμα της αδυναμίας σχηματισμού κυβέρνησης αλλά κυρίως της μη επιθυμίας αντιπαράθεσης με έναν Πρόεδρο που έχει αναγνωρίσει την πόλη σύμβολο του Ισραήλ ως πρωτεύουσας. Επιπρόσθετα, η απειλή του Ιράν είναι βαθιά ριζωμένη μέσα του και η στήριξη των ΗΠΑ περισσότερο από αναγκαία. Οι ταλαίπωροι Κούρδοι, για άλλη μια φορά -επί του παρόντος τουλάχιστον- θα απολέσουν την ευκαιρία να απολαύσουν μια ουσιαστική αυτοδιάθεση και θα αρκεστούν σε μια αυτοδιοίκηση στο πλαίσιο του «ενωμένου» συριακού κράτους. Το μέγεθος αυτού του λαού και η θέση που καταλαμβάνουν οι κουρδικές περιοχές καθιστούν την απόπειρα γέννησης ενός κουρδικού κράτους άκρως αποσταθεροποιητική. Βέβαια κάθε σταγόνα αίματος που χύνεται -από αμφοτέρες τις πλευρές- τρέφει το όνειρο της αυτοδιάθεσης (ή εξουδετέρωσης) και καθιστά ακόμη πιο δύσκολες μελλοντικές συμβιβαστικές προσπάθειες μερικής ικανοποίησης των κουρδικών αιτημάτων.

Δρομολογείται ειρηνευτική πρόταση;

Εκτιμώ ότι σύντομα θα δούμε μια σταδιακή απεμπλοκή των τουρκικών δυνάμεων καίτοι οι πολεμικές συγκρούσεις και πίεση του FreeSyrianArmy θα συνεχιστούν. Η ενδυνάμωση όμως της συριακής και ρωσικής παρουσίας θα μειώσουν την ένταση αυτών των συγκρούσεων. Μόσχα, Άγκυρα, Τεχεράνη και Δαμασκός πολύ σύντομα θα παρουσιάσουν μια κοινά αποδεκτή πρόταση ειρήνευσης που θα επιτρέψει όλους να πανηγυρίσουν την επιτυχία τους και τη δρομολόγηση επίλυσης του συριακού προβλήματος. Σύντομα η συριακή σημαία θα κυματίσει και στο Ιντλίπ καθώς πλέον οι τζιχαντιστές θα πρέπει να εξαφανιστούν για να δικαιολογηθεί η συντονισμένη και αποτελεσματική καταπολέμηση του εξτρεμισμού από την ιδιόρρυθμη αυτή συμμαχία. Προβλέψεις για μια υποτυπώδη ζώνη ασφαλείας (πιθανόν υπό πολυεθνική διοίκηση) στα ρωσικοτουρκικά σύνορα θα υπάρξουν στη συμφωνία ειρήνευσης. Οι «τρο-

μοκράτες» των People'sProtectionUnits-YPG ή των SyrianDemocraticForces-SDF θα ενταχθούν προσωρινά στο συριακό στρατό για να αποπλιστούν σε δεύτερο χρόνο ή να μετατραπούν σταδιακά σε ακίνδυνη αστυνομική δύναμη.

Ο «ήρωας» Ερντογάν

Ενδεχομένως να ξανασμίξουν και οι οικογένειες Ασάντ και Ερντογάν! Ο τελευταίος θα αναδειχθεί ως η ηρωική μορφή της σύγχρονης Τουρκικής Ισλαμικής Δημοκρατίας που κατάφερε με την αποφασιστικότητα του να αποτρέψει τη δημιουργία κουρδικού κράτους στα νότια σύνορα του. Εκτιμώ ότι με τον «αέρα» του θριαμβευτή και κραδαίνοντας τη λάβαρο του ισλαμισμού και μιας υποσχόμενης φιλελευθεροποίησης και προόδου θα κινηθεί στην κατεύθυνση επανέναρξης του διαλόγου με τους Κούρδους της Τουρκίας. Τυχόν δυσλειτουργίες της τουρκικής στρατιωτικής επιχείρησης φυσικά και θα βαρύνουν τον Υπουργό Άμυνας που εμφανίζει ανεβασμένες τις «μετοχές» του καίτοι παραμένει πάντα σε πλήρη ταύτιση με τη γραμμή του «σουλτάνου». Το βασικό ερώτημα είναι αν οι ΗΠΑ θα κατορθώσουν να αποσπάσουν την Άγκυρα από τον εναγκαλισμό της ρωσικής αρκούδας ή αηδιασμένες (και πιεζόμενες πανταχόθεν ο Τραμπ) θα πραγματοποιήσουν την απειλή της συντριβής της ευάλωτης τουρκικής οικονομίας. Το δεύτερο ενδεχόμενο είναι μάλλον δύσκολο να συμβεί καθώς ουδείς εκ των δύο πλευρών -για τους δικούς του- λόγους, δεν επιθυμεί την πλήρη ρήξη. Μάλλον οι διακυμάνσεις, η τριβή και η καχυποψία στις σχέσεις των δύο χωρών θα συνεχίσουν να υφίστανται με τους Αμερικανούς να ευελπιστούν στην εκ των άνωθεν «απόσυρση» του Ερντογάν.

Έρχεται και η σειρά μας...

Όσο για την Ελλάδα, να μην αμφιβάλλουμε ότι με την προσωρινή διευθέτηση (οποιασδήποτε μορφής) του συριακού ζητήματος, η προσοχή της Άγκυρας θα εστιαστεί στον ελλαδικό χώρο. Η συνέπεια των λόγων και πράξεων της Τουρκίας σε συνδυασμό με τη διεθνή επιφυλακτικότητα-διστακτικότητα και την έπαρση που προκαλούν οι σχετικές τουρκικές «επιτυχίες» αποτελούν εχέγγυα για την εκ μέρους της Άγκυρας, χρήση περαιτέρω πειθαναγκαστικών μεθόδων και προκλητικών ενεργειών που περιορίσουν απελπιστικά όλα τα όρια της «στρατηγικής μας ψυχραιμίας». Όλα αυτά ενώ εμείς ακόμη θα συζητάμε για την εξεύρεση τρόπων χρηματοδότησης των επιτακτικών προμηθειών αεροναυτικών συστημάτων βαυκαλιζόμενοι για την υπεροχή του ανθρώπινου παράγοντα και τις στρατηγικές μας συνεργασίες.

"All tyrannies rule through fraud and force, but once the fraud is exposed they must rely exclusively on force."

"Όλες οι τυραννίες κυβερνούν μέσα από την απάτη και τη δύναμη, αλλά μόλις εκτεθούν οι απάτες πρέπει να επανатаχθούν αποκλειστικά με τη βία."
George Orwell

Η λαθρομετανάστευση, λύση στο δημογραφικό πρόβλημα της χώρας.

“Θέμα χρόνου η Πολυπολιτισμική Κοινωνία της Ελλάδος”

Του Γεωργίου Κασσαβέτη
Επισμηναγού (Ι) ε.α. - τ. Κυβερνήτου Ο.Α.

Αποτελεί πλέον κοινό τόπο, ότι σύσσωμο το πολιτικό σύστημα της χώρας, από τη Μεταπολίτευση και εντεύθεν, διολισθαίνει διαρκώς προς τα αριστερά. Την αρχή έκανε ο ψευτοεθνάρχης Καραμανλής το 1974, όταν παραγράφοντας τα φρικτά εγκλήματα των Κομμουνιστοσυμμοριτών της περιόδου 1944-49, ενέταξε το εγκληματικό ΚΚΕ στο δημοκρατικό ιστό της χώρας, χωρίς να υποχρεώσει τα εναπομείναντα απολειφάδια του της περιόδου εκείνης, να ζητήσουν μια συγγνώμη από τον ελληνικό λαό, θέμα το οποίο δεν έχουν κανένα λόγο να το κάνουν σήμερα. Ακολούθησε ο Γεώργιος Ράλλης, ο οποίος ως Υπουργός Παιδείας ικανοποίησε δύο πάγιους και διαχρονικούς στόχους του ΚΚΕ, ήτοι την καθιέρωση της δημοτικής γλώσσας σε όλα τα επίπεδα της Εκπαιδύσεως της χώρας και της διδασκαλίας των αρχαίων ελληνικών από μετάφραση.

Φυσικά την πλήρη κατάργηση των ιδεολογικών συνόρων μεταξύ της υποτιθέμενης Δεξιάς Παρατάξεως και του Μαρξισμού πραγματοποίησε ο Κωνσταντίνος Μητσοτάκης με την ετερόκλητη Κυβέρνηση του 1989, με τον αθέμιτο στόχο την παραπομπή του πολιτικού του αντιπάλου Ανδρέα Παπανδρέου στο Ειδικό Δικαστήριο, η οποία πέραν της ιδεολογικής ισοπέδωσης, στοίχισε στο κράτος πολλά εκατομμύρια δραχμές, όταν οι Συμμορίτες του “Δημοκρατικού Στρατού”, βάσει του επαίσχυντου νόμου 1863/89, κατά παγκόσμια πρωτοτυπία, αμείφθηκαν με παροχή κρατικής συντάξεως, για τους αγώνες τους να καταλύσουν το δημοκρατικό πολίτευμα.

Όμως και επί των ημερών μας οι παραχωρήσεις της Ν.Δ. προς την Αριστερά καλά κρατούν. Ήδη μετά την προσχηματική εναντίωσή της, κατά την περίοδο των διαπραγματεύσεων, της σύναψης και της επικύρωσης της “Συμφωνίας των Πρεσπών”, οι μάσκες έπεσαν, όταν επισήμως δηλώθηκε πρόσφατα από τον πρωθυπουργό, ότι “εμείς δεν ψηφίσαμε τη Συμφωνία των Πρεσπών, αλλά τώρα τη σεβόμαστε και την τιμούμε”. Κι ακόμη, όταν πριν λίγες ημέρες το Ευρωκοινοβούλιο έθεσε προς ψηφοφορία ψήφισμα, με το οποίο εξομειώνετο ο Κομμουνισμός με τον

Ναζισμό και καταδικάζοντο τα εγκλήματά τους, με εξαίρεση μια Ευρωβουλευτή της, όλοι οι Ευρωβουλευτές της Ν.Δ., μηδέν και του περιστασιακού αρχηγού της Ευαγγέλου Μειμαράκη, είτε απείχαν, είτε καταψήφισαν το κείμενο του ψηφίσματος.

Το θέμα όμως το οποίο καταφανέστατα αποδεικνύει ότι η Ν.Δ. έχει φύγει τελείως από τις ιδεολογικές της ράγες είναι το “Μεταναστευτικό Πρόβλημα”. Με αφορμή τη συζήτηση στη Βουλή της ερωτήσεως του γνωστού ολετήρος της ελληνικής οικονομίας Γιάν(ν)η Βαρουφάκη στις 4 Οκτωβρίου, ακούσαμε από το στόμα του πρωθυπουργού και προέδρου της Ν.Δ. κ. Μητσοτάκη απόψεις, που ούτε από τον Γραμματέα του ΚΚΕ κ. Κουτσούμπα δεν περιμέναμε να ακούσουμε. Παρακολουθώντας τη συζήτηση στη Βουλή δε μπορούσαμε να πιστέψουμε ότι ο Αρχηγός της συντηρητικής παρατάξεως αμιλλάτο τον γραφικό Αριστερό ... Μπαρουφάκη για το ποιος είναι πιο στοργικός στους λαθρομετανάστες.

Προφανώς ο κ. Μητσοτάκης προσπαθούσε να πάρει αποστάσεις από τον Ούγγρο Β. Όρμπαν και τον Ιταλό Μ. Σαλβίνι, οι οποίοι αποτελούν τα μαύρα πρόβατα για την πλειοψηφία των Ευρωπαίων εταίρων μας, όταν έλεγε “ούτε φράχτες θέλουμε ούτε τείχη. Κανόνες θέλουμε”. Το πως βέβαια οι “κανόνες” του θα παρεμποδίσουν τα μιλιούνια των Αφγανών και Πακιστανών, που μας στέλνει πεσκέσι καθημερινά ο κ. Ερντογάν και βουλιάζουν τα ακριτικά νησιά μας, αμέλησε να το εξηγήσει ο πρωθυπουργός μας. Στα παράδοξα που ακούστηκαν από το στόμα του κ. Μητσοτάκη, κατά τη συζήτηση της εν λόγω ερωτήσεως, ήταν και το ότι “Η παράνομη μετανάστευση στην Ευρώπη, μπορεί να αποτελέσει κάποια λύση για το δημογραφικό πρόβλημα, αρκεί να γίνεται με τάξη και με κανόνες”. Το ερώτημα όμως το οποίο γεννάται εν προκειμένω είναι το εξής. Οι επί του θέματος απόψεις του κ. Μητσοτάκη εκφράζουν τον ίδιο, ή ανάγονται σε ένα γενικότερο παγκόσμιο σχεδιασμό;

Μπαίνοντας κανείς στην ιστοσελίδα του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών διαβάσει τα εξής

σχετικά. “Οι προβλέψεις των Ηνωμένων Εθνών δείχνουν ότι κατά τα επόμενα 50 χρόνια, οι πληθυσμοί όλων σχεδόν των χωρών της Ευρώπης καθώς και της Ιαπωνίας θα αντιμετωπίσουν μείωση και γήρανση. Οι νέες προκλήσεις των φθινόντων και γηρασκόντων πληθυσμών απαιτούν εκτεταμένες επαναξιολογήσεις πολλών καθιερωμένων πολιτικών και προγραμμάτων, συμπεριλαμβανομένων εκείνων που αφορούν τη διεθνή μετανάστευση”.

Εστιάζοντας στις δύο αυτές εντυπωσιακές και κρίσιμες τάσεις του πληθυσμού, η έκθεση εξετάζει τη μετανάστευση αντικατάστασης σε οκτώ χώρες με χαμηλή γονιμότητα (Γαλλία, Γερμανία, Ιταλία, Ιαπωνία, Κορέα, Ρωσία, Ηνωμένο Βασίλειο και Ηνωμένες Πολιτείες). Η έκθεση αναφέρεται στη διεθνή μετανάστευση, που θα χρειαζόταν μια χώρα, για να αντισταθμίσει τη μείωση και τη γήρανση του πληθυσμού, λόγω των χαμηλών ποσοστών γονιμότητας και θνησιμότητας. Εκ των ως άνω προδήλως αντιλαμβάνεται κανείς ότι οι διατυπωθείσες μοντέρνες και “προοδευτικές” απόψεις του κ. Μητσοτάκη εκφεύγουν εντελώς της ιδεολογίας του κόμματος της Νέας Δημοκρατίας, που μέχρι τώρα γνωρίζαμε και εντάσσονται στις αρχές του διεθνισμού, που αποτελούν τον πυρήνα της ιδεολογίας του Μαρξισμού.

Πέραν όμως των άλλων, οι απόψεις του κ. Μητσοτάκη για το μεταναστευτικό σηματοδοτούν και το νέο ιδεολογικό στίγμα του κόμματος. Το alter ego του κ. Μητσοτάκη στον τύπο, ο δημοσιογράφος κ. Μανώλης Κοττάκης, γράφει σχετικά σε πρωτοσέλιδο άρθρο του στην ΕΣΤΙΑ της 5ης Οκτωβρίου τα εξής. “Στην πραγματικότητα ο κ. Μητσοτάκης είπε με τόλμη στα γενέθλια της ΝΔ πράγματα που ουδείς προκάτοχός του – σίγουρα όχι ο κ. Σαμαράς – είπε ποτέ. Δεν θυμάμαι αρχηγό της ΝΔ, μετά το 2009, να έχει επιχειρηματολογήσει τόσο ανοιχτά υπέρ του – δικές του οι λέξεις – μπουλιάσματος της ελληνικής κοινωνίας με πρόσφυγες και της ενσωμάτωσής τους στον εθνικό κορμό, ώστε να αποτελέσει η Ελλάς “τη δεύτερη πατρίδα τους”. Το στρατήγημα Μητσοτάκη, το οποίο βρίσκεται στον αντίποδα των απόψεων Σαμαρά -Γεωργιάδη -Βορίδη, αποτελεί διακήρυξη ενός κεκαλυμένου για την ώρα πολιτικού φιλελευθερισμού και μετακίνησης προς το Κέντρο”.

“Η ένταση της φωνής του πρωθυπουργού - συνεχίζει ο κ. Κοττάκης – και η προσφυγή σε μερικές δεξιές-συντηρητικές λέξεις κλειδιά, κρύβουν το φιλελευθερισμό του. Αυτοί που πρέ-

πει να ακούσουν όμως ακούν. Το Βερολίνο “ακούει” όταν ο πρωθυπουργός αναλύει το σχέδιο εγκατάστασης προσφύγων στην επικράτεια. Ο Μακρόν “ακούει” όταν ο Μητσοτάκης ζητεί την αναστολή της Σένγκεν για τις χώρες του Βίζεγκραντ (Ουγγαρία, Πολωνία, Τσεχία, Σλοβακία, που πιέζουν για την αποβολή της χώρας μας από τη συνθήκη Σένγκεν). Η Ουάσιγκτον “ακούει” όταν ο Έλληνας πρωθυπουργός πρώτη φορά διακηρύσσει ότι η Ελλάς γίνεται σταδιακά χώρα πολυπολιτισμική. Εάν γίνουν, μάλιστα, τα Θρησκευτικά προαιρετικά, λειτουργήσει το τζαμί στη Θεσσαλονίκη στο μπαϊράμι, μείνει οριστικά εκτός από το 2021 η Εκκλησία, συνεχιστεί η ελληνοτουρκική προσέγγιση και δοθεί πράσινο φως σε Σκόπια – Αλβανία για την ΕΕ, άνευ ανταλλαγμάτων για τη μειονότητα της Βορείου Ηπείρου (όπως απαιτεί ο Γερμανός πρέσβυς), ιδού οι αποδείξεις. Αυτή λοιπόν είναι η αυθεντική ερμηνεία της εξελικτικής μετάλλαξης του άλλοτε συντηρητικού κόμματος, σε ένα κυανέρυθρο μετριοπαθές κόμμα ιδεολογικού αχταρμά, που να χωράει τους ψηφοφόρους όλων των χρωμάτων της ιδεολογικής ίριδος. Ας επανέλθουμε όμως δι’ ολίγων στο μεταναστευτικό πρόβλημα.

Η χώρα μας, με εξαίρεση την εποχή του Μεγάλου Αλεξάνδρου, δεν υπήρξε ποτέ στο παρελθόν αποικιακή δύναμη. Κι όμως αποτελεί διαχρονικό θύμα της μετανάστευσης, πληρώνοντας τους κατατρεγμένους των πολέμων, που μαίνονται γύρω της και τα θύματα της εκμετάλλευσης των υπαναπτύκτων χωρών της Ασίας και της Αφρικής. Η Ελλάδα υπήρξε ακόμη η χώρα που μαζί με την Ιταλία σήκωσε το βάρος της μετανάστευσης από τις χώρες της πρώην Σοβιετικής Ενώσεως, μετά την κατάρρευση του κομμουνιστικού συστήματος το 1989. Κατά τις τρεις αυτές δεκαετίες η Ελλάδα δέχτηκε 1.500.000 οικονομικούς μετανάστες, οι οποίοι στη συντριπτική τους πλειοψηφία αφομοιώθηκαν ομαλά από την ελληνική κοινωνία, διότι αποδεδειγμένα πρόσφεραν σημαντικά στην οικονομική ζωή της χώρας. Αυτό δε σημαίνει πως αρκετοί απ’ αυτούς δεν εντάχθηκαν στο εύκολο σύστημα της εγκληματικότητας της χώρας, που δημιουργούν προβλήματα μέχρι σήμερα.

Η σημερινή θέση του Αρχηγού της Νέας Δημοκρατίας, με τη σύμφωνη γνώμη των αμιγώς διεθνιστικών κομμάτων, ΚΚΕ και ΣΥΡΙΖΑ και των παραφυάδων τους ΠΑΣΟΚ και Μετώπου Ευρωπαϊκής Ρεαλιστικής Ανυπακοής (ΜέΡΑ25), να αφομοιώσουμε τα εκατομμύρια των μουσουλμά-

νων, οι οποίοι κουβαλάνε στις αποσκευές τους και τις αλλαγές που επιθυμούν να επιφέρουν στις χώρες που επιχειρούν να εγκατασταθούν, αποτελεί έγκλημα καθοσιώσεως. Αποκαλυπτική επ' αυτού είναι η απάντηση του Προέδρου της Αιγύπτου Αμπντέλ Φατάχ Αλ Σίσι σε ερώτηση δημοσιογράφου “πως βλέπετε το γεγονός ότι αρκετές Ευρωπαϊκές χώρες κλείνουν τα σύνορά τους για όσους θέλουν να μεταναστεύσουν στην Ευρώπη”. Ο Αιγύπτιος Πρόεδρος απάντησε ως εξής. “Αντί να ρωτάτε γιατί η Ευρώπη μας κλείνει την πόρτα, πρέπει να ρωτήσετε γιατί οι άνθρωποι στο Αφγανιστάν δεν ενδιαφέρονται να κάνουν τη χώρα τους καλύτερη. Το ίδιο για το Πακιστάν, την Αίγυπτο, τη Συρία, τη Λιβύη, το Ιράκ, την Υεμένη και τη Σομαλία. Θεωρείτε άδικο που ο Ορμπάν και οι άλλοι δεν είναι πρόθυμοι να δεχθούν μετανάστες με τους όρους σας. Είναι γιατί οι ξένοι, που συχνά θέλουν να έχουν τα προνόμια μιας Ευρωπαϊκής κοινωνίας, λανθασμένα πασχίζουν να διατηρήσουν τους πολιτισμούς τους, που είναι διαφορετικοί από το δυτικό κόσμο”. Και ο κ. Σίσι κατέληξε ως εξής. “Επιδιώκετε τη μετανάστευση μαζί με τους πολιτισμούς σας και διατείνεσθε ότι αυτό ανήκει στα ανθρώπινα δικαιώματα. Είναι λάθος. Όταν μεταναστεύετε σε ένα άλλο κράτος, δεν πρέπει να προσπαθείτε να το αλλάξετε, αλλά να ακολουθήσετε πλήρως τους νόμους, τις διαδικασίες, τις παραδόσεις και τον πολιτισμό του. Αν δεν είστε προετοιμασμένοι να το πράξετε, δεν πρέπει να μεταναστεύετε. Να παραμείνετε στις χώρες σας και να επιδιώξετε να φέρετε εκεί την αλλαγή για τη βελτίωση της ζωής σας”.

Προφανώς όταν ο κ. Μητσοτάκης ανέπτυξε τις ανιστόρητες για τη χώρα μας θεωρίες περί πολυπολιτισμικής κοινωνίας, προκειμένου να ικανοποιήσει τον κ. Τράμπ, ο οποίος κυβερνά ένα κράτος το οποίο ξεκίνησε την ιστορία του ως πολυπολιτισμικό από το 1492, ήτοι αφότου ο Χριστόφορος Κολόμβος ανακάλυψε την Αμερική και κατέφθασαν εκεί “όλες οι φυλές του Ισραήλ”, δεν έλαβε υπ’ όψει του, ότι οι πολυπολιτισμικές Ηνωμένες Πολιτείες δεν έχουν καμιά ομοιότητα με την Ελλάδα, η οποία κατοικείται από αυτόχθονες επί τρεις και πλέον χιλιετίες. Αν εκείνος, γράφοντας στα παλαιότερα των υποδημάτων του την τρισχιλιετή ιστορία της χώρας, επιχειρεί το “μπόλιασμα της ελληνικής κοινωνίας με πρόσφυγες”, όπως τον αντιγράφει ο κ. Κοττάκης στην ΕΣΤΙΑ και μάλιστα με μουςουλμάνους, οι οποίοι μεταφέρουν στις αποσκευές τους και τον πολιτισμό τους, αυτό δεν θα είναι “μπόλιασμα”, αλλά εξολόθρευση της

ελληνικής φυλής, θέμα όμως για το οποίο θα βρει απέναντί του όλο το υγιές τμήμα αυτής της χώρας.

Τελειώνοντας αναφέρομε ότι σε παλαιότερο σχετικό άρθρο μας πριν τις εκλογές, εκφράζαμε την ελπίδα ότι η Ν.Δ., που διεφαίνετο ότι θα κερδίσει τις εκλογές, θα διαχειριζόταν το Μεταναστευτικό Πρόβλημα με σύνεση και υπευθυνότητα. Δυστυχώς για μια ακόμη φορά ο ελληνικός λαός εξαπατήθηκε προεκλογικά. Συγκεκριμένα ο κ. Μητσοτάκης παρέλειψε να μας πει.

α. Ότι όχι μόνο θα “Τιμούσε τη Συμφωνία των Πρεσπών”, αλλά και ότι θα αναλάμβανε την αεροπορική προστασία των Σκοπίων και την εκπαίδευση των Ενόπλων Δυνάμεών της, ώστε να καλύπτουν τα Νατοϊκά στάνταρς. Τέλος ότι δεν θα έβαζε εμπόδια στις διαδικασίες εισόδου των Σκοπιανών στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

β. Ότι θα αισθανόταν περήφανος κάνοντας την ελληνική κοινωνία πολυπολιτισμική.

γ. Ότι θα καταργούσε το θρήσκευμα και την εθνικότητα από τα σχολικά πτυχία.

δ. Ότι θα έλυνε το όντως καυτό “δημογραφικό πρόβλημα” με τους μουςουλμάνους λαθρομετανάστες.

ε. Και ότι οι Ευρωβουλευταί του θα καταψήφισαν κείμενο του Ευρωκοινοβουλίου, το οποίο εξίσωνε τον Κομμουνισμό με τον Ναζισμό και καταδίκασε τα φρικτά εγκλήματά τους.

Κλείνοντας εκφράζουμε τη βαθύτατη θλίψη μας γιατί μέσα σε ένα τρίμηνο ο κ. Μητσοτάκης κατάφερε να υπερκεράσει και αυτόν ακόμη τον ανεκδιήγητο κ. Τσίπρα και να απογοητεύσει την πλειοψηφία των δεξιών ψηφοφόρων του. Πέραν αυτού όμως το “Μεταναστευτικό Πρόβλημα” είναι το μεγαλύτερο πρόβλημα από το οποίο εξαρτάται το μέλλον της Κυβερνήσεως. Και η λύση του δεν μπορεί να συνδέεται με τον Ταγίπ Ερντογάν. Δεν πρέπει να μας διαφεύγει ότι κατά τη συνάντησή του κ. Μητσοτάκη με τον Ερντογάν στις 25 Σεπτεμβρίου, ο Έλληνας Πρωθυπουργός έθεσε τρεις φορές προς συζήτηση το θέμα. Και τις τρεις ούτε που το άγγιξε ο Τούρκος Πρόεδρος. Ούτως λοιπόν εχόντων των πραγμάτων η λύση που πρέπει να αναζητήσει η Κυβέρνηση πρέπει να είναι άμεση και “οι κανόνες” που ονειρεύεται ο κ. Μητσοτάκης δεν προσφέρουν καμιά λύση, όχι μόνο άμεση, αλλ’ ούτε καν μελλοντική. Σύμφωνα δε με τις προβλέψεις των ειδικών αν μέχρι την Άνοιξη δεν εξευρεθεί λύση και δεν ληφθούν μέτρα, το πρόβλημα δεν θα είναι διαχειρίσιμο.

Όσα πρέπει να γνωρίζουμε, να ενισχύουμε και να αξιοποιούμε

Του Ταξιάρχου ε.α. Β. Βάσιλα

Πολλά και πολύ σημαντικά είναι εκείνα τα οποία δεν γνωρίζουμε και πρέπει όχι μόνο να τα μάθουμε αλλά και να τα ενισχύουμε, να τα μεταδίδουμε και προπάντων, να τα αξιοποιούμε και μεταξύ αυτών ένα από τα πλέον σημαντικά, κατά την άποψή μας, το πλέον σημαντικό και δυσεπίλυτο, είναι το ΔΗΜΟΓΡΑΦΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ (Δ.Π.) το οποίο οδηγεί το γένος των Ελλήνων νομοτελειακά στην εξαφάνιση, από του προσώπου της γης μέσα στο ορατό μέλλον, αν όσο είναι καιρός δεν ληφθούν τα αναγκαία γενναία και αποτελεσματικά μέτρα, προς αναστροφή της υπογεννητικότητας και των αιτίων, τα οποία την προκαλούν.

Το μείζονος εθνικής σημασίας αυτό πρόβλημα εντόπισε μία ομάδα διαπρεπών ευπάτριδων επιστημόνων, οι οποίοι συγκρότησαν την οργάνωση HOPEGENESIS (1), της οποίας ιδρυτής και πρόεδρος, επικεφαλής της Ιατρικής Επιτροπής είναι ο Δρ Γυναικολόγος Στέφανος Χάνδακας (2).

Σκοπός της οργανώσεως αυτής, είναι η δια παντός νόμιμου τρόπου και μέσου τελείως δωρεάν παροχή ουσιαστικής ολοκληρωμένης και πραγματικής βοήθειας, για τεκνογονία σε 354 απομακρυσμένες και προβληματικές περιοχές, 37 νησιά και 17 χωριά της ελληνικής επικράτειας, τα οποία είναι τα ακόλουθα : Αγαθονήσι, Άγιος Ευστράτιος, Ανάφη, Αντικύθηρα, Αρκίοι, Γαύδος, Δονούσα, Ελαφόνησος, Ηρακλειά, Θύμανινα, Κάλαμος, Κάσος, Καστελόριζο, Κάστος, Κίμωλος, Κουφονήσια, Λειψοί, Μεγανήσι, Νίσυρος, Οινούσες, Σίκινος, Σχοινούσα, Τήλος, Φολέγανδρος, Φούρνοι, Χάλκη, Ψαρά, Ψέριμος.

Οι ενδιαφερόμενοι μπορούν να απευθύνονται στο τηλέφωνο 210 6455353.

Στο HOPEGENESIS μπορούν να απευθύνονται :

- Έγκυες γυναίκες, ή γυναίκες που επιθυμούν να κυοφορήσουν, από τις περιοχές δράσεως της οργανώσεως, που προαναφέραμε, των οποίων είναι μόνιμοι κάτοικοι. Η μόνιμη κατοικία πιστοποιείται : α) Με βεβαίωση μόνιμης κατοικίας Δήμου ή Κοινότητας, β) Με λογαριασμό ΔΕΚΟ.
- Έγκυες γυναίκες, ή γυναίκες που επιθυμούν να κυοφορήσουν και κατοικούν μόνιμα σε

απομονωμένη περιοχή της Ελλάδος (που δεν είναι ήδη καταγεγραμμένη στις περιοχές δράσης της HOPEGENESIS).

- Εκπρόσωποι Τ.Α. που επιθυμούν να εντάξουν την Κοινότητα ή τον Δήμο τους στο πρόγραμμα του Οργανισμού.

- Γυναίκες που επιθυμούν να κυοφορήσουν αλλά αντιμετωπίζουν προβλήματα γονιμότητας. Η HOPEGENESIS παρέχει υπηρεσίες θεραπείας υπογονιμότητας (inf) δηλαδή εξωσωματικής γονιμοποίησης (αυτή την οποία εμείς αποκαλούμε ως μία των αναξιοποίητων πηγών του εθνικού δημογραφικού πλούτου, σε συνεργασία με τα μεγάλα κέντρα γονιμότητας της Ελλάδος (τα οποία προς τιμήν των Ελλήνων Μαιευτήρων Ιατρών έχουν σημειώσει μεγάλες επιστημονικές επιτυχίες παγκοσμίως.

Όπως προαναφέραμε η HOPE η Ελπίδα που εδώ δεν πεθαίνει αλλά αναγεννάται, παρέχεται τελείως δωρεάν (και προσπαθεί να επεκτείνει τη δράση της, σε όλη την ελληνική επικράτεια, καθ' όσον και στις μεγάλες πόλεις υπάρχουν ανάλογες ανάγκες τεκνογονίας) όμως για να τα επιτύχει όλα αυτά βασίζεται στην εθελοντική προσφορά όσων εμπνέει η θεάρεστη πρωτοβουλία της ως :

- ΦΙΛΟΣ : Συμβάλλοντας με ετήσια συνδρομή αναλόγως των δυνατοτήτων εκάστου.

- ΑΝΑΔΟΧΟΣ : Μιας ή περισσοτέρων γυναικών, εξασφαλίζοντας την οικονομική κάλυψη της εγκυμοσύνης, τοκετού, της μεταφοράς και της διαμονής της εγκύου κοντά στα συνεργαζόμενα ιατρικά κέντρα.

- ΔΩΡΗΤΗΣ ΣΕ ΕΙΔΟΣ : Υποστηρίζοντας το έργο της HOPEGENESIS με τη συμβολή σου σε είδος.

- ΜΕΓΑΣ ΑΝΑΔΟΧΟΣ ΠΕΡΙΟΧΗΣ : Μιας Κοινότητας ή ενός νησιού/χωριού εξασφαλίζοντας την κάλυψη όλων των αναγκών των εγκυμονουσών, των τοκετών, της μεταφοράς και της διαμονής της εγκύου πλησίον των συνεργαζόμενων ιατρικών κέντρων.

- ΔΩΡΗΤΗΣ : Στηρίζοντας οικονομικά το έργο της HOPEGENESIS

- ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ : Στηρίζοντας το έργο και τις λειτουργίες της HOPEGENESIS.

- ΔΙΑΦΗΜΙΣΤΗΣ : Αυτόν τον ρόλο μπορούν να τον αναλάβουν και οι επιθυμούντες, εκ των προαναφερθέντων, οι οποίοι θα ασχολούνται, αφ' ενός με την μύηση νέων μελών, αφ' ετέρου με την πληροφόρηση των εχόντων ανάγκη και την ένταξη νέων περιοχών στις υπηρεσίες της HOPE-GENESIS.

Το λίαν σημαντικό αυτό γεγονός, το οποίο αποτελεί μεγάλο και πολλαπλό ευεργέτημα και για το οποίο αξίζουν τα συγχαρητήρια και ο έπαινος στους πρωτεργάτες της κινήσεως αυτής της ελπίδας παρ' ότι δεν επιλύει το πρόβλημα της υπογεννητικότητας, όμως η μικρή σε μέγεθος και μεγάλη σε αξία αυτή προσφορά είναι πολύ σημαντική, διότι εκτός του ότι γεμίζει με χαρά και ευτυχία τις οικογένειες των οποίων εκπληρούνται οι διακαείς πόθοι, οι επιθυμίες και οι έντονες προσδοκίες αποκτήσεως τέκνων, σε όσους τα στερούνται, ενώ παράλληλα παρακινεί και άλλους φορείς και προπάντων την πολιτεία, η οποία παρ' ότι είναι η πρώτη φορά που λαμβάνει ευεργετικά μέτρα, τα οποία είναι προς την ορθή κατεύθυνση, όμως δεν κρίνονται επαρκή και τελέσφορα, γενναία και αποτελεσματικά, ώστε να αναστρέψουν την ραγδαία μείωση των γεννήσεων, η οποία οδηγεί νομοτελειακά στην εξαφάνιση του γένους των Ελλήνων από του προσώπου της γης.

Δράττομαι και πάλι της ευκαιρίας να τονίσω με την έμφαση, την οποία επιβάλλει η περίπτωση, ότι αρμόδιοι για την μείωση των γεννήσεων, είμεθα όλοι οι Έλληνες και ιδιαίτερα οι ασκούντες την εξουσία, ότι η μοναδική δύναμη, η οποία μπορεί να αναστρέψει την ραγδαία μείωση των γεννήσεων και να συμβάλλει αποφασιστικά στη σωτηρία του γένους είναι η Αγία Εκκλησία της Ελλάδος, η Ιερά Σύνοδος της οποίας μπορεί να θεσπίσει τα ακόλουθα :

- Να διακηρύσσει από του Ιερού Άμβωνος μετά το τέλος του Θείου Κηρύγματος ανά τακτά χρονικά διαστήματα, για να διατηρείται το θέμα στην επικαιρότητα, προς το χριστεπώνυμο πλήρωμα «ότι η άμβλωση δεν αποτελεί θέμα αθώου οικογενειακού προγραμματισμού, αλλά ιδιαίτερα ως ειδεχθές έγκλημα ανθρωποκτονίας εκ προθέσεως και μέγα και ασυγχώρητο αμάρτημα και

ότι τα παιδιά είναι δώρα Θεού και εικόνα της Αρρήκτου Αυτού Δόξης».

- Να δημιουργήσει Στέγες για άγαμες και άπορες κυοφορούσες, οι οποίες θα βρίσκουν ασφαλές και ήρεμο περιβάλλον και ενδιαίτημα, ώστε να κυοφορούν και να γεννούν τα παιδιά των μακριά από το επικριτικό περιβάλλον των οικείων των και τη διαπόμπευση της τοπικής κοινωνίας.

- Να περιέλθουν στην αρμοδιότητα των εκκλησιαστικών ενοριών, αντί της κρατικής υπηρεσίας που ισχύει σήμερα οι υιοθεσίες και οι αναδοχές.

Πέραν όλων αυτών προτείνουμε, όπως η οργάνωση HOPEGENESIS, όσο οι οικονομικές της δυνατότητες της το επιτρέπουν όπως :

- Επεκτείνει τις δραστηριότητές της και σε άλλες περιοχές ακόμα και σε αστικά κέντρα, διότι και εκεί υπάρχουν φτωχές οικογένειες.

- Όπως αναπτύξει δραστηριότητες, για την προβολή του έργου της μέσω των Μέσων Επικοινωνίας Ενημερώσεως και δωρεάν προβολή του έργου της και ιδιαιτέρως με τα κρατικά τηλεοπτικά μέσα, αλλά και του ημερήσιου και περιοδικού τύπου.

Συναισθάνομαι την ανάγκη να εκφράσω τον θαυμασμό μου, τα ολόθερμα, εγκάρδια και ειλικρινή συγχαρητήριά μου, προς το Διοικητικό Συμβούλιο και τα μέλη της Οργανώσεως HOPE και να τους διαβεβαιώσω, ότι όχι μόνο επικροτώ το θεάρεστο, ανθρωπιστικό, πατριωτικό και κοινωνικό έργο, το οποίο επιτελούν, αλλά και ότι τίθεται ανεπιφύλακτα στη διάθεσή των προσφέροντας τις υπηρεσίες μου, όσο οι δυνάμεις μου το επιτρέπουν, προς περαιτέρω ευόδωση του έργου των.

Τελειώνοντας τονίζουμε ότι η HOPE αποτελεί εθνοσωτήρια πράξη, όπως αυτή της Φιλικής Εταιρείας η οποία αν δεν υπήρχε δεν θα είμεθα εμείς σήμερα ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

HOPE = Ελπίδα

Στέφανος Χάνδακας MD - MBA Μαιευτήρ Γυναικολόγος, Ενδοσκοπικός Χειρουργός

*Στη ζωή υπάρχουν δύο είδη ανθρώπων: οι αισιόδοξοι και οι απαισιόδοξοι.
Οι απαισιόδοξοι έχουν συνήθως δίκιο. Αν όμως η ανθρωπότητα έφτασε ως εδώ,
αυτό το χρωστάει στους αισιόδοξους.*

Karl Popper, 1902-1994, Αγγλοαυστριακός φιλόσοφος

ΑΟΖ ή Υφαλοκρηπίδα; Σκέψεις και Προβληματισμοί

Του κ. Λεοντίου Πορτοκαλάκη

Τοπογράφου Μηχ., M.Sc.

Πρ. Προϊστ. Τεχν. Υποστήριξης ΕΛ.ΠΕ Α.Ε, Πρ. Γεν. Γραμ. ΕΛΛΙΝΥ

Α. Εισαγωγή

Τον τελευταίο καιρό, λόγω των γεγονότων που παρουσιάζονται όλο και πιο συχνά στην ΝΑ Μεσόγειο και στο Αιγαίο, αναπτύσσεται μια έντονη φιλολογία γύρω από το θέμα των θαλάσσιων ζωνών - κυρίως της ΑΟΖ και της Υφαλοκρηπίδας - καθώς και των οριοθετήσεων τους, με αποτέλεσμα να αποτελούν ένα επίκαιρο θέμα στις συζητήσεις του κάθε υπεύθυνου πολίτη.

Ειδικοί και μη, με πλούσια αρθρογραφία, με τοποθετήσεις σε συνέδρια, με βιβλιογραφία, με δημόσιο διάλογο κ.α, παρά τις αντικρουόμενες απόψεις, καλλιέργησαν και καλλιεργούν ένα εύφορο έδαφος γνώσεων που λιπαίνεται με την αύξηση του ενδιαφέροντος, την πληροφόρηση και την σταδιακή γνώση.

Το γεγονός αυτό σαν πρώτο βήμα θεωρείται χρήσιμο και ουσιαστικό. Όσο περισσότερο η πληροφορία μετουσιώνεται σε γνώση, όσο η γνώση μετατρέπεται σε σοφία, όσο περισσότερο υπάρχει δημοσιότητα που μπορεί να τεθεί στην αντικειμενική κριτική, όσο περισσότεροι άνθρωποι απλοί και επιστήμονες γνωρίζουν το αντικείμενο, τόσο και πιο ολοκληρωμένα και ώριμα θα μπορέσει να βρεθεί μια κοινή πορεία σε ένα θέμα που έχει υπερβεί τα όρια ενός γεγονότος και εξελίσσεται - με τους ταπεινότερους όρους - σε ένα θέμα μεγάλου εθνικού ενδιαφέροντος που η αντιμετώπισή του απαιτεί συναίνεση, σύνεση και κοινή προσπάθεια από όλους.

Β. Ανάπτυξη

Μελετώντας τις δημόσιες τοποθετήσεις, την αρθρογραφία και την ανταλλαγή απόψεων ειδικών πάνω στα θέματα των θαλασσίων ζωνών και μελετώντας αρκετά την σχετική βιβλιογραφία, γίνεται σαφές ότι για να μπορέσουμε να αρθρώσουμε μια ολοκληρωμένη άποψη για την ΑΟΖ και την Υφαλοκρηπίδα, απαιτείται η συγκρότηση και μελέτη ενός γνωστικού οπλοστασίου που πρέπει τουλάχιστον να περιλαμβάνει :

- α. Την μελέτη των Διεθνών συμβάσεων για το δίκαιο της θάλασσας.
- β. Την μελέτη των εκδοθέντων μέχρι σήμερα σκεπτικών και αποφάσεων επίλυσης των διαφορών οριοθέτησης των θαλασσίων ζωνών μεταξύ Κρατών, από τα παλαιότερα διαιτητικά όργανα (πχ Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης) αλλά και τα μεταγενέστερα δημιουργηθέντα Διεθνή και ειδικά διαιτητικά δικαστήρια.
- γ. Την μελέτη της σχετικής βιβλιογραφίας.
- δ. Την μελέτη των απόψεων ειδικών που έχουν συμμετάσχει σε τέτοια Διεθνή όργανα, έχουν τοποθετηθεί δημόσια για τα θέματα αυτά σε συνέδρια, στον τύπο κλπ. αλλά και που έχουν σημαντικό συγγραφικό έργο
- ε. Την αναγνώριση της πολυπλοκότητας του θέματος η οποία απαιτεί την συνεργασία πολλών επιστημόνων όπως : Νομικών, Οικονομολόγων, Χαρτογράφων, Φυσικών Περιβάλλοντος, Μαθηματικών, Διαπραγματευτών, Πολιτικών κλπ.
- στ. Την διασάφηση και βαθιά κατανόηση και νοηματοδότηση σημαντικών βασικών εννοιών που περιέχονται στην Σύμβαση του Δικαίου της Θάλασσας (Montego Bay 1982) και όχι μόνον όπως π.χ των χωρικών υδάτων (αιγιαλίτιδα ζώνη), της συνορεύουσας ζώνης, των άλλων θαλάσσιων ζωνών, της υφαλοκρηπίδας, της ΑΟΖ, της έννοιας της ανακήρυξης (διακήρυξης) μιας θαλάσσιας ζώνης, της οριοθέτησης αυτής, της

κυριαρχίας, των κυριαρχικών δικαιωμάτων κλπ.

ζ. Την γνωριμία με τις θέσεις και απόψεις των μεγάλων δυνάμεων επί του θέματος, καθώς και των θεμάτων της ελεύθερης Ναυσιπλοΐας. Όσο μας επιτρέπει ο περιορισμένος χώρος ενός άρθρου, θα γίνει προσπάθεια να εξηγηθούν τα πιο πάνω, αν όχι στο σύνολό τους σε βάθος, αλλά σε ένα ικανοποιητικό επίπεδο, ώστε να οδηγήσει τον αναγνώστη σε μια πρώτη επαφή με το θέμα, αλλά και να παροτρύνει τον πιο επιμελή στις πηγές εκείνες με τις οποίες θα μπορέσει να επεκτείνει περισσότερο τις γνώσεις του στο ενδιαφέρον και επίκαιρο αυτό αντικείμενο. Είναι λοιπόν απαραίτητο σε κάθε συνομιλητή να γνωρίζει :

1. Διεθνείς συμβάσεις.

Σχετικά με τα θέματα των θαλασσίων ζωνών είναι απαραίτητη η μελέτη τουλάχιστον των πιο κάτω διεθνών συμβάσεων:

α. Της σύμβασης για την υφαλοκρηπίδα 1958 (UNCLOS I)

β. Της σύμβασης του Montego Bay 1982 (UNLOSS III).

(έχει ήδη ενσωματωθεί στην ελληνική έννομη τάξη με τον Ν. 2321/1995 -ΦΕΚ Α' 136/23.6.1995).

2. Αποφάσεις των διαιτητικών δικαστηρίων, οι οποίες σε θέματα επίλυσης οριοθετήσεων θαλασσίων ζωνών είναι αρκετές. Θα είχε ακόμη περισσότερο ενδιαφέρον μια εστίαση σε αποφάσεις που έχουν σχέση με τα θέματα που αντιμετωπίζει η Ελλάδα, όπως π.χ στα θέματα της επήρειας που έχουν στον ορισμό των θαλασσίων ζωνών, τα νησιά που βρίσκονται μακριά από την κυρίως χώρα και πλησίον μιας άλλης με εκτεταμένες ακτές (περίπτωση Καστελόριζου) όπως π.χ :

α. Περίπτωση νήσου Jan Mayen 1993 (Δανία - Νορβηγία).

β. Περίπτωση νήσων Gersney and Channel 1983 (Αγγλία-Γαλλία).

γ. Περίπτωση νήσων Saint Pierre & Miquelon 1992 (Καναδάς-Γαλλία).

δ. Περίπτωση νήσου Serpent 2009 (Ρουμανία-Ουκρανία).

ε. Περίπτωση νήσου Μάλτας 1985 (Λιβύη-Μάλτα),

αλλά και πολλές άλλες περιπτώσεις (πχ Κατάρ-Μπαχρέιν 2008, Νικαράγουα-Ονδούρα 2007, Υεμένη-Ερυθραία 1999 κλπ.)

Όλες αυτές οι περιπτώσεις, αποδεικνύουν ότι οι διαδικασίες επίλυσης και οι τελικές αποφάσεις για την οριοθέτηση θαλασσίων ζωνών, είναι ξεχωριστές κατά περίπτωση, δεν είναι μαθηματικά μονοσήμαντες, επηρεάζονται από τα εθιμικά και ιστορικά δίκαια και από τις κρίσεις ανθρώπων (δικαστών) οι οποίες μπορεί πολλές φορές να δίστανται η και να διαφέρουν, στην προσπάθεια εξεύρεσης της πιο δίκαιης λύσης (equitable solution), που αποτελεί βασική αρχή του Διεθνούς Δικαίου.

3. Η πολυπλοκότητα του θέματος απαιτεί την συμμετοχή πολλών επιστημόνων, διότι κανένας δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι μονοσήμαντα το γνωρίζει σε κάθε του πτυχή και πιο συγκεκριμένα:

Νομικών: Η γνώση του Διεθνούς Δικαίου, η προκύπτουσα από αυτά Νομολογία των δικαστηρίων, η συγκρότηση και λειτουργία των Διεθνών Διαιτητικών οργάνων, από τις αποφάσεις των οποίων προκύπτουν σημαντικές επιπτώσεις για τα κυριαρχικά δικαιώματα μιας χώρας, απαιτεί ιδιαίτερη νομική γνώση, που πολλοί Έλληνες και διακεκριμένοι νομικοί σήμερα κατέχουν.

Οικονομολόγων: Η ΑΟΖ είναι μια αποκλειστική οικονομική ζώνη.

Από την ονοματολογία της και μόνον προκύπτει το πόσο αναγκαία είναι η συμμετοχή εμπειρών οικονομολόγων, που γνωρίζουν το Διεθνές οικονομικό περιβάλλον και κατέχουν τις βασικές έννοιες της οικονομικής ζωής και των βασικών μακροπρόθεσμων και διατηρήσιμων οικονομικών πολιτικών και της εκμετάλλευσης του ενάλιου πλούτου, σε ένα διαρκώς μεταβαλλόμενο οικονομικό περιβάλλον.

Χαρτογράφων: Η τελική πράξη στις διαδικασίες ορισμού των θαλασσιών ζωνών είναι η οριοθέτηση. Μιας ενέργειας που απαιτεί χάρτες και συντεταγμένες. Το γεωδαιτικό σύστημα αναφοράς σε μια συμφωνία είναι απαραίτητα να είναι γνωστό με κάθε λεπτομέρεια. Λάθη ή μη κοινές αναφορές στο γεωδαιτικό σύστημα αναφοράς ενός χάρτη, οδηγούν σε ορισμό σημείων που η θέση τους καίτοι μπορεί να εκφράζεται με ένα ζεύγος γεωγραφικών συντεταγμένων (γεωγραφικό πλάτος φ, γεωγραφικό μήκος λ), όταν θα έρθει η στιγμή της υλοποίησης των στην γήινη επιφάνεια μπορεί να αντιπροσωπεύουν διαφορετικά σημεία, ανάλογα με τα γεωδαιτικά χαρακτηριστικά που κάθε πλευρά χρησιμοποιεί. Μια τέτοια γνωστική έλλειψη, μπορεί να έχει αντίκτυπο στα εμβαδά των περικλειομένων ζωνών και να προσδιορίζονται εκτάσεις που υπολείπονται η υπερτερούν από τις αρχικά ορισθείσες.

Θέματα επίσης προκύπτουν, όταν συνορεύοντα Κράτη έχουν ορίσει τις θαλάσσιες ζώνες τους σε διαφορετικά γεωδαιτικά συστήματα και υπάρχει ανάγκη επαναπροσδιορισμού τους στα πιο νέα και παγκόσμια συστήματα.

Αξίζει να αναφερθεί ότι ο ορισμός της Υφαλοκρηπίδας μεταξύ της Ελλάδας και της Ιταλίας έγινε με αναφορά σε δύο χάρτες :

(a) Hellenic nautical chart No. II, 1956 edition, on a scale of 1:1.000.000 at 38°;

(b) Italian nautical chart No. 436 L (C), 1975 edition, on a scale of 1:1.000.000 at 41°

πάνω στους οποίους προσδιορίστηκαν οι γεωγραφικές συντεταγμένες των 16 σημείων που ορίζουν αυτό το κοινό όριο μήκους 268 ναυτικών μιλίων (~ 496 χλμ.) με μια ακρίβεια 0.1', δηλαδή περίπου 185 μέτρα (χάρτης 1).

Χάρτης/ες 1: Ορισμός της Υφαλοκρηπίδας Ελλάδας-Ιταλίας 1977
Η σύμβαση δεν αναφέρει τίποτα για το χρησιμοποιούμενο Datum των

δύο διαφορετικών χαρτών, αν και ο Ελληνικός στηρίζεται σε χάρτες του Αγγλικού Ναυαρχείου (Datum: Ελλειψοειδές Hayford, Προβολή Ορθή Μερκατορική). Εάν σήμερα κάποιος, χρησιμοποιήσει άκοπα τις συντεταγμένες αυτές, για να υπολογίσει εμβαδά ή την έκταση της παραχώρησης μιας περιοχής π.χ για έρευνα υδρογονανθράκων και αγνοήσει ότι για τον υπολογισμό πρέπει να μετασχηματιστούν οι πιο πάνω συντεταγμένες στο σημερινό παγκόσμιο σύστημα αναφοράς WGS 84 για να υπάρξει συγκρισιμότητα με τα σύγχρονα δεδομένα, θα κάνει ένα λάθος της τάξης των εκατοντάδων μέτρων.

Συγχρόνως θα πρέπει να ληφθεί υπόψη, ότι ο βαθμός ακρίβειας προσδιορισμού μιας θέσης ενός σημείου εξαρτάται και από την ακρίβεια του χάρτη αλλά και από την ακρίβεια εκτίμησης των συντεταγμένων αυτών από τον χάρτη.

Σε έναν χάρτη κλίμακας 1:1.000.000, ένα δέκατο του χιλιοστού είναι 100 μέτρα με ότι αυτό συνεπάγεται στους προσδιορισμούς θέσεων και στη επίλυση διαφορών κάτω από το όριο αυτό. Ευτυχώς στον τομέα αυτόν, η τάση επικράτησης παγκοσμίως και χωρίς αμφισβητήσεις γεωδαιτικών συστημάτων, διευκολύνει την κοινή αποδοχή των οριοθετήσεων, αλλά παραμένει το πρόβλημα όταν έχουμε να συσχετίσουμε παλαιότερα δεδομένα με τα νέα.

Μαθηματικών : Οι προσπάθειες επίλυσης σε διάφορα δύσκολα θέματα ορισμού θαλάσσιων ζωνών, έχουν την ανάγκη χρησιμοποίησης μαθηματικών προσεγγίσεων κατανομής χώρων ή χωρισμού ισοδύναμων περιοχών καθώς και αναλύσεων στη βάση μαθηματικών θεωριών όπως π.χ της θεωρίας των παιγνίων κ.ά, για να πετύχουν δίκαιες λύσεις. Επίσης η γεωμετρία της σφαίρας όπως π.χ είναι κατά προσέγγιση η γη (τρισδιάστατος χώρος) και ο μετασχηματισμός της (προβολή) σε ένα επίπεδο χάρτη, δημιουργεί παραμορφώσεις και ιδιαιτερότητες που απαιτούν ειδικές μαθηματικές γνώσεις για την αντιμετώπισή τους.

Φυσικών και Περιβαλλοντολόγων : Η βιωσιμότητα ενός περιβάλλοντος που διαμοιράζεται σε θαλάσσιες ζώνες, έχει ευρύτερη σημασία από αυτόν ίσως τον διαχωρισμό. Η θέσπιση κανόνων για την διακίνηση, αναπαραγωγή, συντήρηση και μελέτη της θαλάσσιας ζωής, αλλά και για την προστασία του περιβάλλοντος από μολύνσεις και καταστροφές, εξαρτάται από ειδικές γνώσεις που τελευταία έχουν αποκτήσει σημαντικό ρόλο, αφού από αυτά εξαρτάται η μακροπρόθεσμη βιωσιμότητα των έμβιων όντων. Η μελέτη των θαλάσσιων ρευμάτων, η φυσική των ανοικτών θαλασσών και των ωκεανών, η μετακίνηση των τεκτονικών πλακών, κλπ., δημιουργούν την ανάγκη και για σεισμολόγους, γεωλόγους, φυσικούς, ωκεανογράφους κ.ά, που μπορούν να συμβάλλουν δημιουργικά στις οριοθετήσεις και στις επιπτώσεις που θα έχουν αυτές στο μέλλον.

Διαπραγματευτών : Ο ορισμός μιας θαλάσσιας οικονομικής ζώνης είναι στην ουσία μια διακρατική συμφωνία μεταξύ δύο (κατά βάση) η και περισσότερων μερικές φορές μερών.

Για να επιτευχθεί μια συμφωνία, χρειάζονται ικανοί και με πείρα διαπραγματευτές, με βαθιά γνώση του αντικειμένου, που παράλληλα γνωρίζουν με ρεαλισμό τις πραγματικές κάθε φορά συνθήκες, έχουν με εμπειρία πραγματοποιήσει ανάλογες συμφωνίες στο παρελθόν και είναι κατάλληλα οπλισμένοι με την απαιτούμενη γνώση, ώστε να πετύχουν το καλύτερο κάθε φορά αποτέλεσμα. Η σύνταξη μιας σύμβασης οριοθέτησης, απαιτεί ιδιαίτερες ικανότητες και αυτό γιατί οι έννοιες που κρύβονται στις Διεθνείς συμβάσεις είναι λεπτές και επιδέχονται πολλές φορές διαφορετικές ερμηνείες.

Πολιτικών : Όχι μόνον ανθρώπων πολιτικών, που με την ικανότητα και το αισθητήριο που διαθέτουν επιλέγουν την κατάλληλη χρονική στιγμή για την υλοποίηση (π.χ όπως ο Πρόεδρος της Κύπρου Παπαδόπουλος), εκτιμώντας με σύνεση το Διεθνές περιβάλλον, αλλά και Πολιτικών (με-

θοδολογιών) που κτίζονται σε Κρατικό επίπεδο πάνω στο θέμα στη βάση συγκλίσεων, κοινών παραδοχών και που διακρίνονται από μια σταθερότητα, ρεαλισμό και επιμονή και δεν αλλάζουν αναλογα με τις πολιτικές σκοπιμότητες.

Ένα αξιολογικό σύνολο Ελλήνων επιστημόνων έχει ασχοληθεί ιδιαίτερα με το θέμα αυτό και ανεξάρτητα του πόσο οι απόψεις τους συγκλίνουν ή αποκλίνουν, αποτελούν τον γνωστικό πλούτο μιας χώρας σε αυτό το τόσο βασικό θέμα.

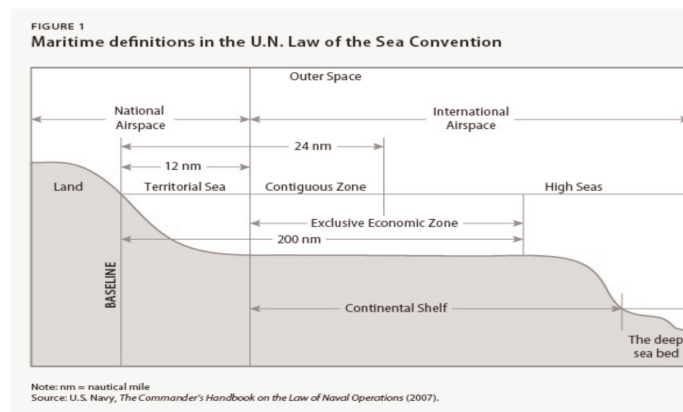
Και όσο η επιστήμη και το Διεθνές Δίκαιο εξελίσσονται και Παγκόσμιοι Νόμοι επικρατούν μετά από γενικότερη συναίνεση, τόσο οι διαφορές που στηρίζονται σε φαντασιώσεις, σκοπιμότητες και αυθαιρεσίες, προοδευτικά εξαφανίζονται και παραμένει η αντικειμενική αλήθεια.

Κατά έναν ανάλογο τρόπο δηλαδή, με το πως η επιστήμη μετέφερε και μεταφέρει διαχρονικά έννοιες από τον χώρο της Μεταφυσικής στον χώρο της πραγματικότητας (π.χ. ο ήλιος εθεωρείτο κάποτε Θεός και κατέληξε σήμερα να είναι παραδεκτό ότι πρόκειται για μια πυρρινή μάζα). Άποψη η οποία δεν δέχεται σήμερα καμιά αμφισβήτηση...

Αυτές οι απόψεις πρέπει να μελετηθούν, να εντοπισθούν τα σημεία των διαφορών, να ελεγχθεί και αξιολογηθεί η σημασία και η σπουδαιότητα τους και να εξαχθεί, αν όχι σε όλα, τουλάχιστον στα περισσότερα, ένας αρχικός πυρήνας συμφωνημένων στοιχείων που να αποτελέσει μια Εθνική Στρατηγική, η οποία εδραζόμενη στο Διεθνές Δίκαιο, ελάχιστα θα μπορούσε να αμφισβητηθεί.

Γ. Έννοιες του δικαίου της θάλασσας.

Η σφαιρική γνώση των δύσκολων αυτών εννοιών, που περιλαμβάνονται στην συνθήκη για το Δίκαιο της θάλασσας, αποκτάται και μέσω του ορισμού τους, αλλά και μέσω εικόνων και παραδειγμάτων. Έτσι με βάση το Διεθνές Δίκαιο, γίνεται μια προσπάθεια να προσεγγιστούν και να γίνουν κατανοητές ορισμένες από αυτές τις έννοιες, ώστε πάνω σε αυτές να δομήσουμε σκέψεις που θα οδηγήσουν σε προϋποθέσεις και λύσεις που πετυχαίνουν το καλύτερο Εθνικό αποτέλεσμα. Όπως π.χ. (σχήμα 1) Σχήμα

Σχήμα 1 : Ορισμοί θαλασσίων ζωνών.

Υφαλοκρηπίδα (Continental shelf): Παλαιότερα (UNCLOS I - άρθ.1), σαν υφαλοκρηπίδα (Continental Shelf), οριζόταν το υποθαλάσσιο τμήμα (βυθός και υπέδαφος κάτω από αυτόν), της προέκτασης της ξηράς ενός Κράτους προς την θάλασσα, έως ότου το βάθος της θάλασσας να γίνει 200 μέτρα ή έως εκείνο το βάθος που με τα διατιθέμενα μέσα υπήρχε δυνατότητα εκμετάλλευσης των φυσικών πόρων (βλ. κατωτέρω).

«Άρθρο 1: Για τους σκοπούς αυτών των άρθρων, ο όρος "υφαλοκρηπίδα" χρησιμοποιείται ως αναφορά (α) στον πυθμένα και στο υπέδαφος των υποθαλάσσιων περιοχών δίπλα στην ακτή, αλλά εκτός της περιοχής των χωρικών υδάτων, σε βάθος 200 μέτρων μέτρα ή, πέραν αυτού του ορίου, όπου το βάθος των υπερκειμένων υδάτων επιτρέπει την εκμετάλλευση των φυσικών πόρων των εν λόγω περιοχών β) στον πυθμένα και

στο υπέδαφος παρόμοιων υποθαλάσσιων περιοχών δίπλα στις ακτές των νησιών».

Σήμερα όμως (UNCLOS III - Μέρος VI - αρθ. 76 παρ. 1), η υφαλοκρηπίδα ενός Κράτους, (είναι ανεξάρτητη από γεωλογικούς παράγοντες) και «αποτελείται από το θαλάσσιο βυθό και το υπέδαφός του, που εκτείνεται πέραν της χωρικής του θάλασσας καθ' όλη την έκταση της φυσικής προέκτασης του χερσαίου του εδάφους, μέχρι του εξωτερικού ορίου του υφαλοπλαισίου ή σε μια απόσταση 200 ναυτικών μιλίων από τις γραμμές βάσης από τις οποίες μετράται το πλάτος της χωρικής θάλασσας, όπου το εξωτερικό όριο του υφαλοπλαισίου δεν εκτείνεται μέχρι αυτή την απόσταση».

Σε ορισμένες περιπτώσεις δύναται να φθάσει και μέχρι 350 μίλια (UNCLOS III - Μέρος VI - αρθ. 76 παρ.5 & Παράρτημα II) (Σχήμα 1).

Χαρακτηριστικό της Υφαλοκρηπίδας ενός παραθαλάσσιου Κράτους, είναι ότι υπάρχει από την αρχή (ab initio) και από το γεγονός αυτό καθ'αυτό (ipso facto), το παράκτιο Κράτος έχει κυριαρχικά δικαιώματα στην ζώνη αυτή που θεωρείται προέκταση του εδάφους του και δεν χρειάζεται κάποιος να την ανακηρύξει. Συνεπώς μπορεί ένα Κράτος να την οριοθετήσει όποτε κριθεί ότι είναι ο κατάλληλος χρόνος.

Αποκλειστική Οικονομική Ζώνη (ΑΟΖ) (Exclusive Economic Zone EEZ) : (κόκκινη γραμμή στο σχήμα 1). Είναι μια νέα έννοια που προσδιορίστηκε στην σύμβαση του Montego Bay του 1982 (UNCLOS III) (Τμήμα V, άρθρα 54-85) και ορίζει μια θαλάσσια ζώνη μετά την αιγιαλίτιδα (χωρική θάλασσα), που δεν εκτείνεται πέραν των 200 ναυτικών μιλίων από τις γραμμές βάσης από τις οποίες μετράται το εύρος της χωρικής θάλασσας (μπλέ γραμμή στο σχήμα 1), (UNCLOS III - Μέρος V - αρθ. 57).

Το παράκτιο Κράτος στο οποίο ανήκει, έχει κυριαρχικά δικαιώματα όχι μόνο στον πυθμένα και το υπέδαφος αλλά και στην στήλη ύδατος πάνω από αυτό, καθώς και σε ικανό ύψος πάνω από την επιφάνεια της θάλασσας στον αέρα, ώστε να μπορεί να γίνει εκμετάλλευση της ενέργειας των κυμάτων ή του αέρα. Επειδή δεν υπάρχει σαν έννοια, όπως η υφαλοκρηπίδα, πρέπει πρώτα να ανακηρυχθεί για να υπάρξει και εν συνεχεία να οριοθετηθεί (βλ. πιο κάτω).

Αιγιαλίτιδα ζώνη (Χωρικά ύδατα- Territorial Sea) (UNCLOS III - Μέρος II - Τμήμα 1 - αρθ. 2 παρ.1) : Νομικό καθεστώς της (αμέσως μετά την ξηρά) χωρικής θάλασσας (Σχήμα 1-Γαλάζια ζώνη), του εναέριου χώρου πάνω από την χωρική θάλασσα και του βυθού και του υπεδάφους του.

Κάθε κράτος έχει το δικαίωμα να καθορίσει το εύρος της χωρικής του θάλασσας. Το εύρος αυτό δεν υπερβαίνει τα δώδεκα (12) ναυτικά μίλια, μετρούμενα από γραμμές βάσεως, καθοριζόμενες σύμφωνα με την παρούσα σύμβαση (UNCLOS III - Μέρος II - Τμήμα 2 - αρθ.3).

Συνορεύουσα ζώνη (Contiguous Zone) (UNCLOS III - Μέρος II - Τμήμα 4 - αρθ. 33) : Σε ζώνη που συνορεύει με τη χωρική του θάλασσα, η οποία ορίζεται ως συνορεύουσα ζώνη (Σχήμα 1-Πράσινη ζώνη), το παράκτιο κράτος μπορεί να ασκεί τον έλεγχο που είναι απαραίτητος για να:

α) εμποδίζει παραβίαση των τελωνειακών, δημοσιονομικών, μεταναστευτικών ή υγειονομικών του νόμων και κανονισμών στο έδαφός του ή στη χωρική του θάλασσα.

β) τιμωρεί παραβιάσεις των παραπάνω νόμων και κανονισμών που διαπράχθηκαν στο έδαφός του ή στη χωρική του θάλασσα.

2. Η συνορεύουσα ζώνη δεν μπορεί να εκτείνεται πέρα από τα 24 ναυτικά μίλια από τις γραμμές βάσης από τις οποίες μετράται το πλάτος της χωρικής θάλασσας (Η Ελλάδα που έχει χωρικά ύδατα 6 ναυτικών μιλίων έχει συνορεύουσα ζώνη 24-6=18 ναυτικά μίλια).

Ανοικτή θάλασσα (High Seas) (UNCLOS III - Μέρος VII - Τμήμα 1-

αρθ.86) : Οι διατάξεις του παρόντος μέρους εφαρμόζονται σε όλες τις θαλάσσιες περιοχές που δεν περιλαμβάνονται στην αποκλειστική οικονομική ζώνη, στη χωρική θάλασσα ή στα εσωτερικά ύδατα ενός κράτους, ή στα αρχιπελαγικά ύδατα ενός αρχιπελαγικού κράτους. Το παρόν άρθρο σε καμιά περίπτωση δεν περιορίζει τις ελευθερίες που απολαμβάνουν όλα τα κράτη στην αποκλειστική οικονομική ζώνη, σύμφωνα με το άρθρο 58 (Σχήμα 1).

Ανακήρυξη (διακήρυξη - Declaration) : Είναι μια μονομερής ενέργεια για τον προσδιορισμό μιας θαλάσσιας ζώνης που δεν υπάρχει και εφόσον η διαδικασία ακολουθεί την Διεθνή νομιμότητα, αποτελεί αναφαίρετο δικαίωμα του παραθαλάσσιου Κράτους (π.χ η ανακήρυξη της ΑΟΖ).

Οριοθέτηση (Delineation) : Ορισμός και μαθηματικοποίηση σε χάρτη μιας γραμμής (κοινό όριο), που χωρίζει δύο η και περισσότερες θαλάσσιες ζώνες Κρατών (που υπάρχουν η έχουν ανακηρυχθεί) και η δυνατότητα υλοποίησης αυτής της γραμμής σε κάθε στιγμή στη θάλασσα.

Κυριαρχία (Sovereignty) (UNCLOS III - Μέρος II-Τμήμα 1) : Η δυνατότητα άσκησης όλων των δικαιωμάτων (αποκλειστική δικαιοδοσία) ενός κυρίαρχου Κράτους, που προκύπτουν από το Διεθνές Δίκαιο.

Η κυριαρχία του παράκτιου κράτους εκτείνεται, πέρα από την ηπειρωτική του επικράτεια και τα εσωτερικά του ύδατα και, στην περίπτωση αρχιπελαγικού κράτους, πέραν από τα αρχιπελαγικά του ύδατα, στην παρακείμενη θαλάσσια ζώνη που ορίζεται ως χωρική θάλασσα (UNCLOS III - Μέρος II – Τμήμα 2 - αρθ. 2 παρ.1).

Η κυριαρχία αυτή εκτείνεται και στον εναέριο χώρο πάνω από την χωρική θάλασσα καθώς και στο βυθό και υπέδαφός της (UNCLOS III - Μέρος II – Τμήμα 2- αρθ. 2 παρ.2).

Κυριαρχικά δικαιώματα (Sovereignty rights) (UNCLOS III - Μέρος V - αρθ.56 παρ.1α) : Στην ΑΟΖ, το παραθαλάσσιο Κράτος έχει περιορισμένη κυριαρχία και κυρίως για την εξερεύνηση, εκμετάλλευση, διατήρηση και διαχείριση των φυσικών πόρων, ζωντανών η μη, των υπερκειμένων του βυθού της θάλασσας υδάτων, του βυθού της θάλασσας και του υπεδάφους αυτού, αλλά και για άλλες δραστηριότητες, όπως η παραγωγή ενέργειας από τα ύδατα, τα ρεύματα και τους ανέμους πάνω από την επιφάνεια της θάλασσας.

Στην υφαλοκρηπίδα, το δικαίωμα αυτό περιορίζεται μόνον στον βυθό και στο υπέδαφος (Μέρος VI - αρθ.76 παρ.1). Τα δικαιώματα που αναφέρονται στην παράγραφο 1 είναι αποκλειστικά, υπό την έννοια ότι αν το παράκτιο κράτος δεν εξερευνά την υφαλοκρηπίδα του ή δεν εκμεταλλεύεται τους φυσικούς της πόρους, κανείς δεν μπορεί να αναλάβει αυτές τις δραστηριότητες, χωρίς ρητή συναίνεση του παράκτιου κράτους στο οποίο ανήκει (UNCLOS III - Μέρος VI - αρθ.77 παρ.2).

Η λεπτότητα των εννοιών των Διεθνών Συμβάσεων και ο τρόπος της κάθε φορά ερμηνείας των από τα διαιτητικά όργανα, δημιουργεί ηθελήμενα η αθέλητα διαφοροποιήσεις στον μονοσήμαντο καθορισμό των αποφάσεων για τις τελικές λύσεις που είναι και υποχρεωτικές.

Παραδείγματος χάριν, η σχετική σύμβαση δεν λέει ρητά ότι όλα τα νησιά διαθέτουν ΑΟΖ και υφαλοκρηπίδα, αλλά βέβαια αυτό προκύπτει από το Μέρος VIII, άρθρο 121 παρ. 2 αναφέρεται ότι : « Εκτός όπως προβλέπεται στην παράγραφο 3, η χωρική θάλασσα, η συνορεύουσα ζώνη, η αποκλειστική οικονομική ζώνη και η υφαλοκρηπίδα μιας νήσου καθορίζονται σύμφωνα με τις διατάξεις της παρούσας σύμβασης που εφαρμόζονται στις άλλες ηπειρωτικές περιοχές».

Η πραγματικότητα διδάσκει (βλέπε αποφάσεις διαιτητικών Δικαστηρίων σε ανάλογες περιπτώσεις), ότι αυτό ερμηνεύεται κάθε φορά διαφορετικά. Εστω και αν η τάση σήμερα συγκλίνει υπέρ της δεύτερης άποψης, που συνεχώς ενισχύεται, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι σε μια ορισμένη συγκυρία – λαμβανομένων υπόψιν των ειδικών συνθηκών - μια περίπτωση οριοθέτησης μπορεί να αντιμετωπισθεί διαφορετικά από το αναμενόμε-

μενο. Η γνώση αποτελεί δύναμη, διευρύνει το γνωστικό αντικείμενο των διαπραγματευτών και προωθεί τις λύσεις που ευνοούν τα Εθνικά συμφέροντα με ακριβοδίκαιο τρόπο.

Δ. ΑΟΖ η Υφαλοκρηπίδα;

Βασικός προβληματισμός: Έχει μεγαλύτερη σημασία σήμερα η ανακήρυξη και οριοθέτηση της ΑΟΖ για την χώρα μας, η αρκεί η οριοθέτηση της υφαλοκρηπίδας, που έτσι και αλλιώς ισχύει ab initio και ipso facto;

Μια ερώτηση, που η απάντησή της ενώ θα έπρεπε να είναι μονοσήμαντη, εν τούτοις έχει σήμερα διαχωρίσει σε δύο στρατόπεδα από τους απλούς ανθρώπους μέχρι και αξιόλογους επιστήμονες.

Σε έναν αναλυτή, θα ήταν εύκολο ανάλογα με την πίστη και τις γνώσεις του, να λάβει θέση και να τοποθετηθεί υπέρ της μιάς η της άλλης άποψης πιστεύοντας ότι λέει το σωστό. Μια βαθύτερη ανάλυση όμως και οριστική επίλυση αυτού του θέματος, καθίσταται σήμερα επιτακτική, λόγω της σπουδαιότητας του έχει σε σχέση με την Εθνική πολιτική.

Σήμερα η συναντίληψη, ιδιαίτερα στα θέματα αυτά, είναι απαραίτητη όσο ποτέ άλλοτε, σε μια χώρα που αντιμετωπίζει απειλές.

Σήμερα από τα 149 παραθαλάσσια Κράτη στον κόσμο 138 έχουν ανακηρύξει και τα περισσότερα έχουν οριοθετήσει ΑΟΖ. Το γεγονός αυτό προσδίδει μια ιδιαίτερη αίγλη στην ανάγκη θέσπισης και οριοθέτησης ΑΟΖ μεταξύ των Κρατών, διότι τα πλεονεκτήματα που αποκομίζονται είναι περισσότερα. Ιδιαίτερα στα θέματα εκμετάλλευσης του θαλάσσιου πλούτου και κυρίως των ιχθυοαλιευμάτων.

Βέβαια επειδή η οριοθέτηση της ΑΟΖ προϋποθέτει την ανακήρυξή της (μονομερής ενέργεια) και πιθανόν αυτό -όπως υποστηρίζουν πολλοί- θα δημιουργήσει προβλήματα με τον αναθεωρητικό γείτονα (την Τουρκία), οι υποστηρικτές των πλεονεκτημάτων της Υφαλοκρηπίδας αντιτάσσουν το επιχείρημα ότι είναι προτιμότερο να οριοθετηθεί αυτή η ζώνη (η υφαλοκρηπίδα), η οποία και δεν χρειάζεται ανακήρυξη αλλά και υπάρχει και ισχύει ab initio και ipso facto (δηλαδή υπάρχει σε ένα Κράτος δικαιωματικά και από την αρχή και από το γεγονός αυτό καθαυτό). Με τον τρόπο αυτόν θα μπορούμε να προχωρήσουμε στην εκμετάλλευση του υποθαλάσσιου πλούτου (π.χ υδρογονάνθρακες) χωρίς να υποστούμε την βάσανο των επιπτώσεων της ανακήρυξης της ΑΟΖ.

Πρόσφατα, με το δικαίωμα που δίνει η εξέλιξη της διεθνούς νομολογίας, αλλά και η συνήθης πρακτική που εφαρμόζουν τα Κράτη που δεν έχουν φτάσει σε τελική συμφωνία για την μεταξύ τους χάραξη του κοινού ορίου, συνήθως χαράσσεται αρχικά και με προσωρινό χαρακτήρα η μέση γραμμή μεταξύ δυο Κρατών με αντικείμενες η παρακείμενες ακτές, της ΑΟΖ η της υφαλοκρηπίδας, εφόσον βέβαια βρίσκονται (οι αντικείμενες ακτές) σε απόσταση < 400 ναυτικά μίλια και στην συνέχεια εξετάζονται οι ειδικές περιστάσεις που πιθανόν να επιβάλλουν μετακίνηση της αρχικά ορισθείσας γραμμής όταν αποφασισθεί να εξετασθεί η τελική οριοθέτηση.

Η μέθοδος αυτή της οριοθέτησης (μέση γραμμή) κατοχυρώθηκε και στον Ν 4001/2011, ως προτιμητέα μέθοδος οριοθέτησης της χώρας (γεγονός που λαμβάνεται υπόψιν από τα Διεθνή δικαστήρια τα οποία δεν υποδεικνύουν μέθοδο) και βάσει αυτής ορίστηκε-οριοθετήθηκε αρχικά η υφαλοκρηπίδα αλλά και η εν δυνάμει ΑΟΖ στην περιοχή του Ιο-

νίου και Νότια της Κρήτης (Σχήμα 2), ώστε να προχωρήσει η έρευνα υδρογονανθράκων.

Σχήμα 2 : Ορισμός ερευνητικής περιοχής (νότια, αρχή μέσης γραμμής)

Βάσει αυτής προσδιορίστηκαν και τα θαλάσσια τεμάχια η οικόπεδα (blocks) (Σχήμα 3), που ήδη αρ-

Αν και το γεγονός αυτό έχει μια λογική ρεαλισμού, εν τούτοις παραμένει σοβαρό το θέμα της τελικής οριοθέτησης της Υφαλοκρηπίδας (κάτι που ισχύει και για την ΑΟΖ).

«Χωρίς να θίγονται οι διατάξεις των Άρθρων 33 ως 37, το Συμβούλιο Ασφαλείας μπορεί, αν όλα τα ενδιαφερόμενα μέρη σε μια διαφορά το ζητούν, να κάνει συστάσεις στα ενδιαφερόμενα μέρη, αποβλέποντας στον ειρηνικό διακανονισμό της διαφοράς».

Άρα το κύριο χρήσιμο και ουσιαστικό θέμα της χώρας είναι η οριοθέτηση των θαλάσσιων ζωνών, πολύ περισσότερο που με αυτήν θα λυθούν σχεδόν όλα τα προβλήματα που προκύπτουν από τις επιμέρους διαφοροποιήσεις και καταμερισμούς ευθυνών και δικαιωμάτων, με το δεδομένο ότι σχεδόν στο μεγαλύτερο μέρος της επικράτειας αυτές οι δύο ζώνες (ΑΟΖ και Υφαλοκρηπίδα) συμπίπτουν.

υφαλοκρηπίδα από το 1977, εν τούτοις αυτή (η Ιταλία) αρνείται να οριοθετηθεί η ΑΟΖ μεταξύ μας, δεδομένου ότι αυτή είναι συνυφασμένη με τον ορισμό των επι μέρους περιοχών της εκμετάλλευσης των ιχθυοαλιευμάτων της κοινής θαλάσσιας έκτασης, την οποία η Ιταλία τώρα εκμεταλλεύεται ολόκληρη, με μεγαλύτερα σκάφη και σχεδόν ανεξέλεγκτα, ενώ αν είχε οριοθετηθεί θα περιοριζόταν μόνον στην δική της ΑΟΖ.

Ενώ είχε δική του άποψη για ένα θέμα, δεν την εξέθετε, αλλά έδινε τα δεδομένα και καλούσε τους φοιτητές του να τοποθετηθούν με το απλοϊκό «εσύ τι λές;».

Δηλαδή μια σύγχρονη μορφή της Σωκρατικής μεθόδου (Σωκρατική Μαιευτική), που έφερνε - και θα μπορούσε και σήμερα πιθανόν να φέρει - αποτελέσματα συμφωνίας και συναίνεσης, ειδικά όταν διακυβεύονται σημαντικά Εθνικά θέματα.

1. Πως προστατεύεται σήμερα ο αλιευτικός πλούτος μίας χώρας ώστε να μην υπεραλιευείται από τρίτες χώρες;

2. Τι καθεστώς φορολογικό, εργατικό, ασφαλιστικό υπάρχει σε μια διαδικασία εξόρυξης ορυκτού πλούτου από την υφαλοκρηπίδα μιας χώρας που όμως βρίσκεται έξω από τα χωρικά ύδατα;

3. Γιατί η σημερινή τάση των Κρατών είναι να οριοθετούν την ΑΟΖ μαζί με τη υφαλοκρηπίδα και σε μερικές περιπτώσεις να προσπαθούν να ορίσουν ένα κοινό θαλάσσιο σύνορο για όλα; (Μια τέτοια προσπάθεια καθορισμού ενός πολλαπλού ορίου 150 σημείων για όλες τις ζώνες συμφωνήθηκε μεταξύ της Ελλάδας και της Αλβανίας το 2009, αλλά δεν ολοκληρώθηκε λόγω της άρνησης του Συνταγματικού Δικαστηρίου της γειτονικής χώρας να το αναγνωρίσει).

4. Καίτοι ολοι αντιλαμβάνονται ότι η ουσία είναι η οριοθέτηση μιας θαλάσσιας ζώνης, υφαλοκρηπίδας ή ΑΟΖ (με χάρτες και συντεταγμένες), που αρχικά υπάγεται στην κοινή συναίνεση των Κρατών και μετά από ασυμφωνία με παραπομπή στις αποφάσεις των διαιτητικών Δικαστηρίων (εφόσον αποφασισθεί να παραπεμφθεί), δεν θα ήταν προτιμότερο αν μαζί με την υφαλοκρηπίδα ορίζαμε και την ΑΟΖ, πολύ περισσότερο που στην Ελλάδα οι δύο αυτές ζώνες συμπίπτουν στο συντριπτικό μέρος των περιπτώσεων?

5. Είναι αλήθεια ότι η ΑΟΖ για να οριοθετηθεί πρέπει πρώτα να υπάρξει (να ανακηρυχθεί), γιατί δεν υπάρχει *ab initio* και *ipso facto* όπως η υφαλοκρηπίδα. Η αλήθεια είναι ότι μπορεί μονομερώς να ανακηρυχθεί αυτή από ένα κυρίαρχο Κράτος. Αλλά ένα βασικό ερώτημα που αμέσως προβάλλει είναι αν έχει ποτέ η πολιτική ηγεσία εξοπλιστεί με ένα σύνολο πολιτικών στρατηγικών και δράσεων, για την αντιμετώπιση των πιθανών αντιδράσεων που θα προκύψουν μετά από αυτήν την ανακήρυξη και των συνεπειών που θα προκύψουν;

6. Έχει αναλυθεί, γιατί η Τουρκία (καίτοι δεν έχει υπογράψει τη συνθήκη του Montego Bay το 1982), ή η Αίγυπτος, η Λιβύη κλπ., δεν προχωρούν σε ανακίνηση των δικών τους ΑΟΖ, ενώ θα μπορούσαν και ποιες θα ήταν οι επιπτώσεις για την Ελλάδα αν το κάνανε πρώτες;

Μια πρόταση για το τι θα έπρεπε να γίνει (αν δεν έχει ήδη γίνει), στα

θέματα οριοθέτησης των θαλάσσιων ζωνών στην χώρα μας ίσως να περιλάμβανε και τα εξής:

1. Ορισμός άμεσα και με αντικειμενικές διαδικασίες, μιας επιτροπής μελέτης 5-7 διεθνώς καταξιωμένων και με εμπειρία ατόμων, κοινώς αποδεκτών (task force), που να καλύπτουν τα πιο πάνω γνωστικά αντικείμενα.

2. Μέσα σε συγκεκριμένο χρόνο, να ακολουθήσει η έκδοση από αυτούς πορίσματος με καθαρότητα απόψεων, συμφωνημένων μεθόδων και πολιτικών αντιμετώπισης του θέματος, απόρρητο, που εφόσον -μετά από διαβούλευση- γίνει αποδεκτό, να ενταχθεί σαν κείμενο στην Εθνική Στρατηγική, η οποία θα είναι κοινή στρατηγική όλων των Κυβερνήσεων, δεν θα υπάρχει καμιά απόκλιση από αυτήν και την υποστήριξη της εντός της χώρας αλλά και Διεθνώς και που τα προβλεπόμενα σ' αυτήν θα εφαρμοσθούν όταν κριθεί ότι έχει επέλθει ο κατάλληλος χρόνος. Οποιαδήποτε προσαρμογές που πιθανόν να προκύψουν, λόγω των αλλαγών του ασταθούς Διεθνούς Περιβάλλοντος, θα ακολουθούν την ίδια διαδικασία επανεξέτασης και συναπόφασης που θα εξασφαλίζουν κοινές συναινέσεις.

Ε. Οι μεγάλες δυνάμεις:

Καλώς η κακώς οι Ελληνικές θάλασσες συγκεντρώνουν το ενδιαφέρον των μεγάλων δυνάμεων για τους εξής λόγους:

1. Αποτελούν (ιδίως το Αιγαίο) τις βασικές οδούς διακίνησης αγαθών αλλά πολεμικών πλοίων προς και από τον Εύξεινο Πόντο αλλά και την Ερυθρά θάλασσα.

2. Αποτελούν από το 1974 στόχο σταθερής αναθεωρητικής πολιτικής της Τουρκίας που εποφθαλμιά σημαντικό μέρος της χώρας (από τον 25ο Μεσημβρινό και Ανατολικά) μέχρι σήμερα.

3. Αποτελούν βασικές οδούς μεταφοράς εκτός των εμπορευμάτων, κυρίως ενεργειακών πόρων, όπως ηλεκτρισμού (υποθαλάσσια καλώδια), υδροποιημένου αερίου, πετρελαίου που ιδιαίτερα μετά τις τελευταίες ανακαλύψεις υδρογονανθράκων στην Νοτιοανατολική Μεσόγειο αποκτά ιδιαίτερη σημασία.

4. Μια πιθανή επέκταση της αιγιαλίτιδας ζώνης της Ελλάδας στα 12 μίλια (υπάρχει αυτό το δικαίωμα νόμιμα), θα περιορίσει τους δρόμους της Ναυσιπλοΐας για τρίτους στο Αιγαίο, σε μόνον δύο-τρεις διόδους.

Το ενδιαφέρον των δυνάμεων αυτών και τα συμφέροντά τους, πολλές φορές αποτρέπουν την χώρα από του να εφαρμόσει το Διεθνές Δίκαιο, διότι τα συμφέροντα αυτά εξυπηρετούνται καλύτερα σε ένα καθεστώς ασάφειας παρά καθορισμένων ορίων θαλασσιών ζωνών.

Εάν αυτές οι ζώνες οριστούν, θα επιτρέπουν στο παράκτιο Κράτος να εξασκεί κυριαρχικά δικαιώματα και με τον τρόπο αυτόν θα μπορούσε να επιτρέψει η να απαγορεύει ορισμένες δράσεις και ενέργειες των μεγάλων δυνάμεων πράγμα που δεν είναι εύκολα αποδεκτό.

Ασφαλώς το γνωστικό αντικείμενο των περισσότερων πολιτών, ίσως δεν μας δίνει το δικαίωμα να προτείνουμε λύσεις που δεν θα μας επιβάλλονται από το θυμικό αλλά από την λογική και την γνώση αλλά το ερώτημα παραμένει:

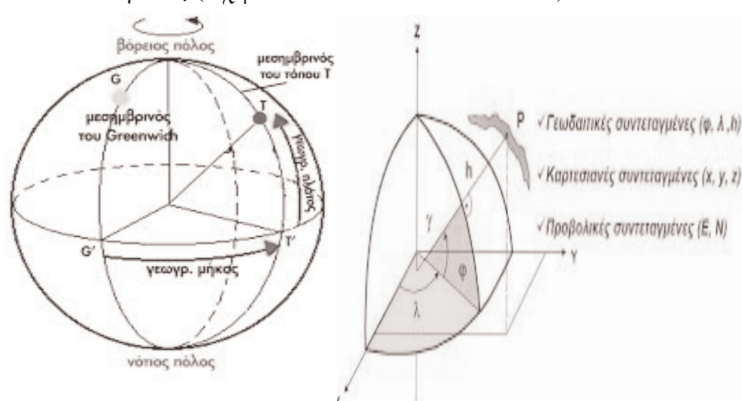
Δεν θα έπρεπε όμως για τα θέματα αυτά, να έχουμε μέχρι τώρα έναν κοινό πυρήνα Εθνικών θέσεων, ώστε όταν θα έρθει η κρίσιμη στιγμή να μπορέσουμε να την αρθρώσουμε και να την υποστηρίξουμε όλοι μας, με σύμπνοια, χωρίς αμφισβητήσεις και παλινωδίες?

ΣΤ. Η σημασία του Γεωδαιτικού προσδιορισμού των ορίων των θαλάσσιων ζωνών

Σαν συμπλήρωμα της πιο πάνω παρουσίασης, θα ήταν χρήσιμο να αναφερθεί ότι από όλους σχεδόν τους αναλυτές και συγγραφείς, φαίνεται διαφεύγει ένα μικρό αλλά σημαντικό στοιχείο στην φιλολογία της ΑΟΖ και της Υφαλοκρηπίδας.

Ότι ο ορισμός της ΑΟΖ της Υφαλοκρηπίδας (η οριοθέτηση δηλαδή), απαιτεί μια υποδομή ενός χάρτη και τον προσδιορισμό ενός σετ συντεταγμένων (των σημείων που τις ορίζουν). Όλοι ξέρουμε τι είναι ένας χάρτης και τι είναι οι συντεταγμένες (τουλάχιστον οι Καρτεσιανές).

Η γή όμως είναι κατά προσέγγιση μια σφαίρα και ο ορισμός ενός σημείου πάνω σ' αυτήν γίνεται με τις γεωγραφικές συντεταγμένες (γεωγραφικό πλάτος ϕ και γεωγραφικό μήκος λ) (Σχήμα 2). Δηλαδή με το Γεωγραφικό πλάτος (Latitude) και με το γεωγραφικό μήκος (Longitude) που εκφράζονται ως γωνιακά μεγέθη, διότι -ως γνωστόν- στην ουσία είναι γωνίες (π.χ $\phi=38^\circ 34' 25''$ και $\lambda=24^\circ 45' 14''$).

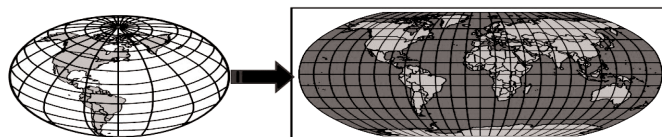
Πηγή : astro.planitario.gr

Πηγή : nemertes.lis.upatras.gr

Σχήμα 2 : Γεωγραφικές και Καρτεσιανές συντεταγμένες

Όταν αναπτύξουμε (προβάλλουμε) αυτήν την σφαιρική επιφάνεια σε ένα χάρτη, το ίδιο σημείο αποκτά αυτόματα, με κάποιο μαθηματικό τρόπο Καρτεσιανές συντεταγμένες X,Y, που εκφράζονται σε μέτρα. Το θέμα είναι ότι η γη, λόγω του ότι είναι σχεδόν σφαίρα (στην πραγματικότητα είναι ελλειψοειδές εκ περιστροφής) και εμπεριέχει τον άρρητο αριθμό π (3,14159...) που την καθιστά μη αναπτυσσόμενη επιφάνεια, δεν επιτρέπει τον ακριβή μετασχηματισμό και προβολή της στο επίπεδο με αποτέλεσμα να δημιουργούνται παραμορφώσεις (Σχήμα 3).

Projecting a Sphere Onto a Plane

Σχήμα 3 : Προβολή σφαίρας σε επίπεδο (Πηγή : science.fandom.com)

Τα θέματα των προκυπτουσών παραμορφώσεων και των μαθηματικών μετασχηματισμών έχουν λυθεί με μονοσήμαντο τρόπο και δεν αποτελούν θέματα της παρούσης ανάλυσης. Από αυτά προκύπτει ότι, το ίδιο σημείο όταν βρίσκεται επι της γής, μπορεί να εκφράζεται με ένα ζεύγος γεωγραφικών συντεταγμένων (ϕ, λ) και όταν είναι σε χάρτη, με καρτεσιανές (X,Y).

Παραδείγματος χάριν λέμε ότι το σημείο Μ έχει συντεταγμένες:

1. Γεωγραφικές: $\phi=38^\circ 42' 36''.28$, $\lambda=21^\circ 34' 45''.88$ και
2. Καρτεσιανές: $X=432567.87$, $Y=4158423.45$ στο Datum WGS 84.

Το σύστημα σφαίρας (πιο ακριβές του ελλειψοειδούς που προσεγγίζει την γήινη επιφάνεια) και τρόπου ανάπτυξης (προβολής) αυτής της επιφάνειας (της γήινης) στο χαρτί (χάρτης), σε συνδυασμό με μερικά ακόμη χαρακτηριστικά, λέγεται Datum. Στην Ελλάδα όπως και στις περισσότερες χώρες υπήρξαν κατά καιρούς πολλά Datums που εξυπηρετούσαν διάφορους σκοπούς, είχαν κυρίως τοπικό χαρακτήρα, και σε

εκείνους τους καιρούς οι θαλάσσιες εργασίες και οι ορισμοί σημείων και γραμμών ορίστηκαν με τα Datum που υπήρχαν τότε. Παράδειγμα, το μεγαλύτερο μέρος των σεισμικών ερευνών για υδρογονάνθρακες στην θάλασσα στην χώρα μας, έγινε με αναφορά στο Datum (ED50), ενώ ο ορισμός της υφαλοκρηπίδας μεταξύ Ελλάδας Ιταλίας το 1977, έγινε σε ένα χάρτη του Αγγλικού Ναυαρχείου σε άλλο Datum (Datum: Ελλειψοειδές Hayford και Προβολή Ορθή Μερκατορική).

Όταν ένα σημείο Μ εκφραστεί σε συντεταγμένες ενός Datum (φ,λ-Χ,Υ) οι συντεταγμένες του διαφέρουν αν το ίδιο σημείο εκφραστεί σε ένα άλλο Datum (φ,λ-Χ',Υ'). Μια διαφορά που μπορεί σε μερικές περιπτώσεις να είναι μερικές εκατοντάδες μέτρα.

Σ' αυτό λοιπόν που πρέπει να δοθεί προσοχή, ιδιαίτερα στην οριοθέτηση μιας θαλάσσιας ζώνης, είναι οι συντεταγμένες να εκφράζονται σε ένα Διεθνές και κοινά αποδεκτό σύστημα (π.χ WGS84), το οποίο με την σύγχρονη τεχνολογία να μπορεί εύκολα να υλοποιηθεί και να ελεγχθεί στην ύπαιθρο (μέσω π.χ ενός εντοπιστή GPS). Αν λοιπόν κάποια στιγμή θα πρέπει να οριοθετηθεί η ΑΟΖ ή η υφαλοκρηπίδα της Ελλάδας, θα έπρεπε όλα τα σημεία να εκφραστούν σε ένα διεθνές σύστημα (π.χ WGS84), που είναι σωστά δομημένο και κοινά αποδεκτό. Σ' αυτό θα έπρεπε να ενταχθεί και η οριοθέτηση μεταξύ Ελλάδας και Ιταλίας, λόγω της αναγκαίας ομοιομορφίας για το σύνολο των οριοθετήσεων, αφού πρώτα βέβαια γίνουν οι κατάλληλοι μετασχηματισμοί, που σήμερα είναι δυνατοί και μονοσήμαντοι.

Παράλληλα με τον ορισμό και την καθαρή αναφορά στο χρησιμοποιηθσόμενο σύστημα αναφοράς (Datum), θα πρέπει να αποφασισθεί και ο βαθμός ακρίβειας που αυτές οι συντεταγμένες θα εκφράζονται. Επειδή ένα πρώτο λεπτό της μοίρας (') στην σφαίρα ισούται με 1852 μέτρα περίπου, προκύπτει ότι ένα δεύτερο λεπτό (") είναι 32 μέτρα περίπου. Άρα μια έκφραση των γεωγραφικών συντεταγμένων ενός σημείου Μ της μορφής φ=37° 45' 34",65 και λ=21° 34' 43",43 (δηλαδή με ακρίβεια εκατοστά του δευτερολέπτου), περικλείει μέσα του μια ακρίβεια προσδιορισμού της τάξης των 30 εκατοστών.

Σήμερα είναι δυνατόν να υλοποιηθούν τέτοιες ακρίβειες σε σταθερά σημεία της θάλασσας, λόγω των πολλών δορυφορικών συστημάτων προσδιορισμού θέσης (GPS, GALILEO, GLONASS, BEIDOU κλπ) και θα πρέπει οι συντεταγμένες μιας οριοθέτησης να εκφράζονται με δύο δεκαδικά. Και αυτό διότι μια διαφορά ενός μέτρου στον ορισμό ενός σημείου, δημιουργεί σε μήκος π.χ 100 χιλιομέτρων μια επιφάνεια 100 στρεμμάτων, που μπορεί να προστεθεί ή να χαθεί σε μια ΑΟΖ ή υφαλοκρηπίδα και ανάλογα με την περιοχή στην οποία αναφέρεται μπορεί να έχει ή να μην έχει σημασία.

Τέτοια θέματα όπως και άλλα, που έχουν σχέση με την μαθηματοποίηση του ορισμού μέσω μαθηματικών προσεγγίσεων π.χ διαγραμμάτων Delaney, μπορεί να παίξουν καθοριστικό ρόλο, στον όσο το δυνατόν επωφελέστερο καθορισμό αυτών των γραμμών, που αρχίζουν να αποκτούν ιδιαίτερο μελλοντικό και ζωτικό ενδιαφέρον, αφού συναρτώνται με την εκμετάλλευση των πόρων ενός κυρίαρχου Κράτους και κατά συνέπεια ενός στοιχείου απαραίτητου για την μελλοντική του επιβίωση.

Ζ. Επίλογος

Το μικρό αυτό παράδειγμα, αποδεικνύει την ανάγκη συνεργασίας όλων και την ανάγκη συγκλίσεων ΤΩΡΑ σε κοινές απόψεις για την σημαντικότητα και την ουσία των εννοιών του ορισμού των θαλασσίων ζωνών και της οριοθέτησής των, ώστε να διαμορφωθεί ένας αξιόπιστος κοινός εσωτερικός αλλά και Διεθνής σταθερός λόγος στις Εθνικές μας διεκδικήσεις.

Ενός λόγου που θα μας επιτρέψει σε σύντομο χρονικό διάστημα, την τελική οριοθέτηση των θαλασσίων ζωνών της χώρας, που στηρίζεται στην βαθιά γνώση και αποφασιστικότητα, στο Διεθνές Δίκαιο, στην αντικειμενικότητα και όχι στην απλή πληροφόρηση, τους χωρίς νόημα προσωπικούς ανταγωνισμούς και την επιπόλαιη άποψη.

Ένας καθορισμός που θα μπορέσει κάποια στιγμή να εφαρμοσθεί, προς όφελος της χώρας και της ανάπτυξης των πόρων της και να πάψει να αποτελεί όργανο πολιτικής προπαγάνδας, υποδαύλισης ανιστόρητων απαιτήσεων και εργαλείο διχασμού του Ελληνικού λαού.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- 1.Ελληνικές θαλάσσιες ζώνες & οριοθέτηση με γειτονικά Κράτη . Αναστασία Στρατή – Νομική Βιβλιοθήκη 2012.
- 2.Ενεργειακή παράμετρος στις Γεωπολιτικές εξελίξεις της ανατολικής Μεσογείου. Ιωάννης Παπαφλωράτος Νομικός Διεθνολόγος του Πανεπιστημίου Αθηνών. ΙΣΤΟΡΙΑ Τεύχος 614-Αύγουστος 2019.
3. Η οριοθέτηση των θαλασσίων ζωνών στο δίκαιο της θάλασσας μέσα από την κρίση Διεθνών Δικαιοδοτικών Οργάνων. Σοφίαν Δάμπαλη Πτυχιούχος Διεθνών Σπουδών Νομικής σχολής Δημοκρίτειου Πανεπιστημίου Θράκης . Ιανουάριος 2008.
- 4.United Nations Convention on the law of the sea (UNCLOS).
- 5.Τουρκικές διεκδικήσεις σε Αιγαίο και Ανατολική Μεσόγειο. Άγγελος Συρίγος Καθημερινή Ειδική έκδοση 2018.
6. ΑΟΖ & Υφαλοκρηπίδα -Μύθος και πραγματικότητα – Περιοδικό «Ελληνική Άμυνα» Ευαγ. Παγώτης
- 7.Ελληνικές θαλάσσιες ζώνες & οριοθέτηση με γειτονικά Κράτη. Αναστασία Στρατή Εμπειρογνώμων Δικαίου της θάλασσας Υπουργείου Εξωτερικών. Νομική Βιβλιοθήκη 2012.
- 8 Η αποκλειστική Οικονομική Ζώνη και το Διεθνές Δίκαιο. Χρήστος Ροζάκης .Πρόεδρος του Διοικητικού Δικαστηρίου του Συμβουλίου της Ευρώπης. Εκδόσεις Παπαζήση Αθήνα 2013.
- 9.Ελληνοτουρκική διαφορά επι της Υφαλοκρηπίδας του Αιγαίου και οι προβληματισμοί παραπομπής προς επίθλυση ενώπιον του Διεθνούς Δικαστηρίου. Γεωγραφική δικαιοσύνη η Δικαστικός συμβιβασμός. Χορτάτος Κων/ος . Εκδόσεις Σάκουλα Αθήνα 2012.
- 10.Η ΑΟΖ της Ελλάδας. Θεόδωρος Καρυώτης. Εκδόσεις Λιβάνη Αθήνα 2014.

Αθήνα, 20 Νοεμβρίου 2019

Οι ψευδαισθανόμενοι

Δοκίμιον

Του Υποστρατήγου ε.α. Κωνσταντίνου Αργυροπούλου

Ας δώσουμε μία ευκαιρία στους εαυτούς μας να εκτιμήσουν καταστάσεις με ένα βαθμό δυσπιστίας, σε αντίθεση με εκείνη την σχεδόν ανύπαρκτη που ασκείται από μερίδα αγαθοπίστων, οι οποίοι -εκ του λόγου αυτού- περιέρχονται κατά κανόνα σε κατάσταση πνευματικής υπνώσεως. Αυτή η μερίδα συνιστά ένα κόσμο, που στο ξύπνιο του ονειρεύεται, νομίζοντας, ότι διαθέτει το χάρισμα μίας κυρίαρχης ορθολογικότητας, για την οποία και είναι βέβαιος, ότι τον υποστηρίζει στον καθημερινό του αγώνα, στο να αντιμετωπίζει τις σύγχρονες κοινωνικές, οικονομικές, πολιτικές ως και κάθε εκφάνσεως ιδεολογικές προκλήσεις.

Το να στηρίζεται κάποιος στις αποκλειστικά δικές του αισθητικές προσλήψεις, δηλαδή στο τι είδε, τι άκουσε, τι έχει αντιληφθεί κλπ είναι μία καλή αφετηρία συλλογισμών. Το πρόβλημα βρίσκεται στην σημασία της ερμηνείας των προϊόντων της δικής του αισθησιαρχίας. Εκεί πρέπει να αναζητηθεί και ο υπαίτιος φορέας, που διαμορφώνει «πεποιθήσεις», «πιστεύω», «ιδεολογίες», «βεβαιότητες» καθώς και την «κοινή γνώμη». Και αν σκαλίσουμε βαθύτερα θα ανακαλύψουμε και μία αναπλάσσιμη «κοινή λογική», η οποία προσαρμόζεται αναλογικά στα εκάστοτε νεοεισερχόμενα κοινωνιολογικά, μορφωτικά, ακόμη και πολιτικώς επιβαλλόμενα δεδομένα.

Η αλήθεια των πραγμάτων, των φαινομένων και των προσδοκωμένων είναι καλά προστατευμένη από ένα φυσικό σύστημα, που ευνοεί εκείνα τα έλλογα όντα, τα οποία έχουν την χωρητικότητα να εκμεταλλεύονται το γεγονός, ότι η φύση μπορεί να συνιστά ένα παιγνίδι σημείων και ομοιοτήτων και η οποία προστατεύει τον εαυτόν της σύμφωνα με την αναδιαπλάσσιμη μορφή του κόσμου των ισχυρών, των επιτηδίων και σίγουρα όχι της λογιοσύνης και της αγαθοσύνης.

Είναι άραγε ο κάθε ένας από εμάς ικανός να προσδιορίσει την αλήθεια την επιστημονική, την ηθική και την αισθητική ή αρκείται στο να υιοθετεί εκείνη την αλήθεια η οποία του επιβάλλεται από τους «σχολιαστές» των media, τους αναλυτές των panels, τους υποσχεσιολόγους πολιτικούς, τους δογματικούς κληρικούς; Αν το καλοσκεφθούμε θα ανακαλύψουμε το ευμετάπειστον, τον επαμφοτερισμό και την αστά-

θεια της δομής της προσωπικότητός μας με το να δεχόμαστε την «στατιστικά» ή «πολιτικά» επικρατέστερη «αλήθεια».

Το να γίνει αποδεκτή μία «αλήθεια» αποτελεί μία απλή διαδικασία για την κατασκευή αληθειών, αφ'ής αυτός ο κατασκευαστής έχει προασκήσει ήδη το κοινό των ψευδαισθανομένων, των εξουσιαζομένων, των υπηκόων και των όσων ανερματίστων οπαδών. Το έργο του κατασκευαστού αληθειών καθίσταται δυσκολότερο, όταν αντιμετωπίζει την μειονότητα των μη ψευδαισθανομένων. Οι μη ψευδαισθανόμενοι δεν ασπάζονται, ούτε χειροκροτούν τις προβαλλόμενες, τις υπογραμμιζόμενες, τις διαφημιζουσες, τις ρητορικές και άλλες αλήθειες. Παραδέχονται, ότι δεν γνωρίζουν ποία είναι η αλήθεια. Ακόμη και οι επιστήμονες δεν μπορούν να υποστηρίξουν, ότι η επιστήμη λέει την αλήθεια. Περιττόν να αναφερθεί, ότι η φιλοσοφία έχει σταματήσει κάθε προσπάθεια να ορίσει αυτή την τελείως ξεφτισμένη έννοια της αλήθειας. Οι ψευδαισθανόμενοι δεν μπορούν να αντιληφθούν, ότι εκείνος, ο οποίος ισχυρίζεται ότι υπηρετεί την αλήθεια δεν είναι παρά ένας παραγωγός εικόνων και προσδοκιών και ο οποίος σκοπεύει στην πνευματική τύφλωση των αφελών. Αυτών δηλαδή, που νομίζουν, ότι ο προβεβλημένος, που προβάλλει μία θέληση για γνώση και αλήθεια στην ουσία λειτουργεί ένα σύστημα συγκαλύψεως της βουλήσεώς του για δύναμη και κυριαρχία. Εδώ μάλλον θα πρέπει να υποψιασθούμε, ότι είναι καιρός να καταχωρήσουμε όλους αυτούς στην κατηγορία των «διδασκάλων της αλήθειας» με την κακή, την ειρωνική έννοια.

Θα ήταν προτιμότερο να υιοθετούσαμε την εκδοχή, ότι η αλήθεια συνιστά ένα επιφαινόμενο. Ένα είδος υποθετικής προβολής αξιών ή πρακτικότητων. Καλόν θα ήταν να σκεπτόμεθα τις προϋποθέσεις αποδοχής μιας αλήθειας, η οποία συνήθως στηρίζεται στις ψυχικές μας στάσεις και σε κάποιες εκτιμώμενες από εμάς αντικειμενικές πραγματικότητες. Ωστόσο αν σπουδάσουμε τούτο το επιφαινόμενο θα παραδεχθούμε, ότι δεν υπάρχει αντικειμενική πραγματικότητα. Υπάρχουν μόνον οι στάσεις μας, οι διαθέσεις μας, οι υιοθετημένες από εμάς αξίες, οι ταιριαστές σ'εμάς πρακτικές και ένας βαθμός αποδεκτικής προαιρέσεως.

Το να νομίζουμε, ότι σκεπτόμαστε όλες τις πα-

ραμέτρους του ρόλου μας στον πολυσύνθετο αυτό καινούργιο κόσμο θα προσκρούσουμε σε όρια όπου η περατότητά μας έχει τον κυρίαρχο λόγο. Εάν πραγματικά σκεπτόμαστε, θα παραδεχθούμε τον ανθρωπολογικό μας ύπνο, διότι θα συγκρουστούμε με ακρωτελεύτεια ερωτήματα. Ερωτήματα του τύπου, «τι μου είναι δυνατόν να γνωρίζω», «τι μου επιτρέπει η πλειστάκις δοκιμαζόμενη μου συνείδηση στο τι να πράξω» και «τι μου επιτρέπει αυτός ο θαυμαστός καινούργιος κόσμος να ελπίζω». Στο τέλος και εν πλήρη απογοητεύσει θα συμπεράνω ερωτηματικά: «άραγε με θεωρούν ως ένα ον με τα αναλογούντα στα έλλογα όντα δικαιώματα»;

Και ακολουθεί μία απορρέουσα σκέψη, η οποία υπερχειλίζει στις έγνοιες των μη ψευδαισθανομένων. Ότι δηλαδή το ανθρώπινο γνωστικό ενεργητικό είναι πεπερασμένο και ανεπαρκές στο να διεισδύσει στην σφαίρα των εσχάτων αληθειών. Τούτο βέβαια θα αποτελούσε και ένα αμυντικό όπλο κατεναντίον των κατηχητών της αληθείας. Όμως -και σε τελευταία ανάλυση- αυτή η ενασχόληση για το τι θεωρείται ύψιστο γνωστικό ή οντολογικό ή πολιτικό ή θεολογικό αντικείμενο είναι μάταιος κόπος και το μόνο που απομένει είναι να δεχθούμε τις όποιες εκδιπλώσεις των πνευματικών μας ικανοτήτων, οι οποίες δείχνουν να περιορίζονται στον αισθητό κόσμο ή ακόμη χειρότερα στις αφελείς μας πεποιθήσεις, ότι δεν ψευδαισθανόμεθα.

Επί παραδείγματι, τι εμείς θεωρούμε δημοκρατικά δικαιώματα, την στιγμή, που η δημοκρατία είναι μία έννοια που της έχει εκχωρηθεί περισσή αξία σκοπιμότητας παρά νόημα ουσίας. Είναι μία έννοια, την οποία οι πολιτικοί τροβαδούροι ενορχηστρώνουν επιδέξια προς επίτευξη αρμονικών και ευήχων ακουσμάτων παρά σαν μία έννοια η οποία μετά επεξεργασία και σύνθεση μπορεί να καταστεί εφηρμοσμένη κοινωφέλεια. Κι όμως, η σκέψη μας δεν καταδύεται στα βάθη των επιφαινομένων για να αξιολογήσει και να επιμετρήσει την καταγωγή και τις διακυμάνσεις του νοήματος από την εποχή της Αθηναϊκής Δημοκρατίας στους χρόνους που ακολούθησαν, στους αλλαχού τόπους εφαρμογής της και τέλος στα παράλογα της ιστορίας, τα οποία με την συμβολή τεχνασμάτων μετατρέπονται σε απολύτως λογικά. Πειθόμεθα από πολιτικές σειρήνες, ότι σαν δημοκράτες μπορούμε να πράττουμε όσα η βούλησή μας σχεδιάζει κάθε φορά που δεν υφίσταται ο οίος δήποτε σχεδιασμός εκ μέρους των εχόντων την ευθύνη εφαρμογής των αρχών της δημοκρατίας. Κι εμείς «νομίζουμε», ότι εκφράζουμε την δημοκρατική μας άποψη. Στην ουσία αυτή η άποψη προέρχεται από μία πεποίθηση, την οποία

αποκτήσαμε αφού πρώτα δεχθήκαμε ασύνειδα την πνευματική χειραγωγήση, από τον καθ' όλα ελέγχοντα τα βήματά μας διαμορφωτή των δημοκρατικών μας υποχρεώσεων/δικαιωμάτων.

Για τους μη ψευδαισθανομένους θα ήταν ενδιαφέρουσα μία ενδελεχής έρευνα σκοπούσα στον καθορισμόν του τι είναι εφικτό στα άτομα μίας δημοκρατικής χώρας. Και ακόμη πιο συγκεκριμένα, τι απομένει στο άτομο όταν αυτό, χωρίς να το έχει αντιληφθεί έχει αποδεχθεί όλους τους καταναγκασμούς που του επιβάλλονται από τους ευαγγελιστές της δημοκρατίας εν ονόματι του δημοσίου συμφέροντος. Ίσως οι μη ψευδαισθανόμενοι ανακαλύψουν τον μίτο της Αριάδνης που θα τους οδηγήσει σε ένα σύγχρονο τερματικό, στου οποίου το σήμα θα αναγνωρισθεί μία δυσεξήγητος ιδιοτυπία, ότι δηλαδή η «σχετική δημοκρατία» και η «πνευματική ελευθερία» αντιπαράτιθενται μέχρις εξοντώσεως. Διότι δημοκρατία καταληκτικά σημαίνει «πολιτικό κόμμα», ειδωλοποιημένοι εξουσιαστές κττ.

Και μετά η σκέψη ακόμη και των μη ψευδαισθανομένων απογυμνώνεται από κάθε στολισμούς εκλαμπρύνσεως της δημοκρατίας. Αποκαρδιωμένοι και αποστερημένοι κυρίως είναι οι ηλικιωμένοι Έλληνες- από τις πρότερον επικρατούσες ιδέες περί πατρίδος, θρησκείας, οικογένειας. Προσέτι είναι πλήρεις απογοητεύσεως εξ αιτίας της μη ισχύος πλέον της ιδιότητός των ως αγωγών και συνεχιστών της ελληνικής ιστορίας. Του χλευασμού των εκ μέρους των διαστρεβλωτών του εθνικού μας παρελθόντος ότι δεν διατελούν ως απόγονοι επιφανών παγκοσμίως και διαχρονικώς καταξιωμένων Ελλήνων. Αυτοί οι προδωμένοι Έλληνες μη δυνάμενοι να ελπίζουν σε κάποια ανατροπή της βεβαιωμένης πορείας προς την εθνική θανά, αναπροσανατολίζουν την στάση τους ανασηκώνοντας ώμους αναφωνώντας «..ε... τι μπορούμε να κάνουμε»;

Και το γίνεσθαι του πνεύματος διακόπτεται και συντάσσεται με τον πλαγιοκοπούντα ορθολογισμό, ο οποίος οδηγεί σε μία νέου τύπου κοινωνία την οποία οι γεροντότεροι την υφίστανται καταθλιβόμενοι, οι δε νεώτεροι την υποδέχονται με ανεκτικότητα και περιέργεια. Ίσως αυτό να είναι ένας ιστορικός υλισμός, που υποστηρίζει, ότι η ιστορία του ανθρώπινου πνεύματος καθορίζεται από την μεταβολή ή τις διακυμάνσεις της οικονομικής καταστάσεως ενός λαού ή μιας εποχής. Αυτό ωστόσο συνεπάγεται και την απώλεια της πνευματικής ταυτότητας εκείνων των ανθρώπων, οι οποίοι σε αρχικό στάδιο επέδειξαν διάθεση να αντιδράσουν στην εκδοχή μιας φθινούσης εθνικής πορείας.

Η ευτυχία των ψευδαισθανομένων είναι, ότι δεν πτοούνται από την αδυναμία τους να αναγνωρίσουν τις παγίδες, οι οποίες είναι διάσπαρτες στην Ελληνική επικράτεια, όπως αυτές εντοπίζονται στην παιδεία όλων των βαθμίδων, στους χώρους εργασίας, στα χρηματιστήρια, στις αγορές, στα γήπεδα, στις εκκλησίες, στα media ήγουν στα παρασκευαστήρια πεποιθήσεων και στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, όπου τον βαρύνοντα λόγον έχουν οι σχολιαστές της τρίτης κατηγορίας (propagande noir) των ψυχολογικών επιχειρήσεων κλπ.

Και το ερώτημα διαστέλλεται. Είναι η οικουμενικότητα κάποιου άγριου ανταγωνισμού, την οποία απαιτεί η open society ή η ανεκτική στάση των πολιτών στην διαφθορά, στην αδιαφορία, στην ωμότητα του μείζονος μέρους των πολιτικώς κρατούντων, των οποίων η αναξιοπιστία έχει καταντήσει διαβόητη; Και ποίος είναι το αδιαμφισβήτητο θύμα; Μα φυσικά το άτομο, το ανεκτικό προς κάθε τι το επιβλαβές και το καινοφανές. Ανεκτικό στην ηθική ασυνέπεια των ιθυνόντων, στις εξασθενούσες εθνικές σταθερές, στην επιβαλλόμενη ετσιθελικά εκ μέρους φορέων ειδικών συμφερόντων πολυπολιτισμικότητα, στις προσβαλλόμενες εθνικές παραδόσεις, στην θρησκευτική αδιαφορία, στην τετρωμένη εθνική ισχύ κ.α.

Αυτό το ανεκτικό άτομο έχει μεταπηδήσει στην κατάσταση της αισθητικής αποστέρησης, όπου έχει απωλέσει την ικανότητα αναγνώρισεως της πραγματικότητας. Έχει απωλέσει την ταυτότητά του, σε συνδυασμό με μία σημαντική έκπτωση νοητικών λειτουργιών, όπως η συλλογική εθνική σκέψη, η σύγκριση εκτιμωμένων απειλών και η μάθηση με βάση την σοφία των προηγηθέντων καιρών. Αυτό το άτομο περιπίπτει, οικεία βουλήσει, σε θύμα μετατρέπεται σε ρομποτοποιημένη μονάδα, έτοιμη να δεχθεί αδιαμαρτύρητα κάθε εις βάρος της μελλοντική μεταβολή. Η ζωοποίηση των ψηφοφόρων είναι μία ελκυστική ιδέα για εκείνους που γνωρίζουν την δύναμη των αρπακτικών κυμάτων της ζωής.

Η ηθική αντίληψη αυτών των κρατούντων είναι η προσπάθεια ηθικής νομιμοποιήσεως των κερτιμένων τους. Έχοντας και κατέχοντας την ύλη αλλά και το «είναι» των ψευδαισθανομένων προσδιορίζουν το οποιοδήποτε αποκαλυπτόμενο κοινωνικό κακό, ότι δεν είναι αυτό που οι ίδιοι απολαμβάνουν. Η ευθύνη βαρύνει άλλους, όπως έλεγε ένας πρώην πρωθυπουργός: “διοικώ μία χώρα διεφθαρμένων”, χωρίς να έχει ενστερνισθεί προηγουμένως το δίδαγμα, ότι για κάθε πράξη ή παράλειψη κάποιας συλλογικότητας την απο-

κλειστική ευθύνη φέρει ο αρχηγός της.

Ήδη η φύση της Ελλάδος τραγωδεί την απίσχνανσή της. Τα πρόσωπα, τα ηνωμένα συμφέροντα, οι παρατάξεις, τα κόμματα, όλοι αυτοί, ο κάθε ένας, ανάλογα με τις ανάγκες και τα διατιθέμενα σ’ αυτόν μέσα, υπονομεύουν και διαλύουν την όποια τάξη έχει απομείνει αλλά και αυτή τούτη την υπόσταση του κράτους. Οι ψευδαισθανόμενοι εύκολα πείθονται, ότι οι λάθρα εισερχόμενοι στην χώρα αλλοεθνείς δεν πρέπει να ανάγονται στην χορεία των δαιμονοποιημένων δυστύχων και ότι καλόν είναι να καταστούμε αλληλέγγυοι υπέρ αυτών για την δημιουργία μιας νέας μωσαϊκού τύπου κοινωνίας, την οποία η κοινωνική μηχανική έχει προβλέψει, αφού προηγουμένως έχει διακοπεί ο ομφάλιος λώρος με το εθνικό της Ελλάδος παρελθόν αλλά και με αυτό -με την ευρύτερη κλίμακα- της Ευρώπης. Πείθονται, ότι οι ένοπλες δυνάμεις δεν χρειάζεται να απομυζούν ένα σημαντικό ποσοστό από τον κρατικό προϋπολογισμό. Ότι τα πιστεύω στην χριστιανοσύνη είναι μία παρωχημένη ιδεοληψία και πρακτική, που δεν χρησιμεύει στην κάθε μορφής αναπτυξιακή διερμήνευση.

Από το άλλο μέρος οι απομείναντες σκεπτόμενοι ή οι επί της νεωτερικότητας σκεπτικιστές διαβλέπουν ένα άδοξο θάνατο της εννοίας έθνος. Αυτό υποστηρίζουν, διότι αμφιβállουν για την ελληνοσύνη των κρατούντων. Τους θεωρούν διαχειριστές και εντολοδόχους ξένων συμφερόντων αλλά και αδίστακτους νεποτιστές κραταιών πολιτικών δυναστειών των οποίων κύριον μέλημα είναι η διατήρηση σε θώκους εξουσίας επί πλήθους εξασθενημένου ψηφιδωτού φυλών, μη διεκδικουσών ηθικές ή εθνικές αποκαταστάσεις αλλά αταλάντευτη πορεία προς μία θολή ελπίδα, την οποία μέσα στην άγνοιά τους δεν αναγνωρίζουν, ότι είναι ένας μακάριος μηδενισμός.

Και για όλα τούτα ας μη παραμυθούμεθα από παραμυθητές και πολιτικούς υπνωτιστές, ότι δηλαδή δεν βιώνουμε ένα υβριδικό πόλεμο. Και μάλιστα, ένα πόλεμο με νικητές όλους τους άλλους πλην Ελλήνων. Ένα πόλεμο, όχι εν επικειμένω καταστάσει ούτε εν τη γενέσει αλλά ήδη εν εξελίξει, χωρίς το μείζον της κοινωνίας να το έχει αντιληφθεί.

Σε ότι αφορά εις το αποτέλεσμα; Δεν χρειάζεται προφητική ικανότητα. Θα είναι το χειρίστο για την πατρίδα μας. Και δυστυχώς δεν είναι ορατό, ακόμη και από τους μη ψευδαισθανομένους, διότι επέρχεται, με αδιόρατο την ειδοποιό διαφορά, σαν μία φυσική συνέπεια της ακρίτου ελληνικής συμπεριφορικής αγωγής.

Με μια ματιά η Ελλάδα και ο Κόσμος

Γεγονότα και εξελίξεις στο διάστημα από 16 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2019 έως 10 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2019

Του Αντιστρατήγου ε.α. Χ. Μουστάκη
Επιτίμου Διοικητού 1ης Στρατιάς

1. ΕΘΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

α. Κύπρος

(1)Συνομιλίες

Ο ΓΓ/ΟΗΕ κ. Γκουτιέρες, μετά τη συνάντηση που είχε με τους κ.κ. Αναστασιάδη και Ακιντζί στο Βερολίνο στις 25 Νοεμβρίου 2019, δήλωσε ότι οι δύο ηγέτες επιβεβαίωσαν εκ νέου τη δέσμευσή τους για τη διευθέτηση του Κυπριακού βασισμένη σε μια Διζωνική και Δικοινοτική Ομοσπονδία με πολιτική ισότητα, όπως ορίζεται στα ψηφίσματα του ΣΑ/ΟΗΕ. Επιπλέον δεσμεύτηκε να διερευνήσει με τους δύο ηγέτες και τις εγγυήτριες δυνάμεις Ελλάδα, Τουρκία και Μ.Βρετανία τη δυνατότητα μιας πενταμερούς σε κατάλληλο χρόνο.

Από πλευράς τους οι κ.κ. Αναστασιάδης και Ακιντζί χαρακτήρισαν τη συνάντηση ως ένα πρώτο θετικό βήμα. Σύμφωνα δε με την ελληνοκυπριακή πλευρά δεν συζητήθηκαν επιμέρους θέματα, όπως η πολιτική ισότητα και η εκμετάλλευση του φυσικού αερίου.

Όπως αναμένετο τα αποτελέσματα δεν ήταν ικανοποιητικά, λόγω της απροθυμίας της Τουρκίας να ληφθούν αποφάσεις πριν τις προεδρικές εκλογές στο «ψευδοκράτος» τον Απρίλιο του 1920, με την ελπίδα να ηττηθεί ο κ. Ακιντζί, από τον απερχόμενο πρωθυπουργό κ. Τατάρ, ο οποίος προκρίνει τη λύση των δύο κρατών αντί της διζωνικής δικοινοτικής ομοσπονδίας, απηχώντας της θέσεις της Τουρκίας.

(2)Ενεργειακό

Από τον Οκτώβριο το «Γιαβούζ» άρχισε γεωτρήσεις στο οικόπεδο 7, σύμφωνα με δηλώσεις του Υπουργού Ενέργειας κ. Ντομέζ στις 6 Νοεμβρίου και τη δημοσίευση βίντεο στην ιστοσελίδα Al Hambar στις 7 Νοεμβρίου. Ο κ. Ντομέζ δήλωσε επίσης ότι το «Φατίχ» θα επιστρέψει στην ΑΟΖ της Κύπρου μετά την ολοκλήρωση των εργασιών συντήρησης και ότι τα ερευνητικά πλοία «Ορτούς Ρέις» και «Μπαρμπαρός» συνεχίζουν τις έρευνές τους.

Στις 4 Νοεμβρίου η κοινοπραξία ENI-TOTAL ανακοίνωσε την αναβολή του χρόνου ενάρξεως των γεωτρήσεων στο οικόπεδο 7, που

ήταν προγραμματισμένες για το Δεκέμβριο, για αργότερα και ότι θα στραφεί σε άλλες περιοχές μακράν των τουρκικών δραστηριοτήτων

Αυτό αποτελεί αρνητική εξέλιξη, γιατί καταδεικνύει ότι Γαλλία και Ιταλία δεν είναι διατεθειμένες να προστατεύσουν δυναμικά τις εταιρείες τους, παρά τις περί του αντιθέτου δηλώσεις τους και κυρίως αυτές του κ. Μακρόν.

Η Κύπρος, μη έχουσα δυνατότητα δυναμικής απαντήσεως κινήθηκε διπλωματικά, σε συνεργασία με την Ελλάδα, καταγγέλλοντας στα διεθνή φόρα τις παράνομες τουρκικές δραστηριότητες. Οι ΗΠΑ χαρακτήρισαν παράνομες τις δραστηριότητες και ζήτησαν από την Τουρκία να τις σταματήσει, ενώ η Ρωσία δήλωσε ότι αυτές δεν συμβάλλουν στην εξεύρεση λύσεως του Κυπριακού. Η ΕΕ απείλησε κατ'επανάληψη με κυρώσεις την Τουρκία, σε περίπτωση που δεν τις διακόψει και τελικά, μετά από συνεχή πίεση της Κύπρου και της Ελλάδος, το Συμβούλιο Εξωτερικών Υποθέσεων, στο οποίο μετέχουν οι ΥΠΕΞ των 28 χωρών, ενέκρινε κυρώσεις εναντίον της Τουρκίας στις οποίες περιλαμβάνον-

νται, η αναστολή των διαπραγματεύσεων περί ολοκληρωμένων αερομεταφορών και όλων των εργασιών του Συμβουλίου Σύνδεσης, η μείωση της προενταξιακής βοήθειας, ο έλεγχος των δανειοδοτήσεων από την Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων, καθώς και εναντίον φυσικών προσώπων και εταιρειών που αναμειγνύονται στις γεωτρήσεις. Η Τουρκία αντέδρασε με γραπτή ανακοίνωση του ΥΠΕΞ στο οποίο αναφέρει μεταξύ άλλων ότι θα συνεχίσει τις έρευνες και τις γεωτρήσεις στην Αν. Μεσόγειο.

Οι κυρώσεις κρίνονται ικανοποιητικές από Κύπρο και Ελλάδα, αλλά δεν θα είναι αποτελεσματικές, γιατί δεν απαντούν την στρατιωτικοποίηση που έχει επιβάλει η Τουρκία στην Αν. Μεσόγειο. Μόνο βαριές οικονομικές κυρώσεις, που θα πλήξουν την παραπαίουσα οικονομία της Τουρκίας και η επίδειξη αποφασιστικότητας για δυναμική αντίδραση, σε περίπτωση παρενοχλήσεως των εταιρειών που δραστηριοποιούνται στην περιοχή, θα αναγκάσουν τον κ. Ερντογάν να υποχωρήσει.

β.Τουρκικές διεκδικήσεις στην Αν. Μεσόγειο

Η Τουρκία έχει εργαλειοποιήσει το μεταναστευτικό τόσο εναντίον της Ελλάδος για να το καταστήσει διμερές και να το εντάξει στις συνομιλίες για τα ΜΟΕ, με ότι αυτό συνεπάγεται, όσο και εναντίον της ΕΕ, προκειμένου να αποσπάσει μεγαλύτερη οικονομική βοήθεια, αλλά και την ανοχή της για τις παράνομες ενέργειές της στην ΑΟΖ της Κύπρου, στην Αν. Μεσόγειο και τη Συρία.

Το μεταναστευτικό έχει καταστεί το μείζον πρόβλημα της Ελλάδος, όχι μόνον από τις μεταναστευτικές ροές, αλλά και από την έλλειψη αλληλεγγύης από τις χώρες μέλη της ΕΕ, η οποία δεν έχει επεξεργαστεί ούτε εναλλακτικό σχέδιο, παρά τις εκκλήσεις της Ελλάδας,

για την αντιμετώπιση της καταστάσεως σε περίπτωση καταγγελίας της διμερούς συμφωνίας από την Τουρκία.

Η Τουρκία, εκμεταλλευόμενη τη φοβία της ΕΕ λόγω του μεταναστευτικού, την αμφιθυμία και τη ρηρηση ίσων αποστάσεων από το ΝΑΤΟ και την αδιαφορία του κ. Τραμπ, κλιμακώνει συνεχώς την ευθεία αμφισβήτηση των ελληνικών και κυπριακών δικαιωμάτων στην Αν. Μεσόγειο. Στο πλαίσιο αυτό των παρανόμων ενεργειών της προέβη :

- Στην υποβολή στον ΟΗΕ την 13 Νοεμβρίου επιστολής με την οποία ισχυρίζεται ότι είναι δικιά της η θαλάσσια ζώνη μεταξύ 28 και 32 παραλλήλων, δηλαδή μεταξύ Ρόδου και Κύπρου και ότι έχει δικαίωμα οριοθετήσεως ΑΟΖ με την Αίγυπτο, εκμηδενίζοντας την επήρεια της Ρόδου και του Καστελόριζου. Επίσης ότι έχει δικαιώματα και στις θαλάσσιες ζώνες από δυτικά της Ρόδου μέχρι τη Λιβύη, αγνοώντας την Κρήτη και την Κάρπαθο, στις οποίες αναγνωρίζει μόνο αιγιαλίτιδα ζώνη 6 ν.μ.

- Στην υπογραφή την 27 Νοεμβρίου μνημονίου κατανοήσεως (Μο-Υ) με τον πρωθυπουργό της Λιβύης κ. Σαράζ, με το οποίο οι δύο χώρες συμφωνούν να συνεργαστούν για τον καθορισμό θαλασσιών ζωνών χωρίς να δημοσιοποιήσουν το σύνολο του κειμένου, το οποίο ενεκρίθη από το Τουρκικό Κοινοβούλιο και το Εθνικό Συμβούλιο της Λιβύης, της οποίας η Βουλή όμως είναι αντίθετη.

- Στην αμφισβήτηση της υφαλοκρηπίδας του Καστελόριζου, με ανακοίνωση του ΥΠΕΞ στις 2 Δεκεμβρίου.

- Στην δημοσίευση χάρτη, επίσης στις 2 Δεκεμβρίου, από αξιωματούχο του ΥΠΕΞ, στον οποίο απεικονίζονται τα όρια της τουρκικής υφαλοκρηπίδας, μετά την υπογραφή του μνημονίου με τη Λιβύη, στον οποίο δεν υφίστανται οι ΑΟΖ Κρήτης και Καστελόριζου.

Λίγες ώρες πριν την συνάντηση Μητσοτάκη-Ερντογάν στο

Λονδίνο στις 4 Δεκεμβρίου, ο Υπουργός Ενέργειας της Τουρκίας δήλωσε ότι στα πλαίσια της συμφωνίας με τη Λιβύη, θα δοθούν άδειες για έρευνες και εξορύξεις πετρελαίου και φυσικού αερίου, αφού όμως εγκριθεί η συμφωνία από τα κοινοβούλια των δύο χωρών, ενώ ο κ. Ερντογάν παρέδεχθη ότι αυτή θα ισχύσει εφόσον επιβιώσει η κυβέρνηση του κ. Σαράζ στον εμφύλιο που διεξάγεται στη Λιβύη.

Η Ελλάδα χαρακτήρισε την ενέργεια παράνομη και διεθνοποίησε το ζήτημα, με παρεμβάσεις σε όλα τα διεθνή φόρα, αλλά και με την ομιλία του πρωθυπουργού κ. Μητσοτάκη στη Σύνοδο του ΝΑΤΟ, ζητώντας από τη συμμαχία και τους ηγέτες των χωρών μελών να πάρουν θέση. Επίσης απέλασε το Λίβυο πρέσβη, γιατί δεν παρουσίασε το κείμενο της συμφωνίας όπως του ζητήθηκε.

Την ενέργεια αυτή της Τουρκίας και Λιβύης :

- Κατήγγειλαν ως παράνομη η Κύπρος και η Αίγυπτος και το Ισραήλ.

- Χαρακτήρισε προκλητική το State Department, παρόλο που ο κ. Τραμπ έπλεξε το εγκώμιο του κ. Ερντογάν, χωρίς να αναφερθεί στο συγκεκριμένο θέμα.

- Κατέκρινε η Ρωσία με δηλώσεις της εκπροσώπου του Κρεμλίνου κ. Ζαχάροβα.

- Επέκρινε η ΕΕ με δηλώσεις του εκπροσώπου της, ο οποίος ζήτησε από την Τουρκία να σεβαστεί το Διεθνές Δίκαιο και τις σχέσεις καλής γειτονίας, όχι όμως και το ΝΑΤΟ, που δήλωσε αναρμόδιο.

- Κατήγγειλε ως παράνομη ο κ. Μακρόν, κατά την ομιλία του στη Σύνοδο του ΝΑΤΟ.

- Απέρριψε ως παράνομη ο Στρατάρχης Χαφτάρ, αντίπαλος του πρωθυπουργού της Λιβύης κ. Σαζάρ, καθώς και το Λιβυκό Κοινοβούλιο, ο πρόεδρος του οποίου κ. Αγκιλά Σαλέχ ζήτησε με επιστολή του από τον ΓΓ/ΟΗΕ να καταδικάσει το μνημό-

νιο ως «απειλή προς το Λιβυκό κράτος, το μέλλον και την ασφάλεια» (λεπτομέρειες για την κατάσταση στη Λιβύη στην παρ. 8στ Λιβύη).

Ο κ. Ερντογάν προέβη σ' αυτή την ενέργεια για λόγους αντι-περισπασμού στις τριμερείς συνεργασίες Ελλάδος και Κύπρου με Αίγυπτο και Ισραήλ, αν και γνώριζε ότι είναι παράνομη, προκειμένου να αποκτήσει μια νομιμοφανή αιτιολογία για να μεταφέρει την αντιπαράθεση από την Κύπρο και στις υφαλοκρηπίδες του Καστελόριζου και της Κρήτης, προκειμένου να αναγκάσει την Ελλάδα να διαπραγματευτεί μαζί του. Η συμφωνία αυτή, παρόλο που είναι παράνομη, δημιουργεί τετελεσμένα και η ανατροπή της μπορεί να γίνει μόνο με προσφυγή στο Διεθνές Δικαστήριο που δεν πρόκειται να δεχτεί η Τουρκία ή με υπαναχώρηση της Λιβύης που δεν θα το κάνει ο Σαζάρ.

Η Ελλάδα εκτός από τη διεθνοποίηση του ζητήματος επιβάλλεται :

- **Να απαιτήσει από την ΕΕ, να ασκήσει πίεση στον πρωθυπουργό της Λιβύης να ανακαλέσει την υπογραφή του και, αν δεν το πράξει, να παύσει να τον στηρίζει. Και αν δεν ανταποκριθεί η ΕΕ, να το πράξει μόνη της, αναγνωρίζοντας τον Στρατάρχη Χαφτάρ.**

- **Να οριοθετήσει την ΑΟΖ με την Κύπρο και να πιέσει την Αίγυπτο να ξεπεράσει τους δισταγμούς της και να πράξει το ίδιο.**

- **Να καταστήσει σαφές, ότι οποιαδήποτε ενέργεια έρευνας και πολύ περισσότερο γεωτρήσεως σε θαλάσσιες περιοχές ελληνικών συμφερόντων θα αντιμετωπιστεί δυναμικά με ότι σημαίνει αυτό. Για το λόγο αυτό πρέπει να ενισχύσει άμεσα τις Ένοπλες Δυνάμεις της με δανεισμό συγχρόνων οπλικών συστημάτων, γιατί η αγορά τους απαιτεί πέντε και πλέον έτη και μέχρι τότε θα είναι πολύ αργά. Επίσης το σύνολο του πολιτικού κόσμου θα πρέπει να αντιληφθεί τον**

κίνδυνο και να ομονοήσει σε μια κοινή προσπάθεια για την αντιμετώπισή του, συσπειρώνοντας και όλους τους Έλληνες.

γ. Συνάντηση Μητσοτάκη-Ερντογάν

Στις 4 Δεκεμβρίου συναντήθηκαν στο Λονδίνο στα πλαίσια της Συνόδου του ΝΑΤΟ οι κ.κ. Μητσοτάκης και Ερντογάν και συζήτησαν επί 1.30 ω όλα τα θέματα, σε ήρεμο κλίμα.

Ο κ. Μητσοτάκης μιλώντας στους δημοσιογράφους μετά τη συνάντηση ανέφερε ότι ήταν μια δύσκολη συζήτηση στην οποία κατεγράφησαν οι διαφωνίες και ότι συνεχιστούν οι συζητήσεις για τα ΜΟΕ.

Ο κ. Ερντογάν από την επαύριο της συναντήσεως συνέχισε τις προκλήσεις και τις απειλές, αδιαφορώντας για την απομόνωση στην οποία έχει περιέλθει. Φαίνεται του αρκεί μόνο η στήριξη από τον κ. Τραμπ!!!

δ. Συμφωνία Πρεσπών

Η αναβολή από την ΕΕ της χορηγήσεως ημερομηνίας για την έναρξη των ενταξιακών διαπραγματεύσεων με τα Σκόπια κατέδειξε την προχειρότητα της συμφωνίας των Πρεσπών, η οποία προνοεί, ότι η εφαρμογή του erga omnes στο εσωτερικό των Σκοπίων συναρτάται με το άνοιγμα των ενταξιακών κεφαλαίων, γεγονός που επικαλέστηκε αρχικά και ο κ. Ζάεφ, ανεξαρτήτως αν αργότερα αναδιπλώθηκε, κάτω από τις διεθνείς πιέσεις που δέχθηκε. Σύμφωνα με έγκυρους διπλωμάτες η συμφωνία περιλαμβάνει και άλλες αστοχίες, που θα αναδειχθούν στην πορεία.

Τόσο ο πρωθυπουργός, όσο και ο ΥΠΕΞ της Ελλάδος εξέφρασαν προς τους ομολόγους τους κατά τις συναντήσεις που είχαν μαζί τους, την πρόθεση της Ελλάδος να υποστηρίξει εμπράκτως την ένταξη της

χώρας τους στην ΕΕ.

ε. Σχέσεις με ΗΠΑ

Στις 16 Οκτωβρίου ο κ. Πομπέο, κατά την επίσκεψή του στην Αθήνα, υπέγραψε με τον κ. Δένδια τη νέα αμυντική συμφωνία για τις Βάσεις στη Σούδα, τη Λάρισα και το Στεφανοβίκι. Σε συνέντευξή του δε στην εφημερίδα Καθημερινή δήλωσε ότι οι ΗΠΑ θα αναλάβουν πρωτοβουλία σε περίπτωση που η Τουρκία προβεί σε παράνομες ενέργειες στην Ανατολική Μεσόγειο και ιδιαίτερα αν αμφισβητήσει τα οικόπεδα στην ΑΟΖ της Κύπρου στα οποία ενεργούν αμερικανικές εταιρείες.

Στις 6 Νοεμβρίου ο Υφυπουργός των ΗΠΑ για τις Ευρασιατικές υποθέσεις κ. Πάλμερ δήλωσε, κατά την επίσκεψή του στην Αθήνα, ότι οι ΗΠΑ έχουν εκφράσει την άποψη προς την Άγκυρα ότι πραγματοποίηση γεωτρήσεων προς Δυσμάς και ιδιαίτερα στην ελληνική υφαλοκρηπίδα θα ήταν εξαιρετικά προκλητική ενέργεια.

Παρόλο που οι ελληνοαμερικανικές σχέσεις βρίσκονται στην καλύτερη δυνατή θέση από ποτέ, η ελληνική κυβέρνηση δεν πρέπει να εφησυχάζει, γιατί ο κ. Τραμπ μπορεί να αποστασιοποιηθεί, όπως έπραξε στη Συρία, σε περίπτωση που κορυφωθεί η κρίση στην ΑΟΖ της Κύπρου ή της Ελλάδος.

στ. Τριμερείς Συνεργασίες με χώρες της Αν. Μεσογείου

Οι ΥΠΕΞ Ελλάδος, Κύπρου και Αιγύπτου που συναντήθηκαν στις 29 Σεπτεμβρίου, στο περιθώριο της ΓΣ/ΟΗΕ στη Ν.Υόρκη και την 1η Νοεμβρίου στην Αθήνα, καταδίκασαν με τα ανακοινωθέντα τις έκνομες ενέργειες της Τουρκίας στην ΑΟΖ της Κύπρου, προκαλώντας την οργισμένη αντίδραση του ΥΕΘΑ κ. Ακάρ, ο οποίος δήλωσε ότι καμιά δραστηριότητα στην Αν.Μεσόγειο δεν θα έχει τύχη χωρίς τη συμμετοχή

της Τουρκίας.

Από 1-8 Νοεμβρίου διεξήχθη η διακλαδική άσκηση «Μέδουσα 9», στην περιοχή της Κρήτης με τη συμμετοχή των ΕΔ Ελλάδος, Αιγύπτου και Κύπρου.

Στις 31 Οκτωβρίου επισκέφθηκε την Αθήνα ο ΥΠΕΞ του Ισραήλ κ. Κατζ, ο οποίος, σύμφωνα με ισραηλινές διπλωματικές πηγές, συζήτησε με τον κ. Δένδια τις επιπτώσεις της τουρκικής και ιρανικής επιθετικότητας στην περιοχή, ιδίως μετά την τουρκική εισβολή στη Συρία.

Δύο ελληνικά F-16 συμμετείχαν στην άσκηση Blue Flag που διεξήχθη στις αρχές Νοεμβρίου στο Νότιο Ισραήλ με τη συμμετοχή και των ΕΔ των ΗΠΑ.

ζ. Σχέσεις με Γαλλία

Στις 10 Οκτωβρίου ο κ. Παναγιωτόπουλος υπέγραψε με τον ομόλογό του της Γαλλίας δήλωση προθέσεων για την προμήθεια γαλλικών φρεγατών.

Σε συνέντευξή του στην Καθημερινή ο νέος Γάλλος πρέσβης στην Αθήνα κ. Μεζονάβ δήλωσε ότι η Γαλλία θα προασπιστεί τα συμφέροντά της στην ΑΟΖ της Κύπρου, τονίζοντας ότι η Τουρκία δεν συνεργάζεται πάντα σε περιφερειακό επίπεδο.

2. ΒΑΛΚΑΝΙΑ

α. Αλβανία

Στις 17 Οκτωβρίου η ΕΕ απέρριψε το αίτημα της Αλβανίας και των Σκοπίων για έναρξη των διαπραγματεύσεων, κατόπιν του βέτο της Γαλλίας, της Ολλανδίας και της Δανίας, μεταθέτοντας τη συζήτηση για τον Μάιο.

Στις 29 Οκτωβρίου ο κ. Ράμα στη συνάντηση που είχε με τον πρωθυπουργό κ. Μητσοτάκη δεσμεύτηκε ότι θα προχωρήσει με ζητήματα που άπτονται των περιουσιών και του αυτοπροσδιορισμού της ελληνι-

κής μειονότητας στην Αλβανία, αλλά το μειονοτικό κόμμα ΟΜΟΝΟΙΑ με ανακοίνωσή του την 1 Νοεμβρίου χαρακτήρισε τις δεσμεύσεις του κ. Ράμα ανειλικρινείς.

Στις 12 Νοεμβρίου Αλβανία, Σκόπια και Σερβία υπέγραψαν μίνι Βαλκανική ζώνη «Σένγκεν», που θα επιτρέπει την ελεύθερη διακίνηση πολιτών στις χώρες τους.

β. Σκόπια

Κατόπιν προτάσεως του κ. Ζάεφ για διεξαγωγή πρόωρων εκλογών, λόγω της απορρίψεως του αιτήματος για έναρξη των ενταξιακών διαπραγματεύσεων, οι πολιτικοί αρχηγοί σε σύσκεψη υπό τον πρόεδρο της Δημοκρατίας αποφάσισαν τη διεξαγωγή τους στις 12 Απριλίου.

γ. Σερβία

Στις 7 Νοεμβρίου οι ΗΠΑ ενημέρωσαν τη Σερβία ότι θα επιβάλλουν κυρώσεις σε βάρος της εξ αιτίας της αγοράς των ρωσικών εκτοξευτήρων Pantsir.

Οι ΗΠΑ έχουν εκφράσει επανειλημμένα την ανησυχία τους για την προμήθεια από τη Σερβία ρωσικών α/φ MIG 29, ελικοπτέρων, αρμάτων και τεθωρακισμένων οχημάτων μεταφοράς προσωπικού. Ωστόσο η δυσφορία των ΗΠΑ κορυφώθηκε, λόγω της πραγματοποιήσεως ασκήσεως του σερβικού στρατού με τη συμμετοχή S-400 και εκτοξευτήρων Pantsir.

δ. Κόσοβο

Τις εκλογές που διενεργήθηκαν στις 8 Οκτωβρίου κέρδισε το αριστερό κίνημα «Αυτοδιάθεση» του κ. Αλμπίν Κούρτι χωρίς αυτοδυναμία, εκδιώκοντας από την εξουσία τους πολεμάρχους του UCK, που κυβερνούν τη χώρα από το 1999.

3. ΤΟΥΡΚΙΑ

Στις 9 Οκτωβρίου ο τουρκικός στρατός, ύστερα από άδεια των κ.κ. Τραμπ και Πούτιν, ξεκίνησε την

επιχείρηση «ΠΗΓΗ ΕΙΡΗΝΗΣ» εισβάλλοντας στη Συρία με στόχο την δημιουργία ασφαλούς ζώνης στα σύνορα μήκους 480 χλμ και βάθους 30-40 χλμ. Η εξέλιξη όμως των επιχειρήσεων δεν ήταν αναμενόμενη λόγω της αντιστάσεως των Κούρδων και της συμφωνίας τους με τον Άσαντ με τη μεσολάβηση της Ρωσίας, του οποίου ο συριακός στρατός παρενεβλήθη μεταξύ των αντιμαχομένων, μαζί με Ρώσους στρατιώτες. Κατόπιν αυτού και ενώ ο τουρκικός στρατός είχε καταλάβει μια μικρή μόνο περιοχή 100 χμ μήκους και 30 χλμ βάθους, ο κ. Ερντογάν στις 17 Οκτωβρίου την ανάγκη φιλοτιμίας ποιών, δέχθηκε την πρόταση του κ. Τραμπ για πενθήμερη κατάπαυση του πυρός προκειμένου να αποσυρθούν οι Κούρδοι μαχητές από την περιοχή. Η κατάσταση αυτή συνεχίστηκε και μετά τη λήξη της, ύστερα από συναντήσεις που είχε ο κ. Ερντογάν με τους κ.κ. Πούτιν στις 22 Οκτωβρίου και τον κ. Τραμπ στις 13 Νοεμβρίου, και της ισχυρής παρέμβασης της Ρωσίας στις 20 Νοεμβρίου που ανάγκασε την Τουρκία να δηλώσει ότι δεν θα επαναλάβει την επιχείρηση.

Ο κ. Ερντογάν, αν και δεν πέτυχε το σύνολο των στόχων του, κατόρθωσε να απομακρύνει τους μαχητές του YPG από τα σύνορα και να διακόψει την ελεύθερη επικοινωνία τους με το PKK, αλλά και να καταστεί ισχυρός παίκτης για την πολιτική λύση που θα δοθεί στη Συρία. Μεγάλος κερδισμένος βγήκε και ο κ. Άσαντ, ο οποίος απέκτησε τον έλεγχο των Κούρδων στη Β.Συρία, με τη μεσολάβηση της Ρωσίας, χωρίς να χρειαστεί να πολεμήσει.

Στις 2 Νοεμβρίου ο κ. Ερντογάν αφηφώντας τις προειδοποιήσεις του κ. Τραμπ για κυρώσεις, άρχισε τις πρώτες δοκιμές των S-400.

Την σφοδρή αντίδραση του κ. Ερντογάν προκάλεσαν οι δηλώσεις του κ. Μακρόν, που έκανε λόγο για «εγκεφαλικό θάνατο» του ΝΑ-

ΤΟ, λόγω της εισβολής της Τουρκίας στη Συρία χωρίς να ενημερώσει τη συμμαχία της οποίας είναι μέλος (λεπτομέρειες στην παρ. 4 ΝΑΤΟ).

4. ΝΑΤΟ

Στις 3-4 Δεκεμβρίου πραγματοποιήθηκε στο Λονδίνο η Σύνοδος του ΝΑΤΟ στο Λονδίνο σε ατμόσφαιρα έντασης, λόγω της δηλώσεως του κ. Μακρόν, που το χαρακτήρισε «εγκεφαλικά νεκρό» εξ αιτίας της εισβολής της Τουρκίας στη Συρία, χωρίς να ενημερώσει και της επιθετικής στάσεως του κ. Τραμπ εναντίον των χωρών, που οι στρατιωτικές τους δαπάνες είναι κάτω του 2% του ΑΕΠ τους.

Ο κ. Τραμπ, στην κοινή συνέντευξη με τον ΓΓ του ΝΑΤΟ κ. Στόλλτενμπερκ στις 3 Δεκεμβρίου επιτέθηκε εναντίον του κ. Μακρόν για τις δηλώσεις του, αλλά και τη διακυβέρνησή του, προειδοποίησε την ΕΕ να συμμαζευτεί σχετικά με τις αμυντικές δαπάνες και το εμπόριο και έπλεξε το εγκώμιο του κ. Ερντογάν, παραβλέποντας την ενεργοποίηση των S-400, Στήριξε εμμέσως το Brexit και τον Βρετανό πρωθυπουργό κ. Τζόνσον, και ανέφερε ότι η Ρωσία θέλει συμφωνία για τον έλεγχο των εξοπλισμών και ότι ο ίδιος σκοπεύει να φέρει και την Κίνα σ' αυτήν.

Στο κοινό ανακοινωθέν που υιοθετήθηκε από τα 29 κράτη μέλη, αναγνωρίζονται ως απειλή, οι επιθετικές ενέργειες της Ρωσίας, διαδηλώνεται η αλληλεγγύη, ενότητα και συνοχή της Συμμαχίας, αναγνωρίζεται ως απειλή η Κίνα, για πρώτη φορά και εγκρίνεται το σχέδιο ενισχύσεως της άμυνας των Βαλτικών χωρών, με την οποία συνεφώνησε και η Τουρκία, παρά τις απειλές της ότι δεν θα το ενέκρινε εάν το ΝΑΤΟ δεν αναγνώριζε το κούρδικό YPG, ως τρομοκρατική οργάνωση.

5. ΗΠΑ

Στις 4 Δεκεμβρίου ύστερα

από δύο μήνες ακροάσεων για την υπόθεση εκβιασμού του προέδρου της Ουκρανίας προκειμένου να ερευνήσει υποθέσεις διαφθοράς κατά του υιού του κ. Μπάϊντεν, οι δημοκρατικοί, που ελέγχουν τη Βουλή των Αντιπροσώπων, άρχισαν τη σύνταξη του κατηγορητηρίου εναντίον του κ. Τραμπ, βάσει του οποίου θα προτείνουν την παραπομπή του με το ερώτημα της καθαίρεσης.

Είναι βέβαιον ότι η Βουλή θα αποφασίσει την παραπομπή του κ. Τραμπ, αλλά δεν είναι καθόλου βέβαιον ότι θα πράξει το ίδιο και η Γερουσία, που ελέγχεται από τους Ρεπουμπλικάνους.

Σε αντιπερισπασμό ο κ. Τραμπ ζήτησε στις 4 Οκτωβρίου και από την Κίνα να ερευνήσει παρόμοιες υποθέσεις για τον υιό Μπάϊντεν, της οποίας όμως το ΥΠΕΞ απάντησε ότι «η χώρα του δεν έχει σκοπό να παρέμβει σε εσωτερικές υποθέσεις των ΗΠΑ».

Ο αλλοπρόσαλλος και ακατανόητος χειρισμός του κ. Τραμπ στο Συριακό καταρράκωσε το κύρος και την αξιοπιστία των ΗΠΑ διεθνώς, στέλνοντας το μήνυμα στους συμμάχους των ΗΠΑ ότι δεν πρέπει να την εμπιστεύονται γιατί κάποια στιγμή θα τους εγκαταλείψει (όρα παρ. 8α Συρία).

Οι ΗΠΑ υπέστησαν στη Συρία συντριπτική ήττα γιατί ο κ. Τραμπ, προδίδοντας τους Κούρδους, άφησε τον κ. Πούτιν, χωρίς να έχει πολεμήσει τον ISIS να επιβάλει τον κ. Άσαντ και επέτρεψε στο Ιράν να χρησιμοποιεί το έδαφος της Συρίας για επιθέσεις εναντίον του Ισραήλ.

Στις 13 Νοεμβρίου ο κ. Ερντογάν συναντήθηκε στο Λευκό Οίκο με τον κ. Τραμπ, από τον οποίο εξασφάλισε το μπλοκάρισμα από τη Γερουσία του ψηφίσματος του Κογκρέσου με το οποίο ανεγνώριζετο η γενοκτονία των Αρμενίων, την άρση των κυρώσεων που είχε επιβάλει, προσχηματικά όπως απεδείχθη, σε βάρος της Τουρκίας για την εισβολή

στη Συρία και την δικαίωσή του στο χειρισμό του μεταναστευτικού. Δεν τον έπεισε όμως για την αγορά των ρωσικών πυραύλων S-400 και την έκδοση του ιμάμη κ. Γκιουλέν. Εν τούτοις ο κ. Τραμπ, παρόλο που η Τουρκία ενεργοποίησε τους S-400 έπλεξε το εγκώμιο του κ. Ερντογάν σε συνέντευξή του στις 3 Δεκεμβρίου στο περιθώριο της Συνόδου του ΝΑΤΟ στο Λονδίνο και το δικαιολόγησε για την αγορά τους, επιρρίπτοντας την ευθύνη στον προκάτοχό του κ. Ομπάμα.

Η στάση του κ. Τραμπ έναντι του κ. Ερντογάν, αποδίδεται από πολλούς και κυρίως από τον επί 17 μήνες σύμβουλό του εθνικής ασφαλείας κ. Μπόλτον, στα στενά προσωπικά και επιχειρηματικά συμφέροντά του.

Στις 27 Οκτωβρίου ειδικές δυνάμεις των ΗΠΑ σκότωσαν τον αρχηγό τους ISIS Κ. Μπαγκτατί, κατόπιν επιδρομής στο κρησφύγετό του στη Β. Συρία, πλησίον των συνόρων με την Τουρκία.

Στις 20 Νοεμβρίου κυκλοφόρησε η φήμη ότι ο κ. Πομπέο θα παραιτηθεί προκειμένου να διεκδικήσει θέση γερουσιαστή.

Η πιθανή αποχώρηση του κ. Πομπέο, ο οποίος διάκειται ευμενώς υπέρ της Ελλάδος στα ελληνοτουρκικά, θα προκαλέσει μεγαλύτερη αβεβαιότητα, ως προς τη στάση του κ. Τραμπ σε περίπτωση ρήξεως με την Τουρκία και γι' αυτό η Ελλάδα πρέπει να λαμβάνει από τώρα τα μέτρα της, εξασφαλίζοντας συμμαχίες και ενισχύοντας τις Ένοπλες Δυνάμεις της.

6. Ε.Ε.

α. Γαλλία

Στις 7 Νοεμβρίου ο κ. Μακρόν σε συνέντευξή του χαρακτήρισε το ΝΑΤΟ ως «εγκεφαλικά νεκρό» λόγω της εισβολής της Τουρκίας στη Συρία, χωρίς ενημέρωση της Συμμαχίας, προκαλώντας την οργισμένη αντίδραση του κ. Ερντο-

γάν (λεπτομέρειες στην παρ. 4 NATO).

Στις 6 Νοεμβρίου ο πρωθυπουργός κ. Εντουάρτ Φιλίπ, δεσμεύτηκε ότι η Γαλλία θα ανακτήσει τον έλεγχο των μεταναστευτικών ροών, επιβάλλοντας ποσόστωση στις χώρες της ΕΕ για την υποδοχή οικονομικών μεταναστών από χώρες εκτός ΕΕ.

Στις 17 Νοεμβρίου ο Γάλλος Ναύαρχος Schricke διαβεβαίωσε τον Αρχηγό ΓΕΕΦ της Κύπρου, κατά τη συνάντηση που είχε μαζί του, ότι η Γαλλία θα συνεχίσει τη διαχρονική στήριξη της Κύπρου

β. Γερμανία

Η άνοδος της αριστεράς και του AfD στις εκλογές στην Θουρυγγία και η ελεύθερη πτώση των σοσιαλδημοκρατών σε συνδυασμό με την αλλαγή ηγεσίας τους, έχουν προκαλέσει ανησυχίες ως προς την αντοχή του κυβερνητικού συνασπισμού υπό την κ. Μέρκελ, η οποία απέρριψε το αίτημα της νέας ηγεσίας το SPD για επαναδιαπραγμάτευση των όρων συνεργασίας στη συγκυβέρνηση.

Στις 30 Οκτωβρίου ο Γερμανός Υπουργός Εσωτερικών κ. Ζέεχοφερ δήλωσε σε σύσκεψη με τους ομολόγους του της Γαλλίας, της Ισπανίας, της Ιταλίας και της Μ.Βρετανίας, ότι ο κανονισμός του Δουβλίνου, εδώ και πολλά χρόνια δεν λειτουργεί, προτείνοντας νέο σχέδιο διαχείρισεως προσφύγων, σύμφωνα με το οποίο οι διαδικασίες ασύλου της ΕΕ θα ξεκινούν από τις χώρες εισόδου και θα ολοκληρώνονται σε άλλα κράτη της ΕΕ.

γ. Ιταλία

Ο πρωθυπουργός κ. Κόντε, στη συνάντηση που είχε με τον κ. Μητσοτάκη στις 26 Νοεμβρίου στη Ρώμη, δήλωσε ότι το προσφυγικό είναι ένα πρόβλημα το οποίο πρέπει να διαχειριστεί κεντρικά η

Ευρώπη, προσθέτοντας ότι το θέμα θα πρέπει να περιληφθεί κατά προτεραιότητα, στην πρώτη ατζέντα της νέας Ευρωπαϊκής Επιτροπής.

δ. Ισπανία

Τις εκλογές της 10 Νοεμβρίου κέρδισαν οι σοσιαλιστές χωρίς αυτοδυναμία. Γι' αυτό ο κ. Σάντσεθ συμφώνησε με τον αρχηγό των Podemos κ. Ιγγλέσιας για το σχηματισμό κυβερνήσεως συνασπισμού, αλλά χρειάζονται 21 βουλευτές ακόμη, οι οποίοι αναζητούνται απ' όλα τα κόμματα, πλην του ακροδεξιού VOX, το οποίο αύξησε τις έδρες του από 24 σε 52.

ε. Πορτογαλία

Τις εκλογές της 9 Οκτωβρίου κέρδισαν οι σοσιαλιστές του πρωθυπουργού κ. Αντόνιο Κόστα, αλλά χωρίς αυτοδυναμία.

στ. Βρετανία

Στις 22 Οκτωβρίου, για πρώτη φορά μετά 3,5 έτη, η Βουλή των Κοινοτήτων ψήφισε το σχέδιο του κ. Τζόνσον για την έξοδο από την ΕΕ και στις 30 Οκτωβρίου την πρότασή του για πρόωρες εκλογές στις 12 Δεκεμβρίου.

Ο κ. Τζόνσον θεωρείται ως βέβαιος νικητής, γιατί προηγείται με διαφορά στις δημοσκοπήσεις και υποστηρίζεται εμμέσως από τον αρχηγό του κόμματος του Brexit κ. Φάρατζ.

Παρόλα αυτά πολλά μπορούν να συμβούν μέχρι τις εκλογές και να ανατραπούν τα προγνωστικά, όπως έγινε και με την κ. Μέϊ, η οποία ξεκίνησε με τεράστια ποσοστά υποστήριξης και τελικά βρέθηκε χωρίς αυτοδυναμία.

Ο αρχηγός των Εργατικών κ. Τζέρεμι Κόρμπιν συνεχίζει να υποστηρίζει την πάγια θέση του για μια συμφωνία με την ΕΕ, που θα εξασφαλίζει πιο στενή σχέση μαζί της και δημοψήφισμα για την αποδοχή αυτής της λύσης, αλλά ο

αρχηγός των φιλελευθέρων δήλωσε με κατηγορηματικό τρόπο ότι το κόμμα του δεν θα τον ψηφίσει για πρωθυπουργό, σε περίπτωση νίκης του.

7. ΡΩΣΙΑ

Την 1η Νοεμβρίου το ΥΠΕΞ της Ρωσίας ανακοίνωσε ότι πρότεινε στις ΗΠΑ την παράταση της συμφωνίας Start για πέντε έτη, γιατί δεν υπάρχει αρκετός χρόνος για την ύπαρξη νέας. Η υπάρχουσα λήγει στις 5 Δεκεμβρίου 2021.

Στις 22 Οκτωβρίου ο κ. Ερντογάν συναντήθηκε με τον κ. Πούτιν στη Ρωσία, όπου συμφώνησαν η Τουρκία να διατηρήσει τη ζώνη που είχε καταλάβει και η Ρωσία μαζί με τον Άσαντ να αναλάβουν τον έλεγχο των συνόρων στην υπόλοιπη ΒΑ Συρία, από την οποία να αποχωρήσουν οι Κούρδοι μαχητές του YPG σε απόσταση πέραν των 30 χλμ προς το εσωτερικό. Επίσης συμφώνησαν να πραγματοποιούν κοινές περιπολίες Ρώσοι και Τούρκοι στρατιωτικοί στη ζώνη βάθους 10 χλμ από τα σύνορα.

Στις 21 Νοεμβρίου ο αντιπρόεδρος της ρωσικής κυβερνήσεως δήλωσε ότι ο υποθαλάσσιος αγωγός Nord Stream 2 που θα μεταφέρει 55 δις κυβικά μέτρα φυσικού αερίου στη Γερμανία και άλλες ευρωπαϊκές χώρες θα ξεκινήσει τη λειτουργία του στα μέσα του 2020.

Το έργο έχουν επικρίνει οι ΗΠΑ, γιατί εμποδίζει τις πωλήσεις αμερικανικού υδροποιημένου φυσικού αερίου (LNG) στην Ευρώπη.

Στις 9 Δεκεμβρίου συναντήθηκαν στο Παρίσι οι πρόεδροι της Ρωσίας και Ουκρανίας κ.κ. Πούτιν και Ζελένσκι προκειμένου να αναζητήσουν λύση του Ουκρανικού, με τη μεσολάβηση του κ. Μακρόν και της κ. Μέρκελ. Σε ένδειξη δε καλής θελήσεως, προ της συναντήσεως, ο κ. Πούτιν στις 18 Νοεμβρίου, επέστρεψε στην Ουκ-

ρανία τα τρία πολεμικά πλοία, που είχαν συλληφθεί στα ανοιχτά της Κριμαίας πριν ένα χρόνο.

Στις 3 Δεκεμβρίου ο κ. Πούτιν, μιλώντας σε στρατιωτικούς δήλωσε, ότι η προς ανατολάς επέκταση του ΝΑΤΟ αποτελεί κίνδυνο εθνικής ασφαλείας για τη Ρωσία, προσθέτοντας ότι είναι πάντοτε έτοιμος να συνεργαστεί με τη Συμμαχία για την αντιμετώπιση της τρομοκρατίας.

8. ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ – Β. ΑΦΡΙΚΗ

α. Συρία

Συνεχίζεται η εκχειρία στην περιοχή των Κούρδων, με τον Σαντάμ να ελέγχει το σύνολο σχεδόν της χώρας και να απειλεί τον τελευταίο θύλακα στην επαρχία Ιντλίμπ.

Η άμεση αντίδραση της Ρωσίας, στη δήλωση του ΥΠΕΞ της Τουρκίας κ. Τσαβούσογλου στις 18 Νοεμβρίου ότι θα συνεχιστεί η επιχείρηση «Πηγή Ειρήνης» αν δεν αποχωρήσουν οι μαχητές του YPG, ανάγκασε την Τουρκία να αναδιπλωθεί και να δηλώσει, ότι δεν υπάρχει τέτοια πρόθεση. Σε περίπτωση δε που το επιχειρήσει θα βρεθεί αντιμέτωπη με τις ρωσικές δυνάμεις που βρίσκονται δυτικά και ανατολικά της τουρκικής ζώνης.

Στις 27 Οκτωβρίου ο κ. Τραμπ ανακοίνωσε την επιστροφή στη Συρία 200 στρατιωτών από το Ιράκ για την προστασία των πετρελαιοπηγών στην περιοχή Ντερ αλ Ζορ, σε συνεργασία με τις υπό κουρδικό έλεγχο Συριακές Δημοκρατικές Δυνάμεις.

Στις 11 Νοεμβρίου, ο ΥΠΕΞ της Ρωσίας κατήγγειλε τις ΗΠΑ ότι επιχειρούν να κλέψουν τα πετρέλαια της Συρίας και να δημιουργήσουν ένα κουρδικό ψευ-

δοκράτος στη ΒΑ Συρία. Υπενθύμισε επίσης στην Τουρκία ότι το σύνολο των συριακών εδαφών πρέπει να επανέλθει υπό τον έλεγχο της Συρίας το συντομότερο.

Η δήλωση αυτή αποτελεί σαφή προειδοποίηση προς τον κ. Ερντογάν ότι όχι μόνο δεν θα του επιτραπεί η διεύρυνση της ζώνης που κατέλαβε, αλλά ούτε και να τη διατηρήσει στο διηνεκές. Τα συμπεράσματα που εξάγονται από την επιχείρηση είναι τα εξής -Η Τουρκία δεν πέτυχε τους στόχους της, λόγω της αντιδράσεως των Κούρδων και της συμφωνίας τους με τον Άσαντ, με τη μεσολάβηση της Ρωσίας.

-Η μεσολάβηση του κ. Τραμπ για εκχειρία έδωσε στον κ. Ερντογάν μια ευπρόσωπη διέξοδο από τη δύσκολη κατάσταση που είχε περιέλθει, κερδίζοντας ταυτόχρονα και την απομάκρυνση των Κούρδων μαχητών του YPG από την περιοχή των συνόρων.

-Ο κ. Άσαντ απέκτησε αμαχητί το 1/3 της χώρας και έθεσε τους Κούρδους υπό την εξουσία του.

-Η Ρωσία είναι ο μεγάλος νικητής με την απόκτηση του ελέγχου της Συρίας.

-Οι ΗΠΑ υπέστησαν δεινή ήττα και καταρρακώθηκε η αξιοπιστία τους διεθνώς.

β. Ισραήλ - Παλαιστίνη

Στις 17 Σεπτεμβρίου διεξήχθησαν εκλογές τις οποίες κέρδισε το κόμμα του πρώην αρχηγού του στρατού κ. Γκαντζ με 33 έδρες έναντι 31 του κ. Νετανιάχου. Μέχρι τώρα, παρά τις προσπάθειες για κυβέρνηση μεγάλου συνασπισμού και με εναλλαγή των δύο αρχηγών στην πρωθυπουργία, δεν έχει επέλθει συμφωνία και κατά πάσαν πιθανότητα η χώρα θα οδηγηθεί και σε νέες εκλογές.

Η πολιτική αστάθεια στο Ισραήλ επηρεάζει και την Ελλάδα, γιατί δεν μπορεί να προωθηθούν οι θέσεις της στην τριμερή συνεργασία Ελλάδος-Κύπρου-Ισραήλ σε μια κρίσιμη περίοδο για την περιοχή.

Στις 27 Σεπτεμβρίου ο παλαιστίνιος ηγέτης κ. Αμπάς, μιλώντας στον ΟΗΕ, απείλησε ότι θα τερματίσει όλες τις μέχρι ώρας συμφωνίες με το Ισραήλ, αν η νέα κυβέρνηση προσαρτήσει την Κοιλάδα του Ιορδάνη και τη Βόρεια Νεκρά Θάλασσα, όπως έχει εξαγγείλει ο κ. Νετανιάχου προεκλογικά.

Στις 18 Νοεμβρίου ο ΥΠΕΞ των ΗΠΑ κ. Πομπέο δήλωσε ότι οι ΗΠΑ δεν θα θεωρούν στο εξής παράνομους τους ισραηλινούς εποικισμούς στη Δυτική Όχθη, προκαλώντας την οργισμένη αντίδραση των Παλαιστινίων και της Ιορδανίας, αλλά και τις επικρίσεις της ΕΕ με δηλώσεις της κ. Μογκερίνι.

γ. Ιράν

Ο κ. Τραμπ, επιμένοντας στην πολιτική του, επέβαλε και νέες κυρώσεις σε βάρος αυτή τη φορά της Κεντρικής Τράπεζας και του κατασκευαστικού φορέα του Ιράν, με τον κ. Ροχανί να απαντά ότι δεν είναι δυνατή η διαπραγμάτευση με τις ΗΠΑ, όσο διαρκούν οι κυρώσεις.

Στις 7 Νοεμβρίου το Ιράν ξεκίνησε τον εκ νέου εμπλουτισμό ουρανίου στο εργοστάσιο Φροντό, υπό τον έλεγχο της Διεθνούς Υπηρεσίας Ατομικής Ενέργειας (ΙΑΕΑ), που διασφαλίζει ότι το πρόγραμμα δεν είναι στρατιωτικό. Αυτό έγινε την επομένη της λήξεως της προθεσμίας που είχε θέσει το Ιράν στην ΕΕ για την παροχή βοήθειας προς αντιμετώπιση των επιπτώσεων από

τις κυρώσεις των ΗΠΑ.

δ. Λίβανος

Στις 29 Οκτωβρίου παραιτήθηκε ο πρωθυπουργός κ. Χαρίρι λόγω των βιαιών λαϊκών κινητοποιήσεων που ξεκίνησαν στις 17 Οκτωβρίου με αίτημα τη συγκρότηση κυβερνήσεως τεχνοκρατών, σε μία στιγμή που η χώρα αντιμετωπίζει τον κίνδυνο χρεωκοπίας.

Μέχρι σήμερα δεν έχει ξεκινήσει η διαδικασία για τον σχηματισμό κυβερνήσεως, ενώ οι σφοδρές συγκρούσεις μεταξύ διαδηλωτών και αστυνομίας συνεχίζονται.

ε. Ιράκ

Την 1η Δεκεμβρίου παραιτήθηκε η κυβέρνηση, λόγω των αιματηρών συγκρούσεων με πάνω από 250 νεκρούς, που ξέσπασαν στις αρχές Οκτωβρίου εξ αιτίας των αθλίων συνθηκών διαβίωσης, της φτώχειας και της ανεργίας που επικρατούν στη χώρα.

Διεθνείς παρατηρητές εκτιμούν ότι το Ιράκ, ο Λίβανος και η Αλγερία βιώνουν μία «μίνι» αραβική άνοιξη, αντιμετωπίζοντας κινήματα που επηρεάζονται και ενισχύονται από το Ιράν.

στ. Λιβύη

Συνεχίζεται με αμείωτη ένταση ο τρίτος εμφύλιος στη χώρα, ο οποίος μέχρι τώρα έχει κοστίσει σε πάνω από 1000 νεκρούς.

Η χώρα είναι χωρισμένη στα δύο και διαθέτει δύο κυβερνήσεις. Την Κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας (ΚΕΣ) αναγνωρισμένη από τη Διεθνή Κοινότητα (ΟΗΕ, ΕΕ) με ηγέτη τον κ. Σαζάρ και έδρα την Τρίπολη και την κυβερ-

νηση του Λιβυκού Στρατού με ηγέτη τον Στρατάρχη κ. Χαφτάρ, που εδρεύει στην πόλη Τομπρούκ μαζί με τη Βουλή των Αντιπροσώπων, η οποία δεν αναγνωρίζει τον κ. Σαζάρ και υποστηρίζεται άμεσα ή έμμεσα από τη Ρωσία, τη Γαλλία, την Αίγυπτο, τη Σαουδική Αραβία και τα Ενωμένα Αραβικά Εμιράτα.

Την ΚΕΣ του κ. Σαζάρ ενισχύει η Τουρκία με οπλισμό και εθελοντικά τμήματα και το Κατάρ. Χάρης δε σ' αυτή την υποστήριξη κατάφερε να διατηρήσει το μικρό τμήμα της χώρας περί την Τρίπολη, που ελέγχει και να αποκρούσει τον Ιούλιο την επίθεση του κ. Χαφτάρ, που ελέγχει το μεγαλύτερο μέρος της χώρας.

Η Ελλάδα, παρόλο που γνώριζε την εμπλοκή της Τουρκίας και το σκοπό της που επιβεβαιώθηκε με την υπογραφή του μνημονίου από τους κ.κ. Ερντογάν και Σαζάρ, παρέμενε απλός θεατής και τηρούσε τη γραμμή της ΕΕ, που ήταν σε βάρος των συμφερόντων της.

Τώρα όμως θα πρέπει να αλλάξει στάση και να υποστηρίξει ανοιχτά τον κ. Χαφτάρ ο οποίος αν νικήσει θα απομονώσει την Τουρκία και θα ακυρώσει το μνημόνιο.

9. ΑΣΙΑ

α. Κίνα

Στη μεγαλειώδη παρέλαση για τα 70 χρόνια από την ίδρυση της Λαϊκής Δημοκρατίας, που έγινε την 1η Οκτωβρίου, παρουσιάστηκαν νέοι υπερηχητικοί πυραυλοι με βεληνεκές 15.000 χλμ που μπορεί να πλήξουν τις ΗΠΑ σε 30 λεπτά.

Στις 12 Οκτωβρίου Κίνα

και ΗΠΑ ανακοίνωσαν την πρώτη φάση μιας συμφωνίας για τον τερματισμό του μεταξύ τους εμπορικού πολέμου, αλλά στις 20 Νοεμβρίου το Κογκρέσο ενέκρινε κείμενο το οποίο προβλέπει επιβολή κυρώσεων σε Κινέζους αξιωματούχους που ενέχονται στην αιματηρή καταστολή των λαϊκών διαδηλώσεων που ξέσπασαν στο Χονγκ Κονγκ στις αρχές Οκτωβρίου και συνεχίζονται ακόμη. Αυτό σίγουρα θα επιβραδύνει την εφαρμογή της εμπορικής συμφωνίας, αλλά δεν θα την ακυρώσει.

β. Β. Κορέα

Στις 6 Οκτωβρίου το Ανόϊ κατηγόρησε τις ΗΠΑ για πολεμοχαρή στάση και αδιαφορία για την προώθηση των ειρηνευτικών διαδικασιών, δίδοντάς της διορία μέχρι το τέλος του 2019, για να αλλάξει στάση.

10. ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΑΜΕΡΙΚΗ

α. Βολιβία

Στις 11 Νοεμβρίου παραιτήθηκε ο πρόεδρος κ. Μοράλες, ύστερα από απαίτηση της στρατιωτικής ηγεσίας, που τη χαρακτήρισε ως πραξικόπημα και κατέφυγε στο Μεξικό.

β. Βραζιλία – Βενεζουέλα

Στις 8 Οκτωβρίου η Βαζιλία και η Βενεζουέλα εξελέγησαν ως μέλη του Συμβουλίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων του ΟΗΕ, προς μεγάλη έκπληξη, αφού και οι δύο αυτές χώρες κατηγορούνται για καταπάτηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων (βάλανε το λύκο να φυλάει τα πρόβατα!!!).

Αγαπητοί Συνδρομητές του Περιοδικού μας
Σας παραθέτουμε τις διάφορες δραστηριότητες του Ινστιτούτου ταξινομημένες στους παρακάτω τομείς, όπως ακριβώς ενημερώνονται κάθε εβδομάδα τα μέλη μας και αφορούν το χρονικό διάστημα από 26 Σεπ. έως 12 Δεκ.

ΝΕΑ ΜΕΛΗ

10/10 . Μπράτση Δήμητρα, Καθηγήτρια πιάνου, Κατσουγιαννόπουλος Θεόδ., Αξιωματικός ε. ε. Π Ν και Σαουάχ Μιχαήλ, Φοιτητής
17/10 Κωνσταντινίδου Άννα Ιστορικός-Διεθνολόγος
31/10 Χατζηάστρου Μιχαήλ Αξιωματικός ε. ε.
4/11 Κύργος Ζήσης, Υπαξιωματικός ε. ε.
5/12 Πετρίδης Δημ. Υποπτέραρχος ε. α. (ΜΧ) και Μενεσιάν Τζώρτζ, Ερευνητής στο ΙΔΙΣ.

ΜΕΤΑΒΟΛΕΣ ΜΕΛΩΝ

- Ο Σπουδαστής του Σ 17 Α κ. Νικολόπουλος Απόσ. ανανέωσε την εγγραφή του και λογίζεται ως μέλος από 1-1-17.
- Τα μέλη Αντωνόπουλος Γ.. Καϊτάζης Μ. Μυρογιάννης Π. και Τσιγκάκης Α. ζήτησαν τη διαγραφή τους.
- Εγκρίθηκε βάσει του Άρθρου 7 του Καταστατικού, η ένταξη του μέλους μας κ. Χατζόπουλου Χαράλ. στην ειδική κατηγορία «Αντεπιστέλλον μέλος», λόγω μόνιμης παραμονής του στο εξωτερικό.

ΟΡΓΑΝΩΣΗ – ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

- Εγκρίθηκε η τροποποίηση 6 άρθρων του ΚΕΛ.
- Το Νοέ. εγκρίθηκε ο Προγραμματισμός Δράσης για το 2020.
- Καθορίστηκε κάθε κείμενο για δημοσίευση στο «Προβληματισμοί», Ιστοσελίδα και FB, υποχρεωτικά να συνοδεύεται από μία συντομότητα περίληψη τούτου ΕΩΣ 5 γραμμών, η οποία μερίμνη του ΕΛΙΣΜΕ θα μεταφράζεται στην Αγγλική.
- Αποφασίσθηκε το Ινστιτούτο, λόγω των εορτών των Χριστουγέννων, να παραμείνει κλειστό από Παρασκευή 20/12 έως και Δευτέρα 6/1.
- Αποφασίσθηκε η πραγματοποίηση της ΤΓΣ και της εκλογής μελών του νέου Δ.Σ και της νέας ΕΛ. ΕΠ. την 6η Φεβ. 1100 ώρα και σε περίπτωση μη απαρτίας τη διεξαγωγή τους την 13η Φεβ. την 1800 ώρα και της εκδήλωσης κοπής Βασιλόπιτας την 13η Φεβ 1900 ώρα.

ΔΩΡΕΕΣ ΒΙΒΛΙΩΝ

- Τα μέλη κ. Χ'αγγελίδης Ι. και Σμοκοβίτης Δημ. δώρισαν στο ΕΛΙΣΜΕ 7 και 2 βιβλία αντίστοιχα.

ΗΜΕΡΙΔΕΣ-ΕΣΠΕΡΙΔΕΣ

- Πραγματοποίηση την 24/10 της Εσπερίδας με θέμα «Οι 30 ατίμητοι φονευθέντες Αεροπόροι Μαχητές 1940-1941», στην ΕΑΑΑ, με Συντονιστή τον κ. Μπασαρά Αν.
- Συμμετοχή του ΕΛΙΣΜΕ την 1η Νοε. στην Ημερίδα του Συνδέσμου μελών του Ρεπουμπλικανικού Κόμματος στην Ελλάδα, με την παρουσίαση 2 θεμάτων από τους κ. Μαρτζούκο και Μπασαρά.

ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ

- Το Δ Σ ενέκρινε την αναβολή για το νέο έτος των Σεμιναρίων

Σ 19 Ε (Ναυτική Ισχύς), Σ 19 ΣΤ (Θαλάσσια Ανάπτυξη) και Σ 19 Ζ (Περί Εγκληματολογίας) για το νέο έτος λόγω μικρής συμμετοχής σ' αυτά.

- Από 19 Νοε. έως και 5 Δεκ. πραγματοποιήθηκε το Σ 19 Η (Περί Διαπραγματεύσεων), το οποίο ήταν πολύ επωφελές και άφησε πολύ καλές εντυπώσεις.
- Την 3η Δεκ. άρχισε το Σεμινάριο «Στρατηγική Συμμαχία 3+1» το οποίο συνεχίζεται.

ΜΕΛΕΤΕΣ

Ολοκληρώθηκε η Μελέτη «Ευρωπαϊκή Ολοκλήρωση της Ευρωπ. Ένωσης», η οποία εκτυπώνεται και στις αρχές του έτους θα κυκλοφορήσει.

ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΑ ΕΡΓΑ

Αρχές Νοε. εγκρίθηκε στα πλαίσια της Πρακτικής Άσκησης η ανάθεση Ερευνητικού Έργου στην κ. Κώπτα Μαρία, Σπουδάστρια στο Τμήμα Διεθνών και Ευρωπαϊκών Σπουδών του Παν/μίου Πειραιώς, με το θέμα «Η Κρίση Λιβάνου-Ισραήλ το 2006» και στην κ. Ευαγγελακοπούλου Αγγελική, Τελεióφοιτη στο Τμήμα Διεθνών και Ευρωπαϊκών Σπουδών του Παν/μίου Πειραιώς, με το θέμα «Η κρίση της Κούβας του 1962»
- Στις 5/12 εγκρίθηκε εθελοντική και αμισθί φοιτητική άσκηση τριμήνου διάρκειας, του φοιτητή Αντωνόπουλου Γεωρ, με επιβλέποντα τον κ. Δουδούμη.

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

- Την 10η Οκτ. εγκρίθηκε η συνεργασία με τους κ. Βενέτη Πολιτιστ. Διαμεσολαβητή και Σαββίδη Δημοσιογράφο της ET-3, για ανάρτηση άρθρων μελών του ΕΛΙΣΜΕ στο e ΕΘΝΟΣ και ιστοσελίδα του αντίστοιχα.
- Η προβλεπόμενη «συνάντηση γνωριμίας» με τα νέα μέλη του ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ. θα πραγματοποιηθεί την 13η Ιαν. στα πλαίσια της εκδήλωσης «Κοπή Βασιλόπιτας».
- Την 11η Νοε. τα Μέλη μας κ. Παναγιωτοπούλου Μαρ. και Ξένος Δημ. διέθεσαν 500 Ε έκαστος, ως δωρεά, στο ΕΛΙΣΜΕ. Το Δ Σ τους ευχαρίστησε δι' επιστολής.

ΟΜΙΛΙΕΣ-ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

- 17//10, ο κ. Δρίβας Αλεξ. Υποψήφιος Διδάκτορας, ΟΘΣ-ΕΛΙΣΜΕ με θέμα « Η Αμερικανική Εξωτερική Πολιτική στην Ευρώπη».
- 31/10, οι Ερευνήτριες του ΕΛΙΣΜΕ Αθανασιάδου Πολυκλ. και Γιαλή Όλγα, με θέμα « Οι Ενεργειακές Ισορροπίες στην Κασπία και πιθανότητες κατασκευής του TCP».
- 21/11, το μέλος μας κ. Μπαλακτάρης Παν. με θέμα «Το Μεταναστευτικ, η ασύμμετρη εξωτερική και εσωτερική απειλή».
- 28/11, βιβλιοπαρουσίαση «Το Θρυλικό Πλατάνι» από το μέλος και συγγραφέα του κ. Μαλτζό Χρ.
- 5/12, ο Ταμίας ΔΣ κ. Βουτσινάς Κων. Πλοίαρχος ε. α. ΠΝ, με θέμα «Ταλειυράνδος».

Εις οιωνός άριστος. Αμύνεσθαι περί Πάτρης

Ο Ελληνισμός ενασκει εδώ και χρόνια μειωμένη εθνική κυριαρχία. Ως γνωστόν δεν αυξάνει το μήκος των χωρικών του υδάτων δεν κηρύσσει την ΑΟΖ και δεν καθορίζει την υφαλοκρηπίδα του, σύμφωνα με το Διεθνές Δίκαιο Θαλάσσης. Δεν ανεβαίνει πλέον στα Ίμια και δεν αναρτά εθνικά σύμβολα επί βραχονησίδων. Ανέχεται τις καθημερινές παραβιάσεις και παραβάσεις του εναερίου χώρου, τις παράνομες και πολύμηνες NAVTEXES, την διαρκή παρενόχληση των Ελλήνων αλιέων και την αυθαίρετη τουρκική έρευνα και διάσωση. Παρακολουθεί αμήχανα τις επίσημες απειλές περί «συνόρων της καρδιάς και γαλάζιων πατρίδων». Ως τροχονόμος προωθεί μάζες Μουσουλμάνων παρανόμων μεταναστών στο εσωτερικό της χώρας προκειμένου να υποδεχθεί τις επόμενες, στις νήσους του Α. Αιγαίου. Δεν αντιδρά η Ελλάς, ως εγγυήτρια δύναμη, στην αλλαγή καθεστώτος στην Αμμόχωστο και στην δραστηριότητα των τουρκικών ερευνητικών σκαφών και πλωτών γεωτρυπάνων στην ΑΟΖ ή και στα χωρικά ύδατα της Κύπρου.

Έναντι των ανωτέρω η Ελλάς αντιτάσσει διπλωματικά διαβήματα και εκλιπαρεί ματαιώς την «ευρωπαϊκή αλληλεγγύη» ή την συνδρομή των ΗΠΑ και των κρατών της ενεργειακής συνεργασίας (κυρίως Ισραήλ και Αίγυπτο). Η προηγούμενη κυβέρνηση χαρακτήριζε τους Έλληνες ως «μοναχοφάδες», επεσήμαινε ότι η Τουρκία έχει όντως «μεγάλη ακτογραμμή στην Α. Μεσόγειο», ότι το Καστελόριζο «ανήκει στην Α. Μεσόγειο» και ότι η «ενέργεια αποτελεί ευκαιρία συνεργασίας». Ένας πρώην Πρωθυπουργός συμβουλεύει ότι «είναι καλύτερη μία επώδυνη συμφωνία από μία σύγκρουση». Η τρέχουσα Κυβέρνηση δηλώνει ότι είναι «καλά αγκυροβολημένη στο Διεθνές Δίκαιο», ότι θεωρεί «αφέλεια την στρατιωτικοποίηση των κρίσεων», ότι «πέρασε οριστικά η εποχή της διπλωματίας των κανονιοφόρων και ότι τον 21ο αιώνα τα θέματα επιλύονται βάσει του Διεθνούς Δικαίου».

Σε αντίθεση με τον υπόλοιπο Δυτικό κόσμο η πολιτική ηγεσία είτε δεν καταδέχεται να μελετήσει τον αιωνίως δικαιωμένο Θουκυδίδη και ιδιαίτερα τις θέσεις του για τα αίτια των πολέμων και το Διεθνές Δίκαιο, είτε διαφωνεί με αυτόν.

Προϋπόθεση οικονομικής αναπτύξεως και ευημερίας αποτελεί το καθεστώς ασφάλειας το οποίο μόνο η ΑΠΟΤΡΟΠΗ είναι δυνατόν να διασφαλίσει. Κάθε άλλη προσέγγιση απλώς επιταχύνει την σύγκρουση. Ο ΚΑΤΕΥΝΑΣΜΟΣ από τον αδύναμο είναι αποδεκτός ως προσωρινή στρατηγική επιλογή προκειμένου να αυξήσει την ισχύ του. Μόνη επιλογή του κατευνασμού δίχως πρόθεση για ανάκαμψη της ισχύος, οδηγεί με βεβαιότητα σε δορυφοροποίηση του αδυνάμου στον ισχυρό αντίπαλό του.

Η επιτυχία της αποτροπής (πέραν των συμμαχιών), έγκειται εις το να πεισθεί ο αντίπαλος ότι μία επιθετική του ενέργεια θα προκαλέσει κόστος δυσανάλογο του αναμενομένου οφέλους, διότι υπάρχει αξιόπιστη στρατιωτική ισχύς αλλά και πολιτική βούληση να την χρησιμοποιήσει εάν απαιτηθεί.

Εκ του αποτελέσματος είναι φανερό ότι η Ελληνική αποτρεπτική στρατηγική έχει αποτύχει αφού η Τουρκία αποθρασύνεται και αναβαθμίζει την έκταση και την ποιότητα των απειλών και προκλήσεών της. Η διαπίστωση αυτή είναι αναμενόμενη αφού οι πολιτικές ηγεσίες, με δηλώσεις σαν τις προαναφερθείσες, κάνει ότι μπορεί για να διευκρινήσει ότι επ' ουδενί πρόκειται να χρησιμοποιήσει τις Ένοπλες Δυνάμεις της χώρας. Για όσους ενδεχομένως διατηρούν έστω και μικρές επιφυλάξεις, η πολιτική πράξη έρχεται να επιβεβαιώσει τις δηλώσεις. Η τελευταία σημαντική εξοπλιστική παραγγελία (με εξαίρεση την πρόσφατη συμφωνία αναβαθμίσεως των Α/Φ F-16, η οποία θα ολοκληρωθεί το 2030), συνετελέσθει στην δεκαετία του 1990. Ειδικότερα μετά την κρίση του 2009, η δραστική μείωση των αμυντικών δαπανών έγινε με κοινή πολιτική συναίνεση (κάτω από 3 δις € με σχεδόν μηδενικές προβλέψεις για εξοπλισμό). Κατά τα είκοσι και πλέον τελευταία έτη το υλικό και τα μέσα των ΕΔ παλαιώνουν (π.χ. οι 9 από τις 13 φρεγάτες εορτάζουν τα τεσσαρακοστά τους γενέθλια ενώ τυχόν παραγγελία νέων Φ/Γ ολοκληρώνεται σε έξι περίπου έτη) και αμυντική βιομηχανία απαξιώνεται. Η εικόνα συμπληρώνεται από την πολιτική έλλειψη διαθέσεως για συνολική αναθεώρηση των θεσμών της θητείας και της εφεδρείας.

Αντίθετα με την ελληνική απογοητευτική πορεία της στρατιωτικής ισχύος, η Τουρκική στρατιωτική ισχύς γιγαντώνεται ποσοτικά και ποιοτικά (αμυντικές δαπάνες της τάξεως των 20 δις €) και η τουρκική αμυντική βιομηχανία σημειώνει αξιοζήλευτη πρόοδο σε ολόκληρο το φάσμα της υψηλής αμυντικής τεχνολογίας, καλύπτουσα πλέον το 70% των αναγκών των τουρκικών ενόπλων δυνάμεων και αποφέρουσα έσοδα της τάξεως των \$3 δις από πωλήσεις αμυντικού υλικού στο εξωτερικό.

Έστω και τώρα υπάρχουν εφικτές λύσεις. Αρκεί η πολιτική ηγεσία να βούλεται και να έχει ώτα ανοικτά σε προτάσεις. Σε επόμενο άρθρο θα επανέλθω στην γενική περιγραφή των λύσεων. Το ερώτημα είναι εάν ο ελληνισμός έχει κατανοήσει το εθνικό διακύβευμα και τις επιπτώσεις του. Ο εφησυχασμός της κοινής γνώμης είναι το ίδιο επικίνδυνος με την κινδυνολογία. Ο Έλληνας δεν έχει απωλέσει την συλλογική του αυτοσυνειδησία, παρά την τάση μετατροπής του σε αφελληνισμένο διεθνιστή ή «πολυπολιτισμικό» πολίτη του κόσμου ή «φόρου υποτελούς» στην Τουρκία. Εάν ο Ελληνισμός όπου Γης, δεν επιθυμεί μία «επώδυνη» ή «επονεϊδιστη» συμφωνία με την Τουρκία εφ' όλου του φάσματος των μονομερών της διεκδικήσεων, θα πρέπει να συνέλθει από τον λήθαργο και να ενεργοποιηθεί. Οι πολιτικές μας ηγεσίες ας αντλήσουν έμπνευση από τα πεπραγμένα μεγάλων ηγετών του παρελθόντος και όχι από τις εφήμερες προεκλογικές δημοσκοπήσεις.

7 Νοεμβρίου 2019

Αντιναύαρχος ε.α. Β. Μαρτζούκος ΠΝ
Επίτιμος Διοικητής ΣΝΔ
Πρόεδρος ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ.